

Phía Sau Một Lời Thề

Contents

Phía Sau Một Lời Thề	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	25
5. Chương 5	31
6. Chương 6	39
7. Chương 7	47
8. Chương 8	53
9. Chương 9	57
10. Chương 10	63
11. Chương 11	68
12. Chương 12	74
13. Chương 13	79
14. Chương 14	87
15. Chương 15	93
16. Chương 16	97
17. Chương 17	103
18. Chương 18	111
19. Chương 19	115
20. Chương 20	120
21. Chương 21	124
22. Chương 22	130
23. Chương 23	137
24. Chương 24	147

Phía Sau Một Lời Thề

Giới thiệu

Khi cô sinh viên y tá Tara McAllister bị cô bạn thân Cassy rủ rê đến Lễ hội Phục hưng tại một chốn

1. Chương 1

Chưa đến ranh giới hạt mà Tara McAllister đã thấy hối hận vì lỡ bước lên xe. Cô thoáng nghĩ hay là giờ quay đầu chiếc Honda Accord đời mới và thẳng tiến về nhà quách cho xong.

Cách đây mười phút cô đã thấy văng hết cả đầu khi cô bạn thân Cassy khởi sự bằng việc đọc oang oang mớ thông tin tải được từ Internet.

Chạy trên đường cao tốc đầy bụi, dưới cái nóng mùa hè mà máy điều hòa trong xe thì hỏng, Tara nhắc lại câu nói được Cassy xem là châm ngôn sống tối thượng của mình, “Đời người chỉ có một lần thanh xuân”, và cô nàng vẫn thường kêu lên YOYO[1] mỗi khi thấy Tara bắt đầu do dự, như thể cụm từ ấy là một thứ mật mã bí ẩn. Tara không ngớt rửa xả bản thân vì tự dừng lại đâm đầu vào cái thế giới đầy ngẫu hứng kỳ quái của cô bạn.

[1] “You’re only young once.” Từ YOYO được lấy từ các chữ cái đầu tiên.

“Nên nhớ, đó là ý tưởng của cậu”, Cassy ngược nhìn lên khỏi mấy trang giấy đang đọc.

“Không hề nhé. Tổ chỉ gợi ý chúng ta nên đến nhà hàng trung cổ đó ăn tối và xem biểu diễn thôi. Chính cậu mới là người nẩy ra cái trò tham gia Lễ hội Phục hưng, lẽ ra tổ phải lường trước được sự thể sẽ như thế này.” Tara cắn nhai.

“Ai mà biết được Wyoming lại lạnh đến vậy vào tháng hai chứ?”

“Lúc đó là mùa đông! Và từ lạnh sao có thể miêu tả hết cái thời tiết hai mươi độ âm hử. Tổ thậm chí còn không leo được lên lưng ngựa lần nào nữa. Ai đời mùa đông mà đến nghỉ dưỡng ở một cái trại nuôi gia súc?”

Còn ai khác ngoài hai cô chứ, và Tara sẽ không bao giờ quên được mình đã phát ốm đến thế nào. Suốt thời gian ở đây cô đã chẳng rời khỏi giường lấy một bước.

“Kỳ này sẽ khá hơn, cậu cứ đợi mà xem.”

“Được thôi.” Tara không thể tin nổi mình lại dính vào một chuyến phiêu lưu khác của Cassy. Lần này, cô đã đồng ý tham gia lễ hội Phục hưng và một kỳ nghỉ cuối tuần đến thành phố có tên Podunk gì đấy với hình dung trong đầu là một khoảng đất được rào kín bên trong đầy những kẻ biến thái.

Chúa ơi, thậm chí có thể họ còn không có cả giường để ngủ nữa. Thay vào đó sẽ là cái lều bé xíu đặt chính giữa một cánh đồng đầy bụi đất nào đấy, xung quanh toàn kẻ xa lạ được ngăn cách nhau chỉ bởi những tấm vải mỏng. Tara mừng tượng trong đầu vô vẩn âm thanh và đủ loại mùi mà cô buộc phải chịu đựng suốt mấy ngày kế tiếp.

Cứ như thể điều kiện ngủ nghỉ khổ hạnh thôi vẫn chưa đủ, từ giây phút ló mặt cho đến lúc kết thúc ra về, tất cả phụ nữ đều phải ăn vận trang phục theo đúng quy định – đầm dài lướt thướt với đủ thứ đồ lót. Ngoài ra, họ chỉ được ăn những món đã có ở thế kỷ mười bốn hay mười lăm gì đấy.

“À há!”, Cassy hét lên, phe phẩy mấy tờ giấy trước mặt Tara khiến tay lái cô chao đảo.

“Này! Tổ đang lái xe đây biết không?”

“Nghe đây!” Cassy đọc lớn, phớt lờ lời cầu nhàu của cô bạn. “Khi đến nơi, yêu cầu các quý cô phải mặc trang phục phù hợp với địa vị xã hội của mình. Nếu là bán hàng hoặc phục vụ thì chỉ được mặc quần áo màu nâu xám, ngược lại nếu là khách có địa vị cao và giàu có thì sẽ vinh dự được mặc những chiếc váy dạ hội dài với gam màu sắc sỡ và quyến rũ. Cả kiểu tóc cũng phải phù hợp trong từng trường hợp cụ thể.”

“Xin lưu ý là chỉ có các cô gái chưa chồng mới được phép xõa tóc và để đầu trần. Đối với những ai đã kết hôn, ly hôn, hay không còn trinh tiết thì tóc phải được búi lên gọn gàng hoặc che kín suốt thời gian lưu lại đây. Nhằm đảm bảo khuôn phép và tính chân thực, Lệnh bà Gypsy sẽ đích thân xem xét và quyết định

loại y phục cũng như cách hóa trang nào là thích hợp cho từng vị khách. Đùng bao giờ nghĩ có thể qua mắt được Lệnh bà!”

Cassy khoái chí với cái mớ nhăng nhít đẩy ra mặt, giọng cô nàng lên bổng xuống trầm như đang diễn kịch. “Không gì có thể qua mắt được Lệnh bà. Thực vậy, các bậc phụ huynh thường đưa con gái đến đây cốt là để biết chắc các cô đã gần gũi với đàn ông chưa.” Cô nàng hít một hơi thật sâu và phớt lờ cái đảo mắt của Tara. “Chắc chắn sẽ vui cực đây. Tổ rất nóng lòng được đến đó.”

“Cậu thực sự tin vào chuyện vợ vẫn đấy ư? Làm gì có ai chỉ nhìn thôi là biết được cậu từng ngủ với trai chưa?”

“Tớ không chắc lắm. Nhưng tờ giấy này nói bà ta có khả năng đó mà.”

“Tớ cực là còn hơn thế nữa.” Tara vịn vô lăng chuyển làn hòa vào dòng xe cộ trên đường cao tốc nối dài.

“Hơn thế nữa là sao?”

“Là không phải chỉ nhìn cậu thôi chứ sao. Có thể bà ta được tháp tùng với cả đám đàn ông trần truồng bên cạnh.” Tara hình dung cảnh một cô nàng còn trinh có thể phản ứng như thế nào khi lần đầu trông thấy một gã trai khỏa thân. Vài cô sẽ cười khúc khích và che mắt lại, số khác thì đứng chết sững ra đó, cứ thế trở mặt nhìn chằm chằm còn mồm thì há hốc. Cô bật cười với suy nghĩ của mình.

“Nghe cũng thú vị nhỉ.”

“Lại còn thế nữa!”, Tara kêu lên. “Hay có thể cái bà Gypsy đẩy ra lệnh cho một gã bò trai ra vẻ vô tình đâm sầm vào mấy nàng khi vừa ngơ ngác bước chân vào rồi quan sát phản ứng của họ qua camera.”

“Tara ơi, cậu đúng là chúa hay nghi ngờ. Tổ tưởng cậu thích hoặc chí ít cũng tin là ở đây còn có nhiều thứ hay ho hơn các câu chuyện cổ tích cậu từng đọc chứ.”

Tara đang nghĩ tờ thông báo đó còn chứa đựng nhiều điều kỳ quái hơn là những lời lẽ hoang đường được viết trên đấy. Tuy vậy, cô rất thực tế. Bà Gypsy nọ sẽ phải chứng minh năng lực bản thân như lời bố cáo mới mong Tara xùy ra chút bạc lẻ từ số tiền bo cô khó nhọc kiếm được sau hàng giờ phục vụ tại nhà hàng. “Điều đó không có nghĩa là tớ tin tất cả vào mọi thứ nghe được.”

“Tớ cũng đâu có tin mọi thứ, chỉ một vài thôi. Không biết bà Gypsy có xem chỉ tay không nhỉ. Tổ muốn biết tương lai của mình như thế nào”, Cassy nói.

Biển báo trên đường cao tốc cho thấy sắp đến ngã rẽ họ đang nhắm tới. “Ồ, tớ dám chắc là vì tiền cả thôi! Và vì bà ta sẽ biến mất ngay khi lễ hội chấm dứt, thế nên chẳng có vẻ gì là cậu sẽ được hoàn lại tiền nếu quả thực bà ta chỉ toàn nói vớ nói vẩn.”

“Suốt ngày nghi ngờ này nọ!” Không phạt ý trước thái độ của cô bạn, Cassy lục tìm trong ví lấy ra thỏi son bóng.

“Tớ cũng nhìn thấy được tương lai của cậu đấy.”

Cassy bập bập môi cho son được tán đều hời, “Ghe thế cơ á. Nói nghe xem nào?”

“Cậu sẽ cùng với tớ mở một trung tâm điều dưỡng hoành tráng sau khi bọn mình tốt nghiệp vào tháng Mười hai. Rồi cậu sẽ tìm thấy Mr. Wonderful, hay thậm chí hơn nữa là Dr. Wonderful, và có một cuộc sống như trong thần thoại ở ngoại ô trong hai hay ba năm nữa. Cậu thấy đấy, tớ đâu có cần xem chỉ tay cậu, và cậu cũng chẳng tốn xu nào.”

“Hứ!”, Cassy quăng cái túi sang một bên. “Biết nhiều đấy. Tớ sẽ có một câu chuyện tình lãng mạn với Dr. Wonderful, nhưng tớ sẽ không cưới anh ta đâu. Ai muốn cưới một bác sĩ lúc nào cũng bị bệnh nhân réo gọi chứ?”

“Chính xác.” Biển báo dừng ở ngay điểm bắt đầu ngã rẽ có hai mũi tên chỉ sang hai hướng. “Đi đường nào đây?”

Cassy cầm bản đồ lên. “Bên phải ấy. Tập quảng cáo cho biết mình nên đổ đầy xăng ở thị trấn kế tiếp. Rõ ràng là bốn mươi dặm sau cũng không có trạm nào đâu.”

“Chỗ này đúng là nơi khỉ ho cò gáy.”

Tara giậm ga về phía thị trấn được nhắc tới tìm điểm tiếp nhiên liệu. “Tớ hy vọng trời sẽ không quá nóng. Ngủ bên cạnh đám người lạ đã đủ lảm rồi, đừng có nói là bọn họ còn bốc mùi nữa nhé? Khiếp!”

“Bức hình cho thấy Lễ hội được tổ chức bên trong một dòng suối trong rừng mà. Nhìn mát mẻ lắm.”

Mấy tấm hình đấy có khi được chụp sau một cơn mưa hiếm hoi ở California ấy. Biết đâu họ đang đắm đầu vào một bãi đất mù mịt bụi thì sao. Tara chớp lấy cái ví, lục tìm vỉ aspirin mà cô biết chắc nó ở đâu đó dưới đấy.

* * *

Họ rời điểm đỗ xăng không quên mua hai lon soda ướp lạnh và một túi khoai tây chiên.

Tuy cái chuyện chỉ được ăn những thứ không thuộc thể kỷ hai mốt khiến cả hai cảm thấy khổ sở, và dù bị cám dỗ bởi đồ ăn nhanh và khoai tây chiên, họ vẫn cho rằng việc tận hưởng những trải nghiệm đích thực sẽ được ưu tiên hàng đầu. Mà Tara cũng đã kịp nhét vào ví một phần xô cô la phòng trường hợp khẩn cấp rồi.

“Thế cậu có nghĩ bà Gypsy sẽ ‘vạch mặt chỉ tên’ cậu không?”

“Về chuyện gì?”

“Việc cậu vẫn còn trinh ấy.”

Tara bật cười, suýt bị sặc do chỗ soda vừa uống vào. “Khó mà kiếm được một trinh nữ ở tuổi hai lăm đấy. Mơ đi. Tớ không nghĩ bà ta có thể phát hiện được.”

“Thế nếu bà ta biết thì sao? Cậu để bà ta xem chỉ tay chứ?”

“Bà ta sẽ không biết đâu. Tớ đâu giống một kẻ tôn thờ chủ nghĩa trinh tiết. Tớ không có vẻ ngoài đặc trưng của một Amish[2]. Tớ không thẹn thùng hay mập ú, và tớ không nghĩ là bản thân mình kém nhan sắc.”

[2] Amish là một nhóm giáo dân Thiên chúa truyền thống, được biết đến với lối sống giản dị, trang phục không màu mè, và không muốn sử dụng những thành quả của công nghệ hiện đại.

Hạn chế về hình thể duy nhất Tara nhìn thấy khi ngắm mình trong gương là bộ ngực của cô. Theo tiêu chuẩn của California, nó được coi là quá nhỏ.

“... và thêm nữa”, Tara nói tiếp, “Tớ từng nhìn thấy nhiều đàn ông khóa thân... hơn phần lớn... các trinh nữ khác”.

“Ừ thì thế. Nhưng nếu bà Gypsy biết được cậu còn trinh thì phải hứa với tớ là để cho bà ấy xem chỉ tay và không được đưa ra bất kỳ lời phán xét đấy... hoài nghi nào nữa suốt thời gian còn lại của kỳ nghỉ đấy nhé.”

Không thể nào. Dứt khoát cái bà Gypsy huênh hoang đó sẽ không tài nào nhận ra cô còn trinh. “Được thôi.”

* * *

Không còn điều gì tệ hơn được nữa, dứt khoát là không! Bãi đỗ xe cách địa điểm tổ chức những hai dặm. Cassy và Tara phải cuộc bộ từ đó đến khu trại, để lại con Honda Accord cho vài gã trông như đao phủ canh giữ.

Nếu gặp may, họ có thể bắt được một chiếc xe bò hay xe ngựa đi ngang qua. Nhưng đương nhiên số họ chẳng đỗ đến vậy.

Trong thông báo không hề đề cập đến chuyện họ sẽ bị tẩy chay nếu đến nơi mà không mặc quần áo hóa trang. Hai cô nàng bị mọi người kinh miệt như thể họ đang mang trên mình những vết lở loét gớm guộc của căn bệnh hủi. Ai nấy đều dừng lại, khịt khịt mũi rồi đi ngang qua họ với cung cách khó ưa.

Ả tóc vàng ở bản lề tân liếc xéo chiếc quần soóc và áo thun hai cô mặc rồi sùng sĩa, “Có vẻ như hai cô không đọc được tiếng Anh của Lệnh bà hay sao ấy nhỉ. Giấy mời có nhấn mạnh trang phục phải như thế nào khi đến đây rồi cơ mà.” Cô ta thấy tấm bản đồ vào tay Tara. “Cầm lấy, và chừng nào trang phục đúng cách hãy quay lại, nhanh đấy nhé. Lúc đó tôi sẽ đưa cho các cô tờ kế hoạch chương trình.”

Tara cắn môi cố ngăn lại một câu chữ.

Lều đủ cao để đứng thẳng người, nhưng đó là ưu điểm duy nhất Tara có thể nói về chỗ này. Những đệm rơm trên sàn cùng hai tấm mền ném bừa bên trên. Một thau nước với một cái bát thiếc đặt trong góc, bao quanh là những tiện nghi xa xỉ. Khi tấm rèm phủ xuống che kín thì không gian bên trong trở nên tù túng khó chịu.

Cassy háo hức được hòa nhập vào không khí rộn rã bên ngoài, cô nàng liền cởi quần áo ngay khi tấm rèm được phủ xuống. “Họ không hề ba hoa khi nói rằng chúng ta sẽ được tận hưởng không khí thời nguyên thủy ở đây. Cậu không thích hay sao hả?”

“Hmmm... Thích”, Tara lầu bàu, cố nuốt một câu chữ chực bật ra.

“Cậu thấy mấy anh chàng đang cười ngửa kia không? Liệu sẽ có một cuộc cười ngửa đấu thương, hay là gì gì đấy, không nhỉ.”

“Chắc là có”, Mà đó đích phải là thứ tớ quan tâm.

“Trong tờ quảng cáo có nói vào bữa tiệc tối nay, bà Gypsy sẽ tổ chức buổi chiêu đãi chiêu. Một vài vị khách danh dự sẽ được cung cấp chỗ ở tốt hơn và trao quần áo vương giả để mặc suốt thời gian ở đây.”

“Tớ không tin bọn mình sẽ được ban cho cái ‘đặc ân’ ấy sau khi bị tiếp đón với cung cách như thế. Tớ có cảm giác bọn mình giống như hai kẻ lẻn vào dự một buổi tiệc không được mời rồi bị bắt quả tang khi đang bôi xà phòng lên tay dưới vòi nước trong nhà vệ sinh ấy. Tớ dám cược là đa số mọi người sẽ rơi vào tình huống giống bọn mình cho mà xem. Cứ như bọn tà giáo ấy.”

Tara trông chiếc coóc-xê ngoài qua đầu rồi mặc vào một trong hai chiếc đầm mang theo. Hai dải buộc ra sau lưng làm xuất sắc nhiệm vụ của một chiếc coóc-xê. Cổ áo đủ trễ để lộ ra khe ngực khiến đôi gò bồng đảo của Tara trông như nở nang hơn, điều mà cô luôn thầm mơ ước.

Cassy đã tìm được một cửa hàng bán đồ cũ ở Hollywood – nơi đây có bán cả quần áo hóa trang. Tara phải thừa nhận là mấy cái đầm rất vừa và đẹp. Cái ả ngồi bàn lễ tân kia thể nào cũng hoa cả mắt với màu sắc và kiểu dáng họ chọn, Tara nghĩ thầm. Chiếc tô-ga của cô màu hạt dẻ với thân eo theo kiểu Empire^[3] và hai tay áo buông dài. Chiếc của Cassy màu đen đính tua đỏ đầy bộ ngực cô nàng lên cao đến mức như chực chòi ra ngoài. Chẳng có màu nâu xám nào trên trang phục cả hai. Tara mỉm cười và định bụng sẽ đăng hoàng đi ngang qua ả lễ tân.

[3] Thuộc kiểu đế chế Napoleon

“Gì mà tà giáo! Nhưng tớ dám cược là cậu đúng về chuyện mọi người ở đây sẽ luôn có cách hành xử như thế. Sao vậy?” Cassy quay lại khi chiếc đầm của mình đã được mặc vào xong xuôi và cô giúp Tara buộc áo cho chặt.

“Chẳng biết nữa.” Nếu cậu muốn trở thành một kẻ biến thái.

“Đôi khi người ta cần thoát khỏi thực tại. Chẳng biết có bao nhiêu luật sư, hay cảnh sát đến đây nhỉ.”

“Tớ dám cược hầu hết toàn là sinh viên trường nghệ thuật hay diễn viên kịch thôi. Không có nhiều cơ may được gặp Mr. Right ở chỗ này đâu.

“Mr. Right-now có vẻ hợp với tớ hơn.” Cassy vỗ hông Tara ra hiệu đã nịt xong. “À đây.” Cassy vơ một chiếc túi chất liệu linen nhỏ kết bằng một sợi dây thừng dài.

“Cái gì thế?”, Tara hỏi.

“Cái ví. Cứ buộc nó quanh hông rồi giấu vào nếp gấp váy ấy, như thế này này”, Cassy minh họa, “Bằng cách này lúc nào mình cũng mang theo được những món đồ có giá trị. Có vẻ như không có cái tủ khóa cá nhân nào”.

* * *

Tara phải nộp quần áo ra cho mấy tên lính tuần tra Lễ hội, hay muốn gọi gì cũng được. Bước ra khỏi lều với bộ cánh thời trung cổ trên người cứ như đang bước ra sân khấu và hóa thân vào một vai diễn nào đấy.

Ai cũng ăn mặc theo vai của mình. Vai diễn không chỉ gói gọn trong trang phục mà còn cả giọng nói và điệu bộ nữa. Nào là tiểu thư, nào là ngài. Khó mà không hòa nhập vào tinh thần của Lễ hội.

Nói gì thì nói, mặc một chiếc đầm dài thì có gì là không thích chứ? Tara cảm thấy dễ chịu khi lớp vải mượt nhẹ vào hai đùi và thỉnh thoảng lại có làn gió khẽ mơn man làn da. Người phụ nữ nào cũng đi đứng yếu điệu hơn khi mặc đầm dài. Thứ trang phục này thực sự đóng một vai trò quan trọng làm nên tinh thần của Lễ hội Phục hưng.

Tara cột tóc đuôi ngựa vì trời nóng. Tuy nhiên, cô làm rất bí mật vì nghĩ nếu bà Gypsy đúng như những gì đề cập trong tờ quảng cáo thì thể nào cũng có mấy gã mặt thám canh chừng khắp nơi. Nếu như vậy, Tara muốn thoát khỏi ánh mắt của họ. Cô thấy dần thích thú với suy nghĩ sẽ qua được mắt của mục xem chỉ tay quỷ quyết nào đó. Kỳ nghỉ cuối tuần lần này hứa hẹn sẽ có nhiều tình huống gay cấn đây.

Những người bán hàng rong có mặt khắp mọi nơi, bán đủ thứ mặt hàng. Hầu như chẳng có món nào Tara dùng được trong thực tế cả. Nào là bùa chú, nào là quả cầu may mắn, lại còn cây thánh giá trang trí hoa văn Gothic khá tinh xảo để xua đi tà ma.

Tara nhận thấy mình thiếu nhiều vật dụng cần thiết hàng ngày ở thời trung cổ, chẳng hạn như một cái cốc thiếc và một con dao. Những món này rất cần thiết nếu cô muốn uống một thứ gì đó. Quây giải khát chỉ phục vụ mỗi ba món: nước, bia và rượu vang. Những người bán dạo sẵn sàng rót theo yêu cầu của khách, nhưng bạn phải có cốc riêng. Mà cốc giấy thì chẳng tìm đâu ra.

Người bán hàng cũng cho biết nếu cô muốn cắt thức ăn dọn ra cho mình thì cần phải có một con dao. “Đây là một trong những con dao găm tốt nhất hàng tôi đây thưa tiểu thư.” Gaston cao một mét tám sáu, giọng giả Anh của anh ta khiến Tara bật cười, còn Cassy thì trêu chọc.

“Tôi cược con dao này cũng là cái đắt nhất đúng không?”

“Cô có con mắt tinh đời và gu thẩm mỹ cao đấy. Nhìn hoa văn trang trí kiểu Celtic này mà xem. Không những đẹp mà còn hiếm nữa đấy.”

“Ừ, đáng nể thật.” Tara thì thầm trong khi ngắm nghía chi tiết chạm trổ trên chuôi dao.

“Đúng đấy, tiểu thư. Đúng là thế đấy.”

Biết mình sẽ không bao giờ quay lại một Lễ hội Phục hưng như thế này lần nữa, cô mặc cả và đồng ý trả gấp đôi số tiền cô nghĩ mới đúng là giá trị thật của món đồ rồi bỏ đi.

Khi Cassy và Tara nghe thấy thông báo chính thức rằng Lệnh bà Gypsy sẽ đích thân kiểm tra tất cả các phụ nữ tham gia, hai cô hòa vào đám đông đến lều trại chính. Hàng người nối dài đuôi nhau trước cái lều trại không kém gì cảnh tượng trước cổng các công viên giải trí ở California vào ngày thứ Bảy giữa mùa du lịch cao điểm. Đường như họ đã ở đây suốt hơn một tiếng đồng hồ khi Tara cảm thấy nổi bất bình đầu tiên về sự phân biệt giới tính. Cô biết phụ nữ thời trung cổ thuộc cấp bậc thấp trong xã hội, nhưng tại thời đại này thì đúng thật là lỗ bịch. Chỉ có phụ nữ mới được yêu cầu đi vào trại. Một vài đàn ông cũng vào thử xem nhưng hoàn toàn chỉ vì tò mò không biết chuyện gì đang diễn ra đằng sau tấm rèm kín mít của căn lều lớn nhất và cầu kỳ nhất đấy. Dẫu sao đi nữa ít ra bọn họ còn được chọn lựa. Còn Tara, Cassy và những phụ nữ khác thì không.

Khi họ nhích gần hơn đến cửa lều, một cơn ớn lạnh trùm lên toàn thân Tara. Cô từng nghe nói cảm giác đây xuất hiện khi có ai đó bước lên mộ mình[4]. Hôm nay cô “đổ” hết cái tội đấy lên đầu cơn ớn lạnh và sự mệt mỏi. Dù vậy người cô vẫn run lấy bầy.

[4] ‘Someone walked over my graves’ – ai đó bước lên mộ - là thành ngữ để diễn tả cơn ớn lạnh hay run sợ không rõ lý do bất chợt xuất hiện. Thành ngữ này ra đời từ thế kỷ 18. Lúc đó nó có nghĩa là ranh giới mong manh giữa sự sống và cái chết.

“Này, cậu ổn đấy chứ?”, Cassy hỏi khi trông thấy Tara rùng mình.

“Không sao. Tôi chỉ thấy lạnh thôi.”

“Lạnh á? Nóng như điên mà lạnh gì! Sao lại lạnh? Cậu không ôm nữa đấy chứ?”

“Không. Tôi có ốm gì đâu.”

“Tốt!”, Cassy xoa xoa hai bàn tay vào nhau trong lúc chờ đến lượt. “Hồi hộp chết đi được ấy. Không biết bà ta trông ra sao nhỉ.”

Trước họ chỉ còn lại hai nhóm. “Cậu không phải thắc mắc lâu đâu.”

“Cậu có định nói gì...”, Cassy hạ thấp giọng thì thảo vào tai Tara, “... về việc còn trình ấy không?”

“Nếu bà Gypsy đó siêu như vậy thì hẳn sẽ nhìn thấy được mọi điều mà không cần tớ phải nói ra.” Việc nói chuyện với bà Gypsy không phải thứ được ưu tiên trong danh sách những việc ưa thích của Tara. Cô mong vụ này xong sớm để còn được đi ăn.

Một gã vai u thịt bắp khoác tấm áo choàng màu nâu sậm, đứng án ngữ ngay lối vào căn lều mà ai nấy cũng háo hức muốn bước vào. Gã ta có nhiệm vụ kéo tấm rèm lên cho nhóm kế tiếp.

Tara không thể nghe được bất kỳ âm thanh nào phát ra từ bên trong. Lốp rèm bằng nhung dày khiến cô cũng không thể nhìn thấy chuyện gì đang diễn ra. Cô không biết làm sao mà họ có thể gọi nhóm tiếp theo. Không có bất kỳ thiết bị thu phát sóng từ hiện đại hay thô sơ ra hiệu cho gã khổng lồ kia vén tấm rèm lên. Bằng cách nào đó, tự nhiên gã biết được đúng thời điểm cho nhóm kế tiếp vào.

Đến lượt họ. Tara run lên khi bước qua bậc cửa. Nếu có ai đó ở tương lai đã bước chân lên mộ cô cách đây vài phút thì giờ này chắc hẳn anh ta đang nhảy múa trên đấy. Hành trình tiến vào bên trong có cảm giác như đang đi vào một cái hố sâu hun hút. Cô không muốn hít phải cái thứ không khí mốc meo oi nồng đó, và chẳng thể nhìn được gì dưới không gian tối đen đày. Mắt cô từ từ tự điều chỉnh trong ánh sáng leo lét hắt ra từ mấy ngọn nến. Tuy vậy, cô hầu như vẫn không thấy gì. Tara đưa mắt thăm dò xung quanh để tìm xem có thứ gì để lộ bí mật của bà Gypsy không. Không hề có chàng Adonis[5] đẹp trai chết người nào đứng bên cạnh bà.

[5] Người yêu của thần Vệ nữ trong thần thoại Hy Lạp.

Một giọng nói, nhẹ nhàng nhưng rành rọt và đầy uy lực, yêu cầu hai cô bước về phía trước.

“Để ta xem các người nào”, âm thanh cất lên từ bóng tối lơ mơ.

Bạo dạn và không do dự, Tara đứng lên để đảm bảo là thân hình mình nằm trong luồng sáng. Ở phía sau, Cassy áp vào lưng cô và ghé mắt sang một bên để trông cho rõ mặt người phát ra tiếng nói.

Từng đợt run sồn cả gai ốc chạy dọc cánh tay Tara.

Cặp mắt sáng quắc của người mang giọng nói đó lia khắp người cô, xuyên thấu tận bên trong. Tara có cảm giác như mình bị bóc trần ra. Nỗi thôi thúc muốn bỏ chạy ra ngoài choán lấy Tara.

Đồng cứng người, Tara nghe tiếng cô bạn như vọng về từ cõi xa xăm nào.

“Chúng tôi rất vui được có mặt ở đây, thưa Quý bà, Lệnh bà Gypsy... y dà, tôi không chắc thế đúng chưa. Có phải chúng tôi nên gọi bà như thế không ạ? Hay bà có tên gì không?”

Bà Gypsy nọ bật cười lớn khiến sống lưng Tara cứng đờ, nếu có thể như thế. Thứ âm thanh khanh khách cào sâu bên trong, giống như móng tay gõ trên tấm bảng phấn. “Tên ta là Gwen. Các người cứ gọi ta là Lệnh bà Gwen.”

Bà ta nói dối! Ý nghĩ đó dội mạnh vào đầu khiến Tara giật bắn mình. Tên bà ta không phải Gwen, mà là một cái tên khác tương tự thế.

Tara cần nhìn mục già kia kỹ hơn. Trong căn phòng mờ mờ tối tối cô không thể nhìn mọi thứ được rõ ràng. Cô đưa tay sờ soạng men theo bờ tường tiến đến gần bà Gwen.

Lệnh bà Gwen ngồi ngả người ra sau, dưới ánh đèn leo lét cô loáng thoáng nắm bắt được ngoại hình của mục. Tóc mục màu xám như trời mùa đông, xõa dài qua vai. Hai mắt đen ngòm soi thủng màn đêm. Nhìn hõm gò má lõm sâu thế kia, Tara đoán bà ta chắc cũng gần chín mươi tuổi.

Và rõ ràng là bà ta chưa từng nghe đến việc tiêm Botox

Mụ Gypsy bật cười lớn, gần như thể đọc được ý nghĩ của Tara. “Người”, mụ chỉ vào Tara, “Cái gì khiến người đến Lễ hội này? Có vẻ người không mấy thích thú”.

“Tôi thích không khí cổ xưa nơi đây đấy chứ, cảm ơn bà”, Tara nói với giọng pha chút mai mỉa. Cô không ưa cách đôi mắt Gwen thô lỗ khi mụ chằm người về phía cô. Ánh nhìn thiếu tự nhiên.

“Cái lưỡi nói điều không thật, cũng giống như cái đầm người đang mặc trên người. Nói ta biết, tại sao người cố lừa dối ta?” Mụ Gwen ngồi ngả người ra và chỉ còn mỗi đôi tay già nua nhăn nheo của bà ta là nhìn thấy được.

Tara ngẩng cao đầu. “Tôi không biết bà đang nói về điều gì.” Trong người cô ớn lạnh dù bên ngoài nóng bức.

“Có, người có biết đấy.” Mụ phẩy tay ra hiệu hai cô được ra ngoài.

Tara và Cassy ra cửa, lòng hoang mang.

Ngay lối ra vào, Lệnh bà Gwen yêu cầu với theo, “Buông tóc ra đi, trinh nữ của Lễ hội. Trong suốt thời gian ở đây người sẽ mang cái chức danh đó.”

Tara ngạc nhiên quay lại.

“Mai trở lại đây”, mụ nói, mắt vẫn ghim chặt vào Tara. “Ta rất muốn xem chỉ tay của người.”

Một nụ cười thoáng hiện lên môi Tara. Rồi sau đó mụ ta sẽ vùi tiền cho mà xem, cô thầm nghĩ.

“Không cần trả tiền. Biết đâu các ngôi sao sẽ thưởng cho cả hai người và các người sẽ thích thú với thời gian lưu lại đây.”

Tara há hốc miệng. Cassy gần như kéo cô ra khỏi căn lều.

Giọng cười của mụ Gwen bám riết theo sau.

Ra bên ngoài chưa đầy một mét, Cassy đã túm cả hai tay Tara. “Tớ đã bảo bà ta đúng là như vậy mà. Wow! Thật không thể tin nổi.”

Người Tara ảm lên trở lại. “Bà ta hơi kỳ dị.”

“Chưa hết đâu.”

Một gã lực lưỡng khác đội mũ trùm đầu ngăn hai cô lại. Gã không nói gì, chỉ xòe bàn tay ra.

“Cái gì?”, Tara hỏi. “Anh muốn tiền đúng không? Tôi đã biết trước thế mà!” Cô nói với Cassy. “Dàn cảnh vậy để kiếm tiền ấy mà.”

Thất vọng, Cassy lục tìm trong ví.

“Cô buộc tóc kia, trinh nữ”, gã chỉ vào tóc Tara.

Tara lại há hốc miệng. “Sao anh...? Sao anh biết được?” Cô với tay lên giữ cái dây buộc tóc bằng da và tháo nó ra. “Đây này! Nhưng tôi muốn nó phải được trả lại trước khi ra về đấy.”

Tara giận dữ bỏ đi, không thể vứt bỏ được cơn ớn lạnh ra khỏi người, hay sự khó chịu vì bị theo dõi.

* * *

Gwen nhặt lấy nhúm tóc của Tara từ sợi dây buộc và đặt nó vào trong một cái vạc. Mụ Gypsy kéo căng hai môi ra để lộ hàm răng vàng khè. Tiếng cười the thé đỉnh tai bật ra khi mụ ngửa đầu ra sau và khoái trá tận hưởng điều vừa mới phát hiện.

2. Chương 2

Bóng tối buông xuống, hai anh em nhà MacCoinnich, Duncan và Finlay, cho ngựa đi chậm lại. Phi nước đại trong đêm không bao giờ là khôn ngoan, đặc biệt là trong trường hợp người kỵ sĩ không biết gì về cảnh quan nơi này.

Những âm thanh huyền ảo và tiếng cười nói ồn ào nường theo làn gió quyen vào màn đêm. Những ngọn đuốc cắm quanh khu trại chiếu sáng lấp lánh.

Hai anh em đi xuyên qua đám đông nhưng hầu như không một ai để ý đến. Nếu như ở nhà thế nào họ cũng lập tức thu hút được ánh mắt mọi người. Dân trong làng sẽ nhận ra họ ngay và mỉm cười chào kèm theo câu chúc an lành. Hai anh em sinh cách nhau gần hai năm và thường bị nhầm tưởng là sinh đôi.

Duncan ghì cương dừng lại nơi được cho là chuồng ngựa. Một đứa con trai mặc chiếc áo thụng cũ kỹ rách bươm và quần ôm màu nâu bước ra để giúp đỡ.

Ngay lập tức Duncan chú ý đến đôi giày trượt của cậu bé. Anh đứng đực ra nhìn chúng chăm chăm. Fin hắng giọng mang tâm trí Duncan quay về thực tại, giúp anh nhớ lại lý do hai người có mặt nơi này.

Hai anh em xuống ngựa với cung cách rất thành thực của những kỵ sĩ dày dạn kinh nghiệm. Duncan thấy dây cương cho cậu bé, mặc định rằng cậu khắc biết phải làm gì. “Cho thêm yếm mạch vào nhé, chú em. Hôm nay nó đi đường xa đấy.”

Con ngựa đen như hắc ín cao hơn hai mươi gang tay khiến cậu con trai đứng bên cạnh lùn tịt. Cậu đón lấy dây cương, con ngựa hí vang chạy vòng ra.

Cậu bé loạng choạng suýt ngã.

Duncan nắm chặt dây giúp ngựa bình tĩnh lại, “Yên nào, anh bạn.”

Cha đứa bé bước ra khi nghe tiếng Duncan, “Ồ, để tôi giúp cậu.” Ông tiến nhanh về phía trước, giằng dây cương ra khỏi nắm tay đứa con trai.

“Cha thật là! Sao cha bảo con được đón con ngựa kế tiếp.” Cậu bé khảy khảy vệt đất bám trên đôi giày Nikes.

“À, ừ... Cha sẽ để con đón con ngựa kế tiếp.”

“Nhưng cha bảo...”

“Hai con này to quá so với con, Travis à. Giờ thì vào lều đi.” Người cha chuyển sự chú ý sang Duncan và Fin.

“Chán quá đi!”, cậu bé hét tướng lên. Nó vùng vằng đi vào trong chuồng ngựa dừng tạm. “Chẳng hiểu nổi tại sao không cho con mang theo cái Gameboy[1] đó.”

[1] Máy tính dùng để chơi game.

“Xin lỗi. Tôi e là nó không hứng thú với mọi thứ ở đây.” Người đàn ông vuốt cổ ngựa và nhìn nó bằng ánh mắt không giấu nổi sự sốt, “Wow! Hai con ngựa đẹp quá. Tôi không nghĩ là mình đã từng nhìn thấy chúng. Các cậu đến đây lần đầu à?”

Duncan thấy giọng của người đàn ông thật khó nghe. Rốt cuộc anh cũng lên tiếng, “Vâng. Ông vui lòng chỉ cho chúng tôi nơi có thể kiếm chút gì lót dạ.”

“Giọng cậu hay quá! Người Scotland phải không?”

“Aye[2]”

[2] Yes

Người đàn ông gật gù rồi quay sang hai con ngựa. “Đi qua lều Lệnh bà Gypsy, rồi quẹo trái. Các cậu sẽ thấy chỗ bán thức ăn.”

“Quẹo trái?, Duncan thử nói cụm từ đó.

“Đúng rồi. Sợi dây cương này đúng là xịn đó. Chắc tốn cả mớ tiền nhỉ.”

Duncan và Fin đưa mắt nhìn nhau. “Ông biết sẽ làm gì phải không?”

“Vâng. Tôi lo được.”

“Vậy thì tốt.” Fin nắm cánh tay anh trai kéo đi, buộc anh bỏ lại tài sản quý giá nhất của mình. “Nó không sao đâu mà. Nhanh đi thôi, muộn rồi.”

“Nếu anh không mải ngắm nghía “con ngựa sắt” nọ thì mình đâu có bị muộn thế này. Anh quên lần trước mình đến đây rồi sao?” Hai người bước những bước đi dứt khoát trong khi vẫn tiếp tục nói chuyện.

“Quên ư? Nay[3]. Nhưng chú phải thừa nhận là chúng rất tuyệt đúng không nào. Anh muốn được đi đôi giày đó một lần khi mình vẫn còn ở đây.”

[3] No

“Mình đâu có thời gian, anh biết điều đó mà.” Họ đi chậm lại khi ngang qua lều Lệnh bà Gypsy. Cả hai đứng cách nó một khoảng cách an toàn và nhìn chằm chằm hồi lâu. “Buổi phong danh trình nữ Lễ hội đã tan mất rồi. Giờ thì công việc lần này lại càng khó khăn hơn.”

Duncan cười tặc lưỡi, “Anh không tin nổi lại nghe chú than vãn đấy. Lần vừa rồi là như thế nào? Ba hay bốn?”

“Thửa ra là hai, các trường hợp khác đều không phải.” Fin mỉm cười ranh mãnh, lãnh một cú đập vào lưng từ Duncan khi cả hai bước vào khu vực phục vụ thức ăn.

* * *

Ai mà ngờ được một bữa tối lại kéo dài đến thế chứ? Ngay khi món cuối được dùng xong, những chiếc bàn ăn biến mất và các nhạc công bắt đầu chơi.

Nhạc sôi động, và gần như khách khứa đều say túy lúy. Hiệu ứng đó tạo ra một sự kết hợp không thể ngờ, vì hầu như không một ai biết được thời trung cổ thì người ta khiêu vũ như thế nào.

Cassy, đã ngà ngà say, cố hết sức để trở thành linh hồn của bữa tiệc. Cô nàng nghiêng ngả bên người đàn ông này đến người đàn ông khác mời họ khiêu vũ. Ai nấy đều sốt sắng làm hài lòng cô. Khi một số trong bọn họ lôi Tara ra sàn nhảy, cô giằng ra và tìm chỗ tránh khỏi đám bạn mới của Cassy.

Có chút rượu ấm khiến Tara bớt căng thẳng khi cô đi lang thang quan sát mọi người. Cô cố tình không để mình sa vào bất kỳ cuộc nói chuyện nào. Những chất giọng hỗn tạp khiến cô không hiểu họ đang nói gì. Thêm vào đó rượu và tiếng ồn làm giọng nói trở nên méo mó và khó nghe.

Cũng khá nhiều ánh mắt tập trung vào cô, ngay cả khi không có Cassy bên cạnh. Có vài cái nhìn khiến cô chột dạ đưa mắt xuống chiếc đầm đang mặc để đảm bảo là không bị vấy bẩn hay dây ngực không bị lộ ra ngoài. Mãi đến khi người đàn ông thứ năm tiến lại gần cô mới nhận ra nguyên do.

“Chúng ta có gì đây nhỉ?”, anh ta nói giọng nhừa nhựa khi đưa tay sờ lên tóc cô. “Ừm... Lệnh bà Gypsy cho phép cô xoa tóc à.”

Đôi mắt lơ dờ vì rượu và khắp chiều dài cơ thể cô và ngừng lại nơi ngực. Tara đột nhiên có cảm giác như mình đang mặc một chiếc T-shirt đầy mùi mọc, “Tôi còn trinh đấy, cứ đến đây mà khai phá đi.”

Cảm thấy ghê tởm, cô quay ngoắt người đi khỏi gã đàn ông cợt nhả, tìm thấy một cây bút chì ai đó bỏ quên, cô nhanh chóng cuộn tóc thành búi trên đỉnh đầu.

Cô chú ý đến một góc yên tĩnh chưa có ai ngồi. Đã gần nửa đêm, là thời gian cô bảo Cassy quay lại chỗ. Chỉ cần chờ thêm chút nữa thôi, đêm nay sẽ kết thúc. Nào, cố lên.

Thay chỗ rượu bằng nước, Tara ngồi xuống, nhắm nghiền hai mắt, và đếm từng phút cho đến lúc có thể rời khỏi chỗ này.

* * *

Fin tiến lại gần anh trai cười cười.

“Tìm được cô nào chưa?”

“Aye, cũng đẹp nữa.” Fin uống cạn ly rượu. “Đừng đợi em nhé huynh trưởng.”

“Chú biết anh sẽ ở đâu mà. Đảm bảo là cô ấy phải đủ tuổi đấy nhé, Fin. Đừng để xảy ra rắc rối nào trong thời gian ở đây.”

“Ừi dào. Anh quá lo rồi. Chúc may mắn nhé, anh trai. Có vẻ như lúc này quanh đây không có nhiều nhưng biết đâu ngày mai hứa hẹn hơn.”

Duncan dõi theo em trai cặp tay một cô gái đang rình rích cười đi ra ngoài.

Mệt mỏi và muốn tìm sự yên tĩnh, Duncan chú ý một góc tối nơi anh có thể quan sát mọi người mà không bị ai đó đến bắt chuyệu.

Bầu trời đã trở nên đen kịt, bóng tối bao trùm khắp nơi. Những kiện rơm có lớp vải bao ngoài xếp quanh phòng làm ghế ngồi. Những năm tháng rèn luyện nhắc anh không được quay lưng về phía đám đông. Anh lùi vào chỗ ngồi, hoàn toàn không biết rằng trên ghế đã có người.

Cởi áo choàng đặt sang một bên, Duncan buông người xuống kiện rơm, ngỡ sẽ cảm thấy được lớp rơm và vải, đầu gối lại bị giật mình khi ‘cái ghế’ tựa quây bên dưới.

Rồi ‘cái ghế rơm’ quất ầm lên.

“Đồ chết tiệt.”

Duncan nhảy bật ra một bên, nghĩ chắc cái ghế đã có người ngồi. Anh xông tới đối tượng vừa mới chửi thề kia, đưa tay định rút gươm

Thở ra nhẹ nhõm khi trước mặt anh là một cô gái chứ không phải kẻ xấu, Duncan suýt nữa bật cười trước phản ứng của mình. Còn cô gái thì không tỏ vẻ gì là thích thú.

Cô giận dữ nhìn thẳng vào mắt anh. Mắt cô đổi màu trong tích tắc. anh nhận ra lỗi của mình khi tia nhìn của cô hướng xuống phía bàn tay anh đang đặt trên thanh gươm

“Gây chuyện như vậy chưa đủ hay sao hả?”, cô lại lầm bầm một tiếng chửi thề nữa.

Duncan đứng thẳng người, buông thông bàn tay đang đặt lên thanh gươm. Chỉ là một cô gái thôi mà, anh nghĩ. Mái tóc đỏ dày vẻ dữ dằn thật hợp với tính khí nóng nảy. Thật tiếc không phải là trinh nữ. Nếu không thì hẳn mình sẽ có cơ hội vui vẻ cùng cô ta một chuyến.

“Đồ phải gió.” Cô phát hiện một lỗ thủng trên chiếc đầm và đưa bàn tay lên. Nó đã vậy máu. “Ồi!”

“Cô bị thương rồi.” Anh cầm lấy bàn tay cô, nhưng không thể tìm ra chỗ đang chảy máu, vì thế anh kéo cô ra phía ngọn đuốc đang cháy.

Cô gái khập khiễng đi theo anh, không ngớt chửi rủa suốt đoạn đường. Đến nơi cô nhấc hẳn gấu váy lên trên đầu gối.

Duncan không hiểu tại sao cô lại nhấc gấu váy lên tại một chốn đông đúc thế này cho đến khi anh nhận ra vết thương không nằm ở tay mà là ở đùi.

Da ở chỗ đó bị trầy xước nhưng không có gì nguy hiểm. Anh lập tức thấy nhẹ hết cả người. anh không bao giờ tấn công một phụ nữ bằng dao, và vẫn chưa chắc được tại sao chuyện này lại xảy ra.

“Anh đang cười gì đấy?”, cô gái nhăm nhắng, “Không thấy tôi bị thương sao?”

“Chỉ là một vết xước thôi, có gì nữa đâu.”

“Thôi cái trò giả giọng ấy đi được không hả? Đã làm tôi bị thương, giờ lại còn diễn trò.” Cô chùi chùi chỗ xước cho đến khi nó hết rỉ máu, rồi buông gấu váy xuống. “Nơi gì mà toàn đồ biến thái.”

“Tôi không làm cô bị thương. Tôi chỉ ngồi lên cô thôi.”

“Anh ngồi lên tôi, còn tôi ngồi lên cái này.” Cô chìa ra con dao, cho anh thấy máu còn vương trên lưỡi.

Anh liếc nhìn lưỡi dao, chú ý đến vết máu, rồi đến hoa văn chạm trổ trên đó. “Celtic?”

“Ừ, thì cái gã bán hàng bịp bợm bảo tôi thế.” Ánh mắt hai người giao nhau, và trong một thoáng cả hai khựng lại. Khi cô đưa mắt nhìn anh từ đầu đến chân, hai khóe môi cô hơi nhếch lên, nếu Duncan chớp mắt thì anh đã bỏ lỡ mất biểu hiện đó. Đứng cao hơn cô một chút, anh hơi ngả người ra sau và hai tay nắm lấy vạt áo choàng. Ánh mắt cô từ từ rẽ ngược lên rồi khựng lại nơi mái tóc dài đến vai của anh. Cô gái cắn môi dưới trước khi ánh mắt mình lại chạm vào ánh mắt anh lần nữa. Nét mặt đang dịu đi nhanh chóng trở về bức bối ban đầu.

Có giọng phụ nữ gọi ơi ới buộc cô gái trước mặt anh phải chú ý. “Phải gió, McAllister, cậu điếc hay sao đấy hả?”

“Cái gì?” Cô thôi để ý đến anh, quay sang cô bạn vừa gọi.

“Tớ hỏi, ‘Tại sao cậu lại buộc tóc lên thế kia?’”

“Vì tớ mệt mỏi với những cái nhìn đều cẳng rồi, Cassy.”

“Nhưng Lệnh bà Gypsy đã bảo cậu phải xõa tóc rồi cơ mà.”

Cassy rút phất cây bút chì ra khỏi tóc cô bạn, một suối tóc nâu đỏ buông xuống đến lưng. Duncan nhanh chóng nhận ra hàm ý trong câu nói vừa rồi. Cùng lúc, miệng anh bỗng nhiên khô khốc.

“Tớ không quan tâm những gì bà ta nói.” Cô gái nhỏ giằng cây bút chì búi ngay tóc lên trở lại. Một lần nữa che giấu thực tế mình là một trinh nữ. “Tớ ngấy tận cổ mấy gã say nước dãi rờn rờn sát tới gần tớ rồi. Gớm chết đi được!”

Cassy loạng choạng. Cô gái tóc đỏ giữ bạn lại cho khỏi ngã bằng bàn tay còn rướm máu.

“Sao thế này?”, Cassy hỏi.

Duncan cảm thấy sức nặng của ánh nhìn chòng chọc khi cô bạn đưa mắt sang anh. Anh bước tới gần để phụ đỡ. Cassy ngay lập tức chú ý. “Ai đây?”

“Cái gã...”, cô gái đẩy ngực anh ra, cố giữ một khoảng cách nhất định giữa họ “... lấu cá này không biết từ đâu xuất hiện ngồi lên tớ, khiến tớ đau không chịu nổi”.

“Tớ cam đoan là anh ta không cố ý làm cậu đau không chịu nổi đâu”, Cassy nháy mắt và liếm môi. Duncan nhướng một bên mày, dù đang trong tình thế không mấy sáng sủa anh vẫn thấy thích thú với ánh mắt của cô bạn. “Anh có muốn ngồi lên tôi không?”

“Này, thôi.. thôi nào... tớ nghĩ tối nay với cậu vậy là đủ rồi đấy.” Cô gái quàng một cánh tay quanh hông Cassy, “Còn tớ thì dứt khoát là quá đủ rồi.”

“A... sao thế được. Buổi tiệc mới bắt đầu thôi mà.” Cassy lại lảo đảo suýt nữa cả hai ngã bổ chửng.

“Mai cậu lại vui vẻ tiếp mà.”

Duncan bước tới hai bước đưa tay tỏ ý muốn giúp. Tâm trí anh nhanh chóng ‘khoanh vùng’ thông tin vừa thu được. Đây là cô trinh nữ Grainna đang để mắt tới. “Cô cần chút hỗ trợ đó, cô gái. Để tôi giúp một tay nhé.” Anh kéo Cassy ra khỏi tay cô.

Cô kéo lại, “Tôi không nghĩ vậy.”

“Cô bị thương mà”, anh nói, lại kéo, “Không nhớ sao?”

“Tôi không sao, chỉ là một vết xước thôi!” Cô nhại lại giọng của anh, “Không nhớ sao?”

“Aye, tôi nhớ”, anh nói với ánh mắt lấp lánh, “Để tôi giúp. Chúng tôi không muốn cô lại chảy máu”.

Cassy bắt đầu hơi tái đi. Cô nàng như một sợi dây thừng trong cuộc thi kéo co, chẳng ăn nhập gì nhiều với tình trạng ngã sấp lúc này.

“Nghe đây, chàng trai. Tôi thấy đủ rồi đây.” Tara trừng trừng nhìn anh. “Tôi đã có một ngày tồi tệ, và một buổi tối thậm chí còn đáng nhớ hơn. Giờ tôi chỉ muốn duy nhất một điều là được để yên. Vậy nên nếu anh không phiền thì để chúng tôi tự xoay sở lấy đi nhé.”

Anh cứng họng không biết phải nói gì đành buông cô bạn kia ra. Cassy suýt nữa thì ngã dúi, nhưng không hiểu sao gượng lại được.

Một tay quàng vai cô bạn, một tay túm váy để khỏi vấp, người con gái anh đang tìm kiếm bỏ đi.

Duncan chỉ còn nước dõi mắt trông theo.

* * *

Fin lững thững đi vào căn lều mà cậu và Duncan đã dựng lên lúc hơn hai giờ sáng nay. Huýt sáo một giai điệu và nở nụ cười tự mãn.

“Vẫn còn thức à?”, Fin hỏi.

“Aye.” Duncan đang nằm ngấm sao.

Fin nằm duỗi người trên túi ngủ, miệng vẫn còn huýt sáo.

“Đủ rồi đó Fin, chú khiến người ta để ý đấy.”

“Không ai quan tâm khi mình ở tít ngoài này đâu.” Cậu lôi cái túi ra, lấy một mẩu bánh mỳ ăn. “Và cũng không giống như ở nhà, anh Duncan ạ. Chẳng có bọn trộm nào trong rừng muốn đánh nhau hay xin của bố thí cả. Anh nghĩ đi, lý do gì mà đàn ông thời nay lại to xác và chậm chạp đến thế chứ?”

Duncan cũng công nhận. Dù vậy anh vẫn thấy mệt mỏi với giai điệu phát ra từ cái miệng chìa ra của Fin. Anh không nói gì, tiếp tục ngấm sao. Chỉ ít chúng cũng có vẻ giống ở nhà.

Sau một lúc im lặng Fin nhận thấy điều gì đó đang khiến anh mình kém vui bèn lên tiếng, “Này, anh có định nói em nghe chuyện gì khiến anh như đít phải bông không? Hay là cứ im im như thế suốt đêm nay luôn?”

“Anh đã thấy cô gái ấy.” Giọng Duncan nghiêm túc. Những lời anh vừa nói ra không cần phải giải thích mới rõ nghĩa.

“Và?”, Fin đợi anh mình kể cụ thể hơn. Nhưng khi nhận ra anh không nói gì thêm, Fin tự kết luận luôn. Tiếng cười sang sảng vọt lên tít mấy ngọn cây, làm bọn đế đang ca hát râm ran bỗng ngưng bật. “Cô ta từ chối anh, đúng không?” Fin ôm bụng cười rũ rượi.

“Nay! Cô ấy không từ chối anh. Anh thậm chí còn chưa thử nữa mà”, Duncan nói điềm đạm.

“Vì cái quái gì mà anh không thử?”, Fin hỏi. “Cô ta xấu à?”

“Nay.”

“Chứ sao?”, Fin lấy thêm bánh mỳ bỏ vào miệng.

“Anh không nghĩ làm vậy sẽ có tác dụng với cô gái này.” Duncan bị giọng cười của em trai tra tấn khi anh kể lại mình đã gặp người con gái kia như thế nào.

Dứt cơn cười Fin quệt nước mắt nói, “Em không nghĩ anh còn có thể làm điều gì tệ hơn thế nữa. Chắc lần sau em phải ra tay thôi.”

Ý nghĩ em trai mình để mắt đến cô gái ấy khiến sống lưng Duncan căng cứng. Anh sẽ tìm lý do sau nhưng giờ anh chỉ đơn giản nói không.

“Vậy anh có kế hoạch gì để tiếp cận cô ta chưa?”

“Anh đang lên kế hoạch.”

“Em sẽ để mắt đến những cô gái khác.”

“Anh không nghĩ cần thiết phải như vậy.” Duncan phui một chiếc lá rụng rơi xuống cánh tay mình. “Người bạn đi cùng gọi cô ấy là McAllister. Con dao cô ấy mang có hoa văn chạm trổ Celtic.” Anh nói nốt điều quan trọng nhất. “Cán có dính hồ phách.”

Bắt đầu nghiêm túc, Fin gạt bánh mỳ sang một bên, “Anh nghĩ Grainna biết cô ta không?”

Anh gạt đầu, “Chính cô bạn đi cùng xác nhận điều đấy và sự thực đằng sau điều được xác nhận ấy.”

“Thế có nghĩa là cô ta sẽ bị theo dõi?”

“Aye, cô ta sẽ bị theo dõi.”

“Phải gió Duncan, ước gì anh em mình có khả năng nhìn thấy được. Làm sao biết mụ Grainna đó có phát hiện ra mình không đây?”

“Phải tin những gì cha nói. Nếu mình không bắt tử thì chắc sẽ không bao giờ bước được một chân vào làng của Grainna mà mụ không hay biết. Ba ngày nữa mới đến Điểm chỉ. Còn khối thời gian để ve vãn cô trình nữ Grainna đã chọn ra và khiến mụ ta phải mắc kẹt ở đây luôn.”

“Hy vọng là anh đúng”, Fin ngả người ra sau, nhắm mắt ngủ.

Duncan ngẩng sao và hồi tưởng lại những gì cô gái nọ nói trong cuộc chạm trán chớp nhoáng giữa hai người. “Fin này?”

“Gì?”, cậu hỏi giọng ngái ngủ.

“Biến thái có nghĩa là gì?”, Duncan ước giá như mình đừng buột miệng hỏi vậy khi lãnh thêm một trận cười nữa từ em trai.

* * *

Có tiếng chuông réo trong tai khiến Tara bừng tỉnh hết như chiếc đồng hồ báo thức. Mà không. Không phải chuông mà là tù và, và không phải trong tai cô mà ở bên ngoài căn lều.

Cassy cuộn người lại, lòi tấm chăn phủ kín đầu ngủ tiếp. Chắc chắn là cô nàng bị rượu đem qua hành rồi, Tara nghĩ, rồi lờ đờ ra khỏi giường xem kè phá rối là ai.

Một người đàn ông, mặc chiếc sơ mi ngoại cỡ màu vàng cam cùng chiếc quần nâu, ngừng thổi tù và khi Tara thò đầu ra.

Giọng anh ta sang sảng, khiến ai nấy đứng gần đó đều phải chú ý, “Nghe đây, nghe đây!” Anh ta lòi ra cuộn giấy da cạp dưới nách và bắt đầu đọc.

“Lệnh bà Gwen tuyên bố trình nữ Tara và người đi kèm Cassandra là khách danh dự trong suốt kì lễ hội này. Họ sẽ được ban tặng những đặc quyền đặc lợi như người trong hoàng gia. Từ giờ trở đi, tất cả đều phải cúi chào và kính trọng công nương của chúng ta.”

Người đàn ông dứt lời, cuộn mảnh giấy da lại trao cho Tara. Đám đông vỗ tay càng khiến thu hút nhiều sự chú ý hơn.

“Hay ho nhỉ”, Tara lầu bầu.

Người đàn ông dậm bước, Tara kêu lớn, “Đợi đã! Đợi một phút.” Cô lui vào lều lay Cassy, rít lên, “Dậy đi.”

Cassy lồm bồm rồi cuộn người ngủ tiếp.

Tara giật tung tấm chăn ra khỏi cô bạn. “Dậy!”

Tara lại thò đầu ra ngoài để xem thử người đàn ông nọ còn đứng đó không. Đám đông mỗi lúc một tăng thêm. “Chỉ một phút nữa thôi.”

Cô giật mạnh chiếc váy đang mặc trên người và trừng trừng nhìn cô bạn. “Cậu đã đẩy tớ vào vụ này”, Tara gầm gừ qua kẽ răng.

“Đẩy cậu vào vụ gì?”, Cassy dụi mắt.

“Có một gã nào đó đứng ngoài kia thông báo bọn mình thuộc hoàng tộc hay gì gì đó. Dậy và xử lý vụ này đi.”

“Cái gì? Hoàng tộc á?”, mắt Cassy sáng lên. Cô tung chăn ra khỏi giường thò đầu ra ngoài. “Không thể nào”, cô reo lên vẻ hân hoan không giấu giếm. Cassy quàng quàng trông chiếc đầm qua đầu. “Tuyệt vời. Sẽ rất tuyệt vời cho mà xem.”

“Tuyệt cái...”, Tara kịp dừng lại câu chữi thề và bước ra ngoài. Khi họ xuất hiện, cánh đàn ông cúi chào, phụ nữ nhún gối. “Ồ tuyệt quá.”

Cassy trượt chân ngã dúi vào người cô, nhìn đám đông và chấp hai bàn tay lại với nhau hết một đứa trẻ sáu tuổi trong lễ sinh nhật của mình.

“Nghe này, quý ông”. Tara nói với người đàn ông ăn mặc kỳ quặc nọ.

“Thưa công nương.”

“Ừm, về chuyện đó...”, Tara đập vào tay cô bạn khi kéo cô nàng vào. “Chúng tôi không...”

“Vâng, chúng tôi đồng ý.”

“Không. Chúng tôi không đồng ý.”

Cassy quay Tara lại. “Vâng, chúng tôi đồng ý. Nào, Tara, chuyện này chỉ xảy ra một lần trong đời thôi. Có hại gì đâu chứ?”

“Xin thứ lỗi”, Tara nói và kéo Cassy vào lại lều.

* * *

Bên ngoài đám đông đang đợi. Người ta có thể nghe thấy hai cô gái đang cãi nhau trong lều. Những tiếng quát bực dọc nhưng cố kìm nén và cái đầu chốc chốc lại thò ra thụt vào khiến đám đông càng hiếu kỳ.

Sau vài phút, Cassy xuất hiện nở một nụ cười tươi rói, “Chúng tôi đồng ý.”

“Rất tốt. Hãy thu dọn đồ đạc cá nhân và trở lại lều của Lệnh bà Gwen trước bữa sáng. Ở đây các cô sẽ được cho hay những việc cần làm.”

Vô cùng hớn hởi, Cassy trở vào bên trong.

Đám đông cười rộ lên.

3. Chương 3

“Anh có thấy cô ta ở đâu không?”, Fin hỏi sau khi họ đã đi lòng vòng khu trại hết những ba lần.

“Nay.”

“Hãy nói ‘No’ đi Duncan. Mình cần hành xử và ăn nói giống mọi người ở đây đây.” Fin mỉm cười với một cô nàng tóc đen đang đảo mắt khiêu gợi lên khắp người cậu. “Anh không muốn cô gái đó nghĩ anh là đồ biến thái đúng không?”

“Nay... No. Anh không muốn.”

“Còn phải cố cười lên nữa.” Về mặt cau có ai cũng biết đến của nhà MacCoinnich là một trong những nét biểu cảm yêu thích của ông anh quý hóa. Và cũng khiến người đối diện bực bội nhất. “Nếu đã đến đây rồi mà cứ suốt ngày ‘nay’ với ‘aye’ thì hóa ra mấy câu nói mình học trước ở nhà thành công cốc à? Không sai phông!”

“Anh có nghe nhiều người nói phông đâu.”

“À mà mấy cô em xinh tươi khá là mê cái vẻ lịch lãm Scotland của anh em ta đây, Thế nên, hãy cố mà nhớ nơi người ta tin rằng mình từ đó đến.”

Fin tiếp tục thao thao mách nước cho ông anh trong khi đưa mắt tìm kiếm cô gái tóc đỏ. Cậu cứ thế huyền thuyên cho đến khi nhận ra đang tự nói một mình.

Duncan đứng lại. Môi hơi nhếch lên thành một nụ cười và đôi mắt đầy ẩn ý.

Hướng theo ánh mắt ấy, Fin trông thấy đối tượng khiến cho nét mặt anh trai mình thành ra như thế. “Úi chà, là người đó đúng không?”

Nhìn vào vẻ đẹp của cô gái, miệng Duncan trở nên khô khốc tự lúc nào. “Aye!”, Chúa ơi, có phải tối qua cô ấy cũng quyến rũ đến thế không? Tim đập thình thịch, người run lẩy bẩy. Anh nhớ đến vẻ mặt bối rối và vết máu trên tay cô.

Giờ đây cô đang đứng uy nghi như một Lệnh bà bao quanh là quần thần. Mái tóc đỏ rực rỡ xõa dài đến eo. Vài bông hoa cài vào những lọn tóc khiến nó thậm chí còn xin xắn hơn những hình ảnh anh còn nhớ. Chiếc đầm lục bảo pha trộn giữa màu vàng và đen làm tôn thêm vẻ đẹp của cô. Ngay cả khi đứng từ xa, Duncan cũng có thể thấy được màu xanh đôi mắt cô hợp với chiếc đầm thanh tao đến thế nào.

Mặc dù mọi chuyện tuyệt vời ngoài sức tưởng tượng của Tara, nụ cười trên môi cô vẫn gương gao, cử động cứng nhắc và thiếu tự nhiên. Hai gã đàn ông kè kè hai bên cô như cận vệ - nói đúng hơn là lính canh.

Cassy thì ngược lại, cười mỉm, rồi cười lớn, không ngừng trò chuyện huyền thuyên với một trong những người ngưỡng mộ mình. Nụ cười của cô nàng chân thực và không khiến đối phương phải dè chừng.

Duncan quan sát cô gái được chọn đi cùng với đoàn tùy tùng vây quanh. Anh ước mình biết được tên cô và nhất định sẽ sớm tìm ra.

Khi họ tiến về phía khu vực sẽ diễn ra bữa tiệc tối, Duncan trông thấy cô đảo mắt tỏ vẻ kinh tởm những người lạ cúi đầu chào khi cô đi ngang qua. Đồ biến thái, Duncan nghe thấy từ đó trong đầu anh, hệt như cô đang nói thầm vậy.

Một trong hai cận vệ đỡ lấy cánh tay cô khi bước lên một bậc thang. Cô gái vùng vằng, rõ ràng là rất khó chịu, và rụt tay lại.

Trông thấy cô né tránh một cách kinh tởm, Duncan đột nhiên cảnh giác. Anh đặt tay lên cán kiếm.

Giọng Fin phá vỡ tình trạng ngẩn ngơ của anh, “Thoải mái nào, anh trai.” Fin chìa cánh tay ra. “Đó là người của Grainna. Chúng ta không cần cho họ biết mình đang ở đây đâu. Nào, cứ vừa ăn vừa quan sát. Chúng ta sẽ có cơ hội cho mình mà.”

Fin đưa Duncan đến cái bàn đã có người ngồi. Ngay lập tức, một nữ phục vụ mang đến cho họ một đĩa đồ ăn và rót bia vào cốc.

Duncan quan sát căn phòng và nhận thấy ngay rằng có rất nhiều gã nhìn ngắm cô. Những cái nhìn dâm dăng khiến tóc Duncan dựng đứng. Phản ứng ấy rất tự nhiên khi anh muốn bảo vệ cô trình nữ tránh khỏi những chọc ghẹo của đám đàn ông, hay anh tự nhủ mình như vậy. Họ chỉ muốn làm ô danh cô thôi. Nhưng bằng cách nào đó, anh biết bản năng thôi thúc che chở cho cô lúc này của mình còn có ý nghĩa hơn thế nữa.

Khỉ thật, nếu một trong mấy gã này tán tỉnh cho ra hồn thì giờ đây cô ấy đâu gặp nguy hiểm như thế này.

Fin bắt chuyện với những người ngồi cùng bàn. Chẳng mấy chốc chủ đề lái sang vài cô gái ngồi bàn đầu.

“Tôi chưa từng thấy họ bao giờ”, một người đàn ông to béo cỡ trung tuần lên tiếng. “Lệnh bà Gwen thường chỉ chọn những gương mặt trước đây đã từng tham gia.”

“Họ được chọn để làm gì?”, Fin hỏi.

“Thì anh cứ nhìn mà xem. Họ được đối đãi như người trong hoàng tộc, từ quần áo, người hầu, cho đến đồ ăn và chỗ ở.”

“Còn có cả màn đấu thương trên lưng ngựa nữa chứ”, bà vợ lên tiếng nhắc.

“À há, cuộc thi đấu.”

“Là sao thế?”, Duncan bắt chuyện.

“Các hiệp sĩ đấu với nhau để giành quyền cầm tay người được chọn.” Gã đàn ông lớn tuổi hơn hất cằm về phía bàn đầu. “Cô để tóc xõa kia đang ở cương vị một trinh nữ đủ tư cách để kết hôn. Gwen sẽ cho tổ chức một lễ đính hôn giả vào phút cuối. Rất thú vị. Marge, lần gần đây nhất mình xem trò này là khi nào nhỉ?”

“Chúa ơi, John, em không nhớ rõ nữa. Chắc cũng phải hai năm rồi.” Marge quơ tay đi một con ruồi bay vo ve trước mặt.

“Lễ đính hôn góp phần làm cho các trò chơi trước đó thu hút nhiều người tham gia hơn. Cô ấy sẽ là giải thưởng hậu hĩnh cho ai thắng cuộc”, John vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói.

“Thế hiệp sĩ là những ai?” Fin hỏi khi đảo mắt khắp phòng.

“Bất kỳ ai cũng có thể tham gia, miễn là có ngựa. Nhưng lính của Gwen bao giờ cũng chiếm ưu thế. Ở đây ít người biết đến trò chơi đây.”

Duncan và Fin đưa mắt nhìn nhau rồi khẽ gật đầu.

* * *

“Tôi muốn nói chuyện riêng với bạn tôi”, Tara bảo gã Neandertha[1].

[1] Một giống người đã tuyệt chủng, gần giống với người hiện đại.

Gã ta không nhúc nhích.

“Nếu tôi đã chấp nhận tham gia trò này, thì anh cần để cho tôi chút không gian riêng chứ.”

Gã ta thậm chí cũng không mỉm cười.

“Nghe đây, với tư cách là hoàng hậu của người, là công nương của người, hay bất kỳ gì khác, ta ra lệnh cho người phải rời khỏi đây.” Cô chỉ tay theo hướng lối ra căn lều.

Biết mình sẽ mất Tara trong tích tắc, Cassy lên tiếng, “Bruno?” Cô nắm tay gã lôi đi. “Anh đã từng nghe nói đến PMS[2] chưa?” Cách đó khiến gã dịch chuyển, nhưng chỉ ra đến bên ngoài cửa lều thôi.

[2] Hội chứng tiền kinh nguyệt (Premenstrual syndrome).

“Rồi đó.” Cassy xoa xoa hay bàn tay vào nhau. “Cậu chỉ cần nói ngọt chút thôi.”

“Tớ tưởng gã sẽ không đời nào chịu đi chứ.”

“Không đến nỗi thế.” Cassy cầm một chiếc lược chải lên chải tóc.

“Cậu ấy, cậu có thể ra khỏi đây mà không bị truy đuổi. Còn tớ, Bruno sẽ không rời tớ lấy một phút.” Họ luôn xuất hiện với tên Bruno kề bên cạnh. Gã chưa bao giờ tự giới thiệu tên mình, và chỉ mở miệng khi bắt buộc. Mà chuyện này khá hiếm hoi.

“Cậu phải thừa nhận là nơi chúng ta đang ở rất tuyệt vời, quần áo thì hết chỗ chê.”

Tara đưa mắt nhìn quanh căn lều rộng lớn của họ. Thêm bảy người nữa vẫn đủ chỗ. Đệm lông êm ái được bọc bằng vải lụa vàng óng. Cô nhìn chăm chăm vào tấm gương lớn và sững sốt trước hình ảnh của mình vào bên trong.

“Bọn mình đã được chuyển đến thời kỳ rung cổ hết mức có thể rồi đây.” Tara nhắc váy lên rồi buông nó xuống sàn.

“Gwen đáp ứng mọi nhu cầu của bọn mình.” Cassy thả một quả nho vào miệng. “Không biết giờ này bà ta đang ở đâu nhỉ.”

“Rất có thể là đang ngủ. Mà chẳng mấy chốc nữa bà ta sẽ xuất hiện cho mà xem.” Không phải là Tara mong được gặp lại mẹ. Ở người đàn bà này có gì đó khiến cô thấy thiếu thoải mái. Điều này thật ngu ngốc, cô nghĩ. Mà quý bà đó trước giờ toàn đối xử tử tế với hai cô thôi.

Tốt hơn hết là mình nên cố hòa mình vào tinh thần lễ hội nơi đây.

Cassy thì đương nhiên là thế rồi. Thực ra, Cassy không ngừng ca tụng Nữ chúa Gwen kể từ khi họ gặp mặt già ấy.

Dù cho Tara có thiếu thoải mái đến như thế nào thì chuyến đi nghỉ cuối tuần này cuối cùng cũng sẽ be bét như mấy lần trước thôi.

Hai cô đang mãi mê chụp ảnh căn lều thì Lệnh bà Gwen đột ngột xuất hiện cùng với hai gã hệt Bruno tháp tùng hai bên.

Sự có mặt của Gwen khiến không gian nơi này như nhỏ hẳn đi. Tấm áo choàng mũ mang giống của một nữ hoàng hơn là một Gypsy[3]. Hai cánh tay đeo đầy vòng xuyên. Nhấn mỗi ngón một chiếc. Trong ánh sáng ban ngày, trông mũ càng già nua. Nụ cười của mũ khiến người đối diện hoang mang và chẳng hợp với dáng vẻ của mũ tí nào.

[3] Người Di-gan. Từ Gypsy (hay Gipsy) bắt nguồn từ tiếng Hy Lạp Αἰγύπτου (Aigyptoi).

“Ta thấy người đã quen với chỗ này rồi nhỉ”, Gwen nói với Cassy.

“Vâng ạ. Cảm ơn bà rất nhiều về mọi thứ. Quần áo rất đẹp và căn lều thì tiện nghi hơn rất nhiều cái chúng tôi ở hôm trước. Tôi không chắc nguyên nhân bà chọn chúng tôi, nhưng rất vui vì đã được chọn.”

“Còn người?”, Gwen quay sang Tara, “Tất cả những thứ này có làm người hài lòng không?”

“Quần áo cứ y như may riêng cho tôi vậy”, Tara thừa nhận, “Còn căn lều thì rất xinh”.

“Nhưng... ?”

“Tôi không quen được chú ý nhiều đến thế.” Tara dịch ra xa Gwen một chút vì mũ đã tiến đến quá gần so với khoảng cách cô cảm thấy dễ chịu.

“À... thì ra chuyện đó... không muốn cũng không được.” Gwen nghịch nghịch một hạt trong chuỗi ngọc lấp lánh đeo quanh cổ. Ánh sáng chói lọi phát ra từ đó khiến Tara chú ý.

“Vâng. Tôi cũng nghĩ vậy.” Đầu gối Tara như nhũn ra. Đột nhiên cô có một ước muốn được ngồi xuống.

“Mọi người đang trông chờ những trò chơi và các buổi lễ sắp tới, người không muốn làm họ thất vọng chứ?”

“Không. Tôi không muốn làm họ thất vọng đâu. Chỉ là tôi...” Tara nhắm mắt một lúc khi dòng suy nghĩ trong cô chợt rối tung. Họ đang nói về chuyện gì vậy? Có lắc lắc đầu và ngồi xuống.

“Nghe thú vị ghê. Ý tôi là cuộc đấu trên ngựa ấy.” Cassy đến bên cạnh Tara, cố khiến cô bạn mỉm cười bằng một cái trừng mắt nhắc nhở.

Nhưng khuôn mặt Cassy trở nên mờ đi và tất cả những gì Tara có thể làm là nhắm nghiền hai mắt.

Hoảng loạn, Cassy bắt đầu nói huyền thuyên dông dài, như cô vẫn thường làm mỗi khi có cảm giác tương tự. “Sẽ có các hiệp sĩ mặc áo giáp chứ? Bà muốn chúng tôi phải làm gì? Chúng tôi có cần luyện tập gì không?”

Gwen nhìn Tara chòng chọc. Nụ cười mũ nhạt đi nhưng chỉ trong không đầy một giây.

Tara thấy lạnh toát cả sống lưng. Câu chuyện về ai đó đang nhảy nhót trên mộ lại xuất hiện. Cô đưa mắt nhìn Gwen, khuôn mặt mũ giờ đã dịu đi.

Tara đứng lên cạnh Cassy. “Còn khối thời gian nữa mới đến lúc cuộc cưỡi ngựa đấu thương được tổ chức nên chưa cần phải lo lắng đến vai trò của mình đâu. Đúng không, Lệnh bà Gwen?” Tara muốn ra khỏi lều. Cô cần hít thở một chút không khí trong lành. Ngay bây giờ.

“Khối thời gian, các cưng ạ. Khối thời gian”, Gwen nói. “Tại sao hai người không ra ngoài một chút nhỉ? Một ngày đẹp thế này không phải để ngồi trong nhà. Có nhiều kẻ đang trông ngóng các người đấy.” Gwen quay sang Tara. “Nếu người cần gì thì cứ việc yêu cầu nhé.”

* * *

Duncan đứng bên ngoài đám đông, đợi chờ và quan sát. Anh chờ đám tùy tùng sơ hở để thừa cơ chen đến gần bên cô.

“Tara”, anh lẩm nhẩm đọc tên cô trong miệng, thích thú với âm thanh đó. Anh biết được từ những người xung quanh khi họ kháo nhau về cô.

Tara khiến đám đông xôn xao. Cô khác bọn họ. Vài người không thèm để mắt tới cô và cho rằng cô không xứng đáng với địa vị được ban tặng. Số còn lại, hầu hết là đám đàn ông chưa đính hôn với ai, lại thấy cô quyến rũ và ngóng chờ những trò chơi sắp tới, những trò chơi mà họ sẽ đấu nhau để giành cơ hội sống đôi cùng cô trong lễ hội đính hôn.

Mọi người mặc nhiên là Tara sẽ cho phép người thắng cuộc hôn mình. Nhưng theo nhận định của Duncan thì cô chưa biết đến thỏa thuận đấy.

Không ai trong đám đông tin vào lễ đính hôn sắp tới. Họ nghĩ đó chẳng qua là một trò vui mà thôi. Duncan thừa hiểu nó không chỉ có thế. Grainna quý quyết hơn những gì anh biết về mẹ. Mẹ đã thành công trong việc tách riêng cô gái còn trinh đó ra mà không một ai lên tiếng thắc mắc hay nghi ngờ.

Grainna biết tổng những người này và biết điều gì làm họ hứng thú. Một trong những lợi thế của mẹ. Anh và em trai anh đã du hành đến tương lai đúng thời kỳ này vào hai dịp khác nữa. Cả hai lần đều ở trong khu vực cấm trại của Grainna, nhưng lần nào mẹ cũng thất bại trong việc canh chừng trinh nữ ‘rơi’ vào tay họ.

Rồi thêm lần này nữa. Grainna không hề hay biết họ có mặt ở đó. Hay họ đã từng đập tan âm mưu của mẹ.

Lời cha vẫn vang vang trong đầu Duncan. “Đừng đánh giá thấp Grainna. Mẹ đã sống năm trăm năm trước khi bị đi đày. Mẹ thêm muốn tuổi thanh xuân giống như một người đang yêu khao khát chạy đến với người tình. Và làm mọi cách để đạt được điều đó. Khi bòn rút thành công xuân sắc từ một trinh nữ, mẹ có thể nghiền nát con chỉ bằng một ý nghĩ. Với sức mạnh lấy được từ cái chết của con, Grainna sẽ quay trở lại đây và hủy diệt tất cả chúng ta.” Lần này Duncan biết, họ phải chơi cờ với Grainna, và không giống như trước đây, mẹ đã giữ được quân Giám mục[4].

[4] Bishop. Hay còn gọi là quân Tượng trong bàn cờ Vua.

Trong khi Fin cưỡi ngựa tít vào rừng để lấy áo giáp, Duncan cố tình bắt chuyện với vài người. Cánh phụ nữ mê mẩn giọng nói của anh và lấp bắp khi anh mỉm cười.

Khi biết được vị trí căn lều mà Tara ở, anh bỏ ra khá nhiều thời gian tìm hiểu điểm yếu của nó. Cố tạo nên một lối ra, hay nói đúng hơn, một lối thoát cho cô. Rồi khởi sự tìm kiếm cô gái ấy một lần nữa.

Anh bắt gặp Tara trong khu vực ăn uống, đang nghịch chỗ thức ăn trong đĩa. Cô không dùng gì, chỉ thỉnh thoảng ngước nhìn lên, như thể biết được một cặp mắt đang soi thẳng vào mình.

Tara trông thấy anh phía bên kia. Mắt cô sáng lên vẻ nhận biết rồi ngay lập tức quay đi chỗ khác.

Cô có vẻ mệt mỏi và bức bối trước vô vàn cặp mắt soi mói chung quanh. Những người đàn ông tiến lại gần cô đều được đáp trả bằng ánh nhìn thiếu thiện cảm. Không cần bất kỳ khả năng đặc biệt nào Duncan cũng có thể nhận ra cô đang tức sôi máu.

Chẳng phải đợi lâu, một lát sau Tara để cô bạn lại đẩy một mình lui về lều nghỉ ngơi. Cô đứng phắt dậy rồi bỏ đi như chạy.

Vào đến bên trong, Duncan nghe cô quát lên với tên lính của Grainna, “Ra ngoài đi!”

Duncan chờ đợi.

“Tôi đâu có thuê anh canh giữ tôi, Bruno. Nếu anh không chịu ra khỏi đây, thì tôi sẽ ra. Cút xuống địa ngục cùng đám tùy tùng, quần áo diêm dúa, lều trại và các thứ chết tiệt này đi!”

Gã đàn ông lui ra và đứng canh bên ngoài lối đi.

Duncan chậm rãi vòng ra đằng sau, cố giữ dáng vẻ bình thường. Anh rẽ tay dọc theo tấm vải bạt của căn lều và tìm thấy sợi dây đã bị nối lỏng trước đó. Chỉ mất vài giây, anh lách được người vào trong, hoàn toàn không ai hay biết.

* * *

Tara ngồi trước bàn phấn, gối mặt lên hai cánh tay khoanh vào nhau. Những lọn tóc dài hai bên thái dương rủ xuống ôm lấy khuôn mặt cô. Chốc chốc hai nắm tay co lại chặt hơn cốt làm dịu đi nỗi bức dọc trong lòng.

“Mình làm cái quái gì ở đây thế này không biết?”, Tara lớn giọng tự trách bản thân. “Cassy cứ việc tham gia cái trò công nương với lại tùy tùng hay bất kỳ thứ phải gió nào khác nếu nó muốn. Mình mà rời khỏi đây lúc này liệu nó có nói gì không nhỉ?”

Tiếng bước chân và quần áo sột soạt khiến Tara giật mình. Cô mở to mắt, sững sờ khi trông thấy một người khoác áo choàng đen đứng lù lù trong phòng. Cô mở miệng định la lên thì một bàn tay to lớn trùm lên.

Anh di chuyển quá nhanh đến nỗi cô không kịp thốt ra dù là một tiếng kêu nhỏ. “Yên nào, cô gái, tôi không định làm hại cô.”

Tiếng nói nghe rất quen, nhưng Tara không thấy được khuôn mặt kẻ đột nhập. Cô mở mắt to và vùng vẫy cố thoát ra khỏi nắm tay của anh.

“Dừng lại đi, nếu không cô sẽ khiến tên lính gác nghe thấy đấy.” Người đàn ông cúi mũi trùm đầu ra bằng cánh tay còn lại. Cô hơn nhẹ người khi nhận ra anh, nhưng vẫn giữ ánh mắt cảnh giác. “Cô sẽ không la lên nếu tôi buông tay ra chứ?”

Cô lắc đầu, anh buông tay. Chỉ chờ có thế cô vùng ra khỏi anh và đứng cách xa chừng một mét. Cô ước tính mình có thể chạy nhanh đến mức nào để ra được tới cửa. “Anh làm gì ở đây?”, Cô rít lên, cố ghìm giọng thật thấp.

Người đàn ông mở miệng định giải thích, nhưng ngậm lại, rồi lại mở miệng. “Tôi chưa có cơ hội xin lỗi vì đã làm cô bị thương tối qua. Hôm nay lại không thể đến gần công nương cô được vì xung quanh có nhiều cận vệ quá.”

Tara cau mày ngờ vực. Mắt cô soi thẳng vào anh để tìm hiểu xem anh có nói đúng sự thực hay không. “Nếu vậy thì lời xin lỗi được chấp nhận.”

Anh cười nhún nhường. “Tôi xin lỗi vì đã lên vào đây gặp cô. Hy vọng là không làm cô sợ.”

“Tôi sợ điếng người đi đấy chứ.”

“Vậy chắc tôi lại phải xin lỗi lần nữa rồi.” Anh cúi người. “Vô cùng xin lỗi.”

“Đừng làm thế nữa.”

“Nếu cô muốn.”

Lông trên hai cánh tay Tara từ từ rạp xuống như bình thường. Người đàn ông to lớn đứng trước mặt cô không có vẻ gì đe dọa bằng cái gã đang canh giữ ngoài cửa lều. “Những điều tôi muốn có vẻ như không phải là điều mà bất kỳ ai ở đây nghĩ đến.”

“Có lẽ tôi nên rời khỏi đây theo cách tôi đã lên vào. Sẽ không ai biết được là tôi đã tới.” Anh quay đi.

“Đợi đã.” Tara lia mắt quanh căn lều, “Anh vào bằng cách nào thế?”

“Trên tấm bạt có một chỗ hở.” Anh đến bên đó và vén nếp gấp lên, cho cô thấy ánh sáng bên ngoài, “Cô nhìn mà xem.”

Cuối cùng thì hy vọng cũng đã le lói. Mình có lối thoát rồi. Mình có thể hít thở một chút khí trời mùa hè, không có Bruno kè kè bên cạnh. Thanh bình, yên tĩnh.

Cô ngần ngừ một chút, gần như choáng ngợp trước cơ may được ra ngoài. “Này, anh không phiền khi đưa tôi ra khỏi đây một lúc chứ? Toàn bộ cái vụ hoàng gia hoàng đế này khiến tôi phát điên lên mất.”

Anh nhìn cô bằng ánh mắt cùng nụ cười ranh mãnh khiến cô bối rối. “Aye, tôi sẽ giúp.”

Cô thở phào nhẹ nhõm đầy biết ơn. “Thế thì hay quá. Để tôi ghi lại vài chữ cho Cassy biết.” Cô hý hoáy viết vào một mẩu giấy rồi dán nó lên tấm gương nơi mà chắc chắn cô bạn sẽ tìm thấy.

“Cô cần mặc cái này vào.” Anh cởi chiếc áo choàng đang khoác trên người và choàng nó lên vai cô. Nóng chịu không nổi nhưng Tara biết cô sẽ bị phát hiện ngay khi thò mặt ra ngoài. Cô vén hết tóc ra sau lưng và đội mũ trùm lên đầu.

“Thế nào?”

“Được rồi đó, theo tôi.” Anh nắm lấy tay và đưa cô đến với tự do.

Không ai trông thấy họ ra ngoài. Hai người di chuyển rất nhanh, đi men theo rìa khu trại. Tara không biết họ đang đi đâu, mà nói thực cô cũng chẳng quan tâm. Cô chỉ thấy thật vui khi được thoát khỏi đám người đó.

Ngựa của anh đang thản nhiên gặm cỏ cách nơi diễn ra lễ hội khá xa. Anh lên ngựa khéo léo hết một vũ công. Cô ngập ngừng không biết quyết định thế nào khi trông thấy kích thước con vật nên cứ đứng khựng ra đó.

“Không định đi sao cô gái?” Anh chìa một tay ra.

Cô nhìn chăm chăm vào tay anh rồi đến con ngựa. “Chuyện này thật điên rồ.” Cô nắm lấy tay người đàn ông lạ lẫm và cảm thấy thân người mình bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất rồi đáp xuống lưng ngựa.

Anh không để cô có thời gian ngồi cho thoải mái mà đã ngay lập tức ra lệnh, “Đi nào.”

Con vật phi nước đại luôn. Cô nhanh tay túm chặt lấy hông anh để giữ cho mình khỏi bị ngã nhào.

Khi khu trại mất hút đằng sau, Tara cởi mũ trùm đầu ra xoa tóc tung bay trong gió. “Ô hô”, cô hét vang, “Rất cuộc cũng đã... tự do”.

* * *

Họ dừng lại bên một con suối, tiếng nước róc rách tạo nên âm điệu thì thầm êm dịu. Những tán cây tỏa bóng râm dưới ánh nắng ban trưa và những bông hoa dại nở rộ hai bên bờ.

Anh xuống ngựa, nhẹ nhàng đỡ cô xuống.

“Oa, giờ thì không ai đuổi theo kịp nữa rồi.” Tara nhún nhảy. “Tuyệt quá”.

“Rất vui lòng được phục vụ nàng, thưa tiểu thư.” Sau khi dỡ một gói hàng trên lưng ngựa, anh đưa nó đến một vật cỏ.

“Anh đừng có diễn trò nữa được không. Tên tôi là Tara. Không phải tiểu thư gì hết.” Tara cởi áo choàng ra trả lại anh.

“Aye. Ý tôi là vâng. Tôi biết tên cô.”

“Vậy sao cứ gọi tiểu thư làm gì?” Cô quan sát khi anh trải áo choàng xuống đất để ngồi.

“Cô ăn mặc thế này thì thật khó mà gọi cô bằng thứ gì khác được.”

“Giọng của anh... Không phải là giả sao?”

“Nay, không giả.”

“Anh đến từ Scotland thực sao?” Tara ngồi xuống bắt chéo hai chân.

“Aye.”

“Vậy chắc phụ nữ ở đây ăn mặc hết thế này. Và anh thường gọi bọn họ là ‘tiểu thư’?”

“Không phải ai cũng được gọi như vậy. Nhưng tùy người mà tôi gọi họ bằng chức tước và địa vị tương xứng.”

Anh chàng này lạ thật. Có sức quyến rũ chết người, nhưng lạ lùng. Ai lại cất công từ một nước khác đến đây để dự một lễ hội Phục hưng bao giờ?

Âm giọng của anh không chỉ khiến chân cô bủn rủn mà da nơi hai đùi cũng tê rần lên mỗi khi anh cất tiếng, đến nỗi cô thấy khó tập trung vào nội dung. Nếu không biết rõ sự thể, chắc cô sẽ nghĩ anh là một tay nghĩa hiệp mất.

“Ừm. Sao nào? Anh đi vòng quanh thế giới để kiểm tra mấy cái hội chợ Phục hưng kiểu này ư?”

Anh lắc đầu rồi bật cười với chất giọng nam trung, khêu gợi cảm giác tê rần đầy quay trở lại. “Nay. Em trai tôi và tôi đến đây để...”

“Nghỉ cuối tuần?”, Tara hỏi.

“Aye, nghỉ cuối tuần.”

“À vậy nên anh cũng hóa trang à.”

Cô duỗi chân trên tấm áo choàng. Anh ta đang nghĩ gì nhỉ? Ánh mắt cô lơ đãng chạm vào mắt anh, để rồi bất giác nhận ra rằng mình đang ‘dàn’ một cảnh đầy vẻ mời chào quyến rũ. Tara thấy lúng túng trước ánh mắt nhìn như xuyên thấu của đối phương.

Anh lắc đầu, ngồi lại cạnh cô, và lấy ra một chai rượu bệt.

Tara nhắm mắt lại, thả lỏng cơ, tận hưởng ánh mắt trò chiếu rọi xuống mặt.

“Cô uống chút nhé?”, anh chìa cái cốc ra.

Cô mở một mắt và nhìn chằm chằm vào anh. “À tôi sợ nhớ là mình chưa biết tên nhau đấy.”

“Cô đâu có hỏi.”

Cô xoay người sang đón lấy cái ly. “Được rồi. Thế anh tên gì?”

“Duncan.”

Cô gạt đầu. “Anh hợp với tên mình lắm. Duncan này, thế anh không tình cờ mang theo chút phô mai hay trái cây gì sao?”

Cô thực sự bắt đầu thấy thoải mái. Khi anh quay người kéo cái túi đặt vào lòng, tóc rủ xuống che mắt, Tara bỗng dấy lên một ước ao được gạt nó đi. Những ngón tay của cô cứ chực đưa lên chạm vào anh. Phải cố hết sức cô mới giữ cho chúng nằm yên.

“Tôi cũng tình cờ...”, Duncan nói lại giống hệt cô.

“Hết chỗ chê rồi nhé. Rượu vang mà thiếu phô mai và trái cây thì còn ra làm sao chứ?” Mừng quýnh vì có thứ để cầm nắm cho đỡ rảnh tay, hơn là cứ rậm rịch với hình ảnh được ve vuốt tóc anh trong đầu. Tara nhón một vài quả nho rồi thả vào miệng. “Giờ thì nói tôi nghe nào, sao anh lại giải cứu tôi hôm nay?”

“Đã nói rồi đấy thôi. Tôi muốn xin lỗi cô.” Anh nhìn cô nhai mấy quả nho. “Chân cô sao rồi?”

“Ồn”, cô vén váy lên. “Xem này, chỉ là một vết trầy xước thôi. Vậy mà cũng chảy máu ra trò đấy.”

Anh dốc ly rượu uống một hơi dài, không bỏ lỡ cơ may chiêm ngưỡng thật lâu một bên chân yêu kiều của cô. “Hy vọng cô không đau nhiều.”

“Không. Chỉ có niềm kiêu hãnh của tôi thôi.”

“Niềm kiêu hãnh của cô?”

“Tôi không thường ngủ quên trong một không gian chật kín người như vậy.”

Anh cười xòa. “Và tôi cũng không thường... tự ý ngồi vào lòng người khác như vậy.”

“Vậy ta hòa nhé. Bắt đầu lại nào.” Cô nâng ly vang lên ý muốn chạm cốc cùng anh.

“Bắt đầu lại.” Ánh mắt cả hai chực xoắn xuýt.

Tia nhìn của anh da diết đến nỗi khiến cô sụp mắt xuống. “Anh đưa tôi ra đây để tán tỉnh đây à?” Hối cái kiểu gì thế không biết? Cô gần như hối tiếc vì đã buột miệng.

Khi thấy Duncan mãi không đáp lại, cô ngước mắt lên. Anh đang cân nhắc câu hỏi của cô để quyết định câu trả lời.

“Tôi nghĩ điều đó chỉ đúng phần nào.”

“À, vậy thì tôi phải có lời khen về thái độ thành thật của anh rồi.” Tara nghịch nghịch hai bàn tay để giấu đi sự căng thẳng của mình. Cô cố cắt một ít phô mai với bàn tay run run.

Duncan đặt một tay lên vai cô, và gỡ con dao ra. Anh xắt phô mai và đưa cho cô một tiếng.

Tara cảm thấy như một tia lửa điện vừa xoạt qua các đầu ngón tay mình.

“Chắc tôi đã khiến cô khó chịu. Xin lỗi”, giọng anh cũng êm ái y như cái đụng chạm vừa rồi.

“Không có gì đâu. Tôi thực sự đánh giá cao sự thành thật của anh. Thời nay mà có người như anh thì kể cũng hay. Đa số toàn nói dối để đạt được cái mình muốn.”

“Sự thật quan trọng đối với cô lắm sao?”. Duncan nhìn lảng đi.

“Đúng vậy. Tôi sẽ thành thật với anh.” Tara hít một hơi thật dài đầy khó nhọc và từ tốn giải thích điều cô cần nói. “Làm tình với ai đó không nằm trong danh sách những điều tôi định làm hôm nay.” Không khí xung quanh đặc quánh lại trong khi cô đợi câu đáp lại từ anh. Vai anh căng cứng.

Với nét mặt chân thành, anh hỏi, “Thế còn ngày mai?”

Cô cũng cười, mắt long lanh.

Anh bật cười theo. Sự căng thẳng được nói lỏng đi một lúc.

“Cảm ơn, tôi thực sự cần như thế.”

“Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Có lẽ anh không chịu để ý thôi.” Tara lùa tay vào tóc tỏ ý nhấn mạnh điều mình muốn nói. “Nhưng tôi đang nhận nhiệm vụ là một cô trinh nữ trong Lễ hội này.”

“Thế sao?”

“Phải.” Cô không nhận thấy câu hỏi đó có vẻ xúc phạm, và tự hỏi tại sao. “Anh thì sao?”

“Nay, nhưng tôi nghĩ cô biết điều đó.”

“À, tôi chỉ muốn xem thử anh trả lời như thế nào thôi.”

“Khá khen.”

“Thế anh giải cứu tôi còn vì lý do nào khác hơn chỉ là chuyện kia và muốn xin lỗi?” Tara ngồi ngả người ra sau và tự cho phép mình thư giãn lần đầu tiên trong mấy ngày qua. Cô ngắm nhìn nước chảy dưới con suối.

“Trông cô có vẻ không vui nhỉ.”

“Chứ còn gì nữa”, cô nhăm nhắng.

“Nhưng bây giờ thì không phải thế đúng không nào?” Duncan gạt chỗ thức ăn còn thừa sang một bên rồi ngồi duỗi hai chân bên cạnh cô.

“Ừ.”

“Thế sao cô không bỏ đi? Sao cứ phải ở lại khi không thấy vui như thế?”

“Anh có nhớ cô bạn của tôi không, cái cô say lướt lướt đêm hôm qua ấy? Tất cả cái trò này đều do cô ấy bày ra đấy. Cassy rất háo hức về buổi khiêu vũ sắp tới. Tôi không thể bắt cô ấy đi được.”

“Lòng trung thành. Một tính cách hiếm có.”

“Có thể, mà Cassy cũng sẽ làm tương tự đối với tôi nếu rơi vào hoàn cảnh này. Thế nên tôi sẽ ở lại và chịu đựng tất cả những cái nhìn chòng chọc và chỉ trở trong vài ngày. Cuộc đấu thương nghe có vẻ thú vị - chắc sẽ vui. Anh đã từng tham gia chưa?”

“Aye, một hai lần gì đấy.”

“Còn cái vụ sau đó, buổi lễ ấy? Anh nhìn thấy lần nào chưa?” Cô hái một bông hoa và bắt đầu bút từng cánh một.

“Aye, nhưng không giống như cách họ tổ chức lần này.”

“Gwen cho chúng tôi biết tất cả về nó rồi. Cũng giống như lễ đính hôn vậy đúng không?”

Anh gật đầu. “Đúng là giống như lễ đính hôn nhưng hai người sẽ được ‘kết chặt’ vào nhau nếu lời thề hôn ước được chính họ đọc lên một cách chính xác. Cô có lo lắng về buổi lễ đó không?”

Cô so vai. “Nó có thể tệ như thế nào được chứ? Đâu có vẻ gì giống như tôi sẽ bán đi linh hồn mình hay bất kỳ thứ gì tương tự. Tôi sẽ vỡ như mình đang diễn một vở kịch vậy thôi.”

Nụ cười Duncan nhạt dần.

“Gwen luôn khiến tôi sờn gai ốc.” Tara uống nốt chỗ rượu còn lại rồi đặt ly xuống.

“Tại sao?”

“Thứ nhất là cái tên, Gwen. Nghe không thực cho lắm. Tôi cực kỳ ghét chỉ là nghệ danh trên sân khấu thôi. Thứ hai, nụ cười của cô trông giả tạo thế nào ấy. Như thể muốn mọi người nghĩ bà ta là người vĩ đại, trong khi thực tế ra bà ta đang làm tất cả những chuyện này vì một lý do quái quỷ nào đó. Ý tôi là tại sao lại chọn ra một trinh nữ? Phải chi tôi có thể đọc được ý nghĩ của người khác giống như cô, tôi sẽ dùng cái biệt tài đó phục vụ cho mục đích tốt đẹp hơn. Chứ không làm cái chuyện loan báo một việc rất riêng tư là một ai đó vẫn còn trinh cho khắp thế giới biết như thế.”

“Cô có nghĩ bà ta có một năng lực gì đó không?”

“À có, bà ta có đấy! Khi Gwen nhìn vào ai thì cứ như muốn xuyên thấu người đó vậy.” Chỉ nói về Gwen thôi mà hai bàn tay của Tara trở nên lạnh như đá. “Anh không tin mấy cái chuyện như thế, đúng không?”

Khi không nghe anh trả lời, Tara nhìn anh và trông thấy anh đang nhìn cô chăm chăm. Ánh mắt anh nói cho cô biết anh cũng có cảm giác tương tự.

“Tôi đoán là có lẽ anh tin. Điều này khiến cả hai chúng ta hơi bất bình thường.”

“Không điên khùng chút nào khi dò được ý nghĩ của người khác. Mới đây cô còn bảo đấy là một thứ quyền năng mà giờ nói khác đi là sao?” Duncan ngắm đôi môi cô khi cô nói.

“Tin vào cái năng lực ngoại cảm đọc được ý nghĩ của người khác mà không điên khùng thì là gì.”

“Thế cô có tin vào việc đọc được ý nghĩ của người khác không?” Gió thổi khiến mái tóc Tara vất ngang khuôn mặt cô. Anh khom người vén nó đi. Duncan để ngón tay mình nắn nắn lại nơi gò má cô. Cùng với cái đụng chạm thân mật ấy là khuôn mặt nóng ran lên của Tara.

Cô mất tập trung nên phải cố gắng để trả lời câu hỏi của anh. “Có thể.” Cô đưa lưỡi liếm đôi môi khô róc.

Anh dịch lại gần hơn, nhìn chăm chăm vào đôi môi cô. Ánh nhìn chuyển dần lên đôi mắt cô.

Cô nên quay đi, Tara cảm thấy mình bị hút về phía anh hết như hai thổi nam châm khác cực và cô biết điều sắp xảy ra là không thể tránh khỏi.

Duncan sẽ hôn cô. Cô không đủ sức ngăn anh lại và thực sự là cô cũng không muốn ngăn anh.

“Tôi đang nghĩ gì, Tara?” anh nhích mặt ra một chút. Mắt anh chuyển xuống giữa bờ môi và đôi mắt đang mơ màng của cô.

Tara cắn môi hơi run run, “Anh muốn hôn tôi.” Những lời cô vừa thốt ra chỉ vừa đủ nghe, và đứt quãng như nhịp tim của cô lúc này.

Anh dịch lại gần cô hơn, đến mức cô cảm thấy được hơi thở của anh, “Em cho phép chứ?”

Hơi thở cô dồn dập. Làm ơn dừng, tâm trí cô hét lên phản đối khi đôi môi run rẩy thốt ra điều trái tim mách bảo, “Vâng.”

4. Chương 4

Duncan ghé môi uống trọn câu trả lời của Tara. Nụ hôn nồng nàn khiến cô thậm chí còn tan chảy nhanh hơn cả giọng nói của anh. Tự nhiên cô thấy hoảng hốt, không phải vì anh hôn cô. Tara đã mong thế cơ mà. Song sự phối hợp giữa họ quá hoàn hảo khiến cô thấy bối rối.

Anh nghiêng đầu đổi bên, đưa lưỡi dò môi cô tìm cách lách vào. Cô rụt rè hôn trả, quàng hai tay quanh cổ anh, kéo anh sát hơn vào người kèm theo một tiếng rên hưởng ứng.

Anh từ từ hạ xuống cho đến khi cô cảm thấy cổ dưới lưng mình. Sức nặng dễ chịu từ thân hình anh giữ cô nằm nguyên, không nhúc nhích đi đâu được. Dẫu cô chẳng định đi đâu cả. Đôi môi anh vẫn áp chặt lên môi cô một cách tinh quái.

Kỳ nghỉ cuối tuần lần này đang rẽ sang một chiều hướng hoàn toàn mới mẻ.

Anh rê những ngón tay dọc hông cô, đi đến đâu cô thấy nóng ran đến đấy, cái nóng chạy thẳng đến bụng dưới. Từng đợt khoái cảm dâng tràn.

Mọi thứ xung quanh quay cuồng ngoài tầm kiểm soát. Cô đã từng hôn, nhưng chưa lần nào giống như thế này. Khao khát đến kinh khủng được biết điều gì sẽ xảy ra kế tiếp.

Cô nên ngăn anh lại. Tara vốn giỏi việc từ chối. Hẳn là bất kỳ cô gái hai mươi lăm tuổi còn trinh nào cũng phải giỏi chuyện đó. Nhưng thay vì ngăn chặn hành động ấy, cô lại đi theo sự dẫn dắt của anh. Cô ngã đầu ra sau khi môi anh dần tách ra và lún xuống cổ. Người cô cong oằn lên, một xúc cảm mới mẻ, và cô nghĩ sẽ hơn thế nữa nếu để anh tiếp tục.

Chúa ơi. Cô muốn anh tiếp tục.

“Em đẹp quá.”

Đôi môi Duncan gây nên từng đợt run rẩy nơi dải tai cô. Một cơn đau nhói đầu đó nơi bụng dưới bắt đầu cồn lên.

Cô bấu chặt tay trên tấm lưng rắn chắc và cong oằn người về phía anh. Khát khao. Đòi hỏi. “Chúa ơi”, cô thở dốc, là người đón nhận từng đợt xúc cảm mới. “Không phải chứ.”

“Aye, em yêu. Đúng rồi đó.” Môi anh lại áp vào môi cô, không cho cô thời gian nghĩ ngợi gì ngoài việc chỉ biết đón nhận cảm xúc. Những chuyển động của anh trở nên bạo dạn hơn.

Cô cổ vũ bằng những tiếng kêu rên thúc giục

Đầu óc cô mù đi trước mỗi cái hôn và ve vuốt. Anh đưa tay ôm lấy khuôn ngực cô...

Theo bản năng, cô đẩy ra.

“Cho phép anh, Tara. Để anh cho em thấy điều đó tuyệt đến thế nào.”

Những lời nói thật âu yếm và khó cưỡng làm sao.

Nhưng rồi tâm trí cô bừng tỉnh. “Đợi đã.” Chuyện gì đang diễn ra thế này? Duncan bảo sẽ đưa cô đến đây để ve vãn và cô đã buông thả cho anh ta làm điều mình muốn. “Không.”

Mặc dù ngừng lại trước lời yêu cầu đầu tiên, Duncan vẫn để nguyên tư thế như cũ, dính chặt vào cô. Anh gác đầu lên vai cô thở dốc.

Vô cùng ngỡ ngàng, Tara cảm thấy như mình đang là nạn nhân của một vụ quấy rối. Cô đã luôn kiêu hãnh khi lúc nào cũng giữ khoảng cách một sai tay với bất kỳ gã đàn ông nào. Đàn ông không phải là những cái công tắc để có thể bật và tắt theo ý muốn của phụ nữ. “Em xin lỗi.”

“Không, anh mới là người phải xin lỗi. Em đã nói em chưa sẵn sàng cho chuyện này. Tại anh ép em.” Duncan nhìn cô và gạt lọn tóc đang che khuất đôi mắt cô. “Anh cố lắm mới dừng lại được đây.”

“Em cho đây là một lời khen.” Cô cố bật cười để làm dịu đi bầu không khí căng thẳng, nhưng những gì thoát ra chỉ là một tiếng kêu nho nhỏ.

“Lời khen tặng rất thành thật. “ Anh hôn phớt lên đôi môi cô rồi lùi ra xa. “Ta nên về. Kéo Gra... Gwen cho người đi tìm em đây.”

Sự lo lắng lập tức thế chỗ cho đam mê. Duncan đứng dậy chìa tay ra kéo cô đứng lên. “Đã muộn rồi nhĩ.” Tara lỏng ngóng trong bộ váy, vuốt vuốt những vết nhăn vô hình, cố tỏ ra vẻ tự nhiên.

Tara len lén ngẩng nhìn thân hình rắn rỏi của anh trong khi anh dọn đồ. Đôi vai rộng thu hẹp dần xuống đến vùng hông lực lưỡng và cặp mông gọn ghẽ. Cô đảo mắt nhìn sang hướng khác. Không nên nghĩ đến cặp mông của anh như vậy chứ.

Ngựa của Duncan khịt khịt mũi khi Tara đến gần cô. Cô ve vuốt cổ nó ân cần nói. “Con ngựa thật đẹp. Của anh à?”

Duncan buộc chặt cái túi rồi đi vòng lại nắm lấy dây cương. “Aye, anh có Durk cách đây nhiều năm rồi.”

“Thế anh sống gần đây không?”, cô hy vọng.

“Không gần .”

Anh ta đang lảng tránh . Tại sao? “Nhà anh ở đâu?” Cách tốt nhất để nhận được một câu trả lời trực tiếp là đặt một câu hỏi trực tiếp.

Anh ngập ngừng. “Anh đã nói với em là anh đến từ Scotland rồi mà.”

“À, đúng rồi. Anh đi nghỉ mang ngựa theo sao?” Lòng cô chùng xuống. Scotland. Quá xa để tiến tới một mối quan hệ tình cảm. Mà người đàn ông này đâu ngờ ý muốn có quan hệ tình cảm với cô, đúng không?

Anh không nói gì.

Thất vọng, Tara ngược mắt lên để rồi bất gặp ánh nhìn đăm đăm từ anh hướng về cô. “Thế thì, anh và em...”, cô vẫy vẫy một ngón tay, “...nếu không dừng lại thì sẽ kết thúc bằng một chuyện tình cuối tuần đúng không?”

Duncan ngần ngừ. Trước khi kịp mở miệng, cô đã đưa tay ngăn anh lại. “Dừng, làm ơn đừng nói dối. Em muốn tin rằng vẫn còn một ít đàn ông thành thật.” Cô nuốt khan, cố làm mềm cổ họng đang trở nên khô khốc. “Khi nào thì anh định về nhà?”

Anh nhìn sâu vào mắt cô, rồi nói, “Em trai anh và anh sẽ rời khỏi đây khi Lễ hội kết thúc.”

“Em cũng nghĩ vậy. Vì anh thành thật với em, nên em sẽ hoàn toàn thành thật với anh.” Cô từ tốn hít một hơi thật sâu và nhìn lảng sang hướng khác. “Nếu em là người dễ dãi thì đã không còn là trinh nữ suốt hai mươi lăm năm như vậy. Em không chắc liệu người đàn ông em cưới làm chồng sẽ là người đầu tiên em chung đụng hay không. Nhưng, em nghĩ em và người ấy sẽ không chỉ là quan hệ qua đường cho vui thôi mà còn hơn thế nữa. Em hy vọng anh có thể tôn trọng điều đó.”

Tara gãi gãi mũi con Durk để trông có vẻ tự tin hơn. Cô cũng từng nói những lời tương tự với những người đàn ông khác. Một vài người ngay lập tức nói dối để cô đưa cô lên giường. Số khác bảo họ hiểu, nhưng không bao giờ gọi lại cho cô. Dù thế nào, Tara cũng thấy mừng vì mình đã không ngủ với bất kỳ ai trong số họ, dấu như thế đồng nghĩa với việc cô đã phải trải qua những đêm thứ Bảy lẻ loi.

Duncan cầm lấy bàn tay run rẩy của cô, bàn tay đang ve vuốt con ngựa, rồi đưa lên môi. “Tara, em quả thực là một tiểu thư hơn bất kỳ cô gái nào anh từng gặp.”

Cô thở dài. “Ta về thôi anh.”

Tara ngồi đằng trước, cố giữ lưng thẳng đứng, bởi chẳng hay ho gì khi tỏ ra quá gần gũi sau màn từ chối thẳng thừng như thế. Điều này thật không dễ. Duncan kéo cô tựa vào người anh rồi khẽ nói, “Anh sẽ không khuấy động sự bình yên nơi em nữa. Anh sẽ không làm vậy trong lúc cưới ngựa đầu.”

Tara thấy thoải mái và dễ chịu khi cảm nhận được cơ thể vạm vỡ của anh ôm lấy mình. Vầng thái dương đỏ rực đang trôi dần về phía đường chân trời. Tara không thể ngăn mình nghĩ đến cảnh hai người đang ‘bay’ lên cùng nhau trong ánh hoàng hôn.

Giữ mình đi, cô dặn lòng. Vài ngày nữa anh ta sẽ về lại Scotland. Dù có trí tưởng tượng lãng mạn đến đâu cũng không thể thay đổi được điều đó.

* * *

Anh sẽ làm gì bây giờ? Anh đã không quyến rũ được cô, thêm một cơ hội nữa trước thời khắc Điểm chí xem ra cũng quá xa vời. Anh tính đến việc lừa dối cô để cô tức giận mà rời khỏi Lễ hội này. Nhưng không có gì đảm bảo rằng Grainna sẽ không đuổi theo và ép cô quay lại.

Nay, anh nghĩ. Mình sẽ ở bên cạnh để bảo vệ cho cô ấy. Để Grainna không thể phá bỏ được lời nguyện của mẹ ta.

Biết đâu làm vậy sẽ khiến Grainna tin rằng Tara không còn trinh bạch nữa, và mẹ sẽ đi tìm người khác. Anh không nghĩ khả năng này có thể xảy ra nhưng đâu còn có lựa chọn nào khác? Anh không thể nói trắng ra cho Tara biết cô đang gặp nguy hiểm.

Cô sẽ không tin anh.

Duncan bắt đầu nghĩ về lời thề độc của Grainna và mục đích chuyến viếng thăm lần này.

Mẹ đã được sinh ra, như anh và gia đình anh, từ dòng dõi Druid. Phép thuật đã ngấm vào máu thịt của họ. Tuy nhiên phép thuật đi kèm với trách nhiệm, niềm vinh dự và lòng tôn kính dành cho những năng lực họ được ban tặng.

Grainna vẫn đi theo hướng thiêng liêng đó cho đến khi gặp một người đàn ông có vẻ đẹp khiến mẹ mê mẩn. Mẹ đã phải lòng hắn. Mẹ nghĩ Elic sẽ là người chồng hoàn hảo dành cho mẹ. Hắn cũng mang dòng máu Druid, tuy chưa bị ô uế như mẹ. Không mạnh bằng mẹ.

Nhưng ý định của Elic thì đầy đen tối. Hắn xem mẹ như một đối tượng muốn chinh phục. Một cô gái ngây thơ trong trắng chưa từng qua tay một người đàn ông nào. Vào một mùa hè, mẹ đã trao thân cho hắn. Hắn lập tức chiếm lấy mẹ chẳng chút băn khoăn. Rồi hè trôi qua và tình cảm hắn dành cho mẹ cũng cạn, Elic dàn dựng một cuộc gặp cố để Grainna tận mắt chứng kiến hắn trong vòng tay người đàn bà khác.

Grainna nghe hai người rên rỉ trong cơn mây mưa. Mẹ chỉ còn biết đứng lặng ra đó nhìn trần trời. Người run lấy bầy, nước mắt đau đớn tuôn trào, mẹ van xin hắn ngừng lại. Mẹ quỳ gối nài nỉ hắn ra đi cùng mình.

Elic cười khẩy và tỏ ra khinh miệt vì mẹ đã nghĩ mình là người đàn bà duy nhất trong đời hắn.

Nỗi cay đắng và tủi hổ đã làm dậy lên trong lòng niềm căm thù đối với người đàn ông mẹ yêu và người đàn bà của hắn.

Grainna dùng đến phép thuật của mình – nói chuyện được với động vật. Mẹ kêu gọi lũ dơi và loài gặm nhấm từ mọi góc ngách trong khu trại kéo tới tấn công Elic và nhân tình của hắn.

Trong niềm thích thú man rợ, mẹ quan sát họ phải chịu đựng cái chết đến từ từ một cách đau đớn. Họ kêu van mẹ rủ lòng từ bi nhưng vô ích. Trái tim mẹ, trái tim đã bị hắn làm cho tan nát không thương tiếc, vĩnh viễn khép chặt.

Với cái chết của Elic, Grainna lần đầu tiên cảm thấy một quyền năng của dòng dõi Druid xuất hiện trong người mẹ. Đó là một thứ độc được còn mạnh hơn cả sự căm thù.

Các Bô lão ngăn cấm mẹ sử dụng phép thuật để trả thù. Để tránh hình phạt từ những người cùng dòng họ, mẹ rời bỏ quê hương.

Trong nhiều năm, mụ tu luyện tà thuật và tìm kiếm một vùng đất cho những người có quyền năng. Mụ không quan tâm họ thuộc dòng dõi Druid hay phù thủy. Người nào chịu để mụ khống chế, mụ để cho sống. Kẻ nào cứng đầu tuyệt nhiên sẽ nhận lấy cái chết tức thì.

Mụ chưa khi nào thỏa mãn việc tìm kiếm máu và trả thù lên bất kỳ ai đang yêu. Sức mạnh của mụ lớn dần lên theo thời gian. Hành động bất chấp mọi thứ cuối cùng của mụ là dùng máu của những người đã chết dưới tay mụ để chế thuốc bất tử.

Các Bô lão quan sát và chờ đợi, tập trung lại để ngăn chặn sự độc ác của mụ. Họ nguyện rửa Grainna biến thành một người già nua và bất lực. Họ kiểm tỏa những năng lực Druid của mụ cũng như những năng lực khác mà mụ đã tu luyện được, khiến mụ không thể trở lại bản thể ban đầu.

Họ đẩy mụ vào tương lai cách đó cả năm thế kỷ. Vào thời gian và vùng đất mụ không hề biết đến.

Giờ đây, để phá bỏ lời nguyền, mụ phải tìm cho được một hậu duệ Druid, một trinh nữ. Chỉ có máu của trinh nữ mới giải thoát được mụ.

Suốt bảy mươi năm dài, Grainna đã sống trong thế giới mới với tất cả những công nghệ và lễ lối hiện đại. Ngay cả khi không còn năng lực Druid, mụ vẫn rập tâm tu luyện tà thuật và hoàn thiện khả năng khống chế ý nghĩ người khác.

Kế hoạch dụ một trinh nữ lọt vào bẫy của Grainna thật tài tình. Sắm vai một Gypsy chuyên xem chỉ tay, tổ chức một Lễ hội Phục hưng, và lợi dụng trinh nữ, là cách thức hoàn hảo khiến con mồi không chạy đâu cho thoát.

Duncan và Fin được cha mẹ phái đến đây để ngăn chặn Grainna tìm ra một cô gái hội đủ tất cả những điều kiện cần thiết. Cho đến lúc này, Duncan mới thấy thích thú với nhiệm vụ được giao.

Nếu không có trinh nữ nào thì coi như mối nguy đó không tồn tại. Chỉ đơn giản vậy thôi.

Duncan quan sát ngôi làng dựng tạm hiện ra trong tầm mắt. Anh ôm hai tay quanh vòng eo nhỏ nhắn của Tara. Mùi hương ngọt ngào từ cô thấm đẫm mọi giác quan.

Tuy thế, nhiệm vụ của anh chẳng hề đơn giản khi cô trinh nữ đó lạ là Tara McAllister.

* * *

Mọi người trong trại quan sát cả hai khi họ cưỡi ngựa đi ngang qua. Duncan cho Durk đến cửa lều của Tara. Gã canh cửa trở mắt kinh ngạc, hết nhìn Tara đến nhìn Duncan.

Tara run run mở áo choàng ra trả lại cho Duncan. Phớt lờ những ánh mắt soi mói của những người đi ngang qua. “Cảm ơn anh rất nhiều về hôm nay.”

Gã lính canh bước một bước lại gần họ.

Duncan nâng cằm cô lên và gieo trên đôi môi đó một nụ hôn. Anh giữ nguyên thế cho đến khi cảm thấy cô bứt căng thẳng mới dứt ra. “Cảm ơn em”, anh nói trước viền môi đang hé mở, “Tối nay gặp em vào giờ ăn nhé”.

“Vâng”, cô thì thầm.

Duncan bật cười khi cô ngả người về phía anh thay vì dẫn ra khỏi anh. Anh xoay Tara lại rồi khẽ huých khủy tay vào cô.

Cô lách vào lều ngang qua gã lính canh. “Tối nay sẽ thú vị đây, có nghĩ vậy không hả Bruno?”

* * *

“Cô ta đã làm gì?”, giọng Grainna sang sảng vọng ra khỏi căn lều của mụ. Đôi mắt nẩy lửa giận dữ. Mụ lao như tên bắn ngang qua gã cận vệ khiến gã gần như không kịp tránh.

Grainna xông vào bên trong và thấy cô đang ngồi trên giường, chỉ mặc độc quần áo lót trò chuyện với cô bạn.

Mụ tìm cách dò tìm ý nghĩ của hai người.

Tara cưỡng lại sự xâm nhập của mù bằng một sức mạnh ghê gớm.

Chẳng phải trông cô ta có vẻ rất thoải mái khi ngồi buồn chuyện về chuyến ra ngoài với một người lạ hay sao? Grainna gần như không nén nổi cơn giận trước cảnh hai cô gái đang vui cười hớn hở với nhau. Có vẻ như hai cô không quan tâm gì đến thế giới xung quanh.

Tuy nhiên tâm trí của Cassy đang mở toang. Những ý nghĩ rộn ràng hứng khởi và lấp lánh tình yêu được khơi gợi từ câu chuyện đầy lãng mạn của Tara.

Cổ họng Grainna đắng nghét khi mù đọc được ý nghĩ đầy.

Tara ngược nhìn lên. Hai cặp mắt giao nhau. Cô gái cố gắng đọc ý nghĩ của Grainna. Tara không hề biết mình đang làm điều đó, nhưng Grainna thì biết.

Mù nhìn trừng trừng vào khuôn mặt thách thức của Tara.

Tara cất tiếng chào. “Xin chào, Lệnh bà Gwen. Chúng tôi đang chuẩn bị ăn tối.”

Grainna khoác lên môi nụ cười giả tạo một cách thành thực. “Ta biết hôm nay người có khách, quý cô McAllister. Ta tin chắc là người đã rất vui khi cố tình thoát khỏi sự canh giữ của những lính canh ở đây vì sự an toàn của người, có phải vậy không?”

“Sự an toàn của tôi? Ai có thể gây nguy hiểm cho tôi?”, Tara đi ra đằng sau tấm rèm, dùng chôn riêng tư nhỏ nhỏ đẩy thay quần áo dùng cho bữa tối.

“Đương nhiên là từ những người đàn ông có ý đồ thiếu lành mạnh rồi, một cô gái còn trinh chắc chắn sẽ bị nhiều người săn đuổi.” Grainna nhìn Cassy, “Ta dám chắc là cô bạn đây cũng đồng tình với ta.”

“Tôi nghĩ Tara tự giữ mình được.”

Grainna chiếu thẳng ánh mắt mù vào Cassy và giữ nguyên thế. Mù chỉ vào tấm bùa hộ mạng quanh cổ mình. Ngay lập tức, hai mắt Cassy nhìn chòng chọc vào đây.

“Nhưng cậu không bao giờ biết được”, Cassy nói, giọng đều đều dưới tác động của bùa mê.

“Ta e sắc đẹp của người sẽ khiến đàn ông động lòng rồi làm điều xằng bậy, Tara. Ta chỉ muốn người được an toàn thôi.”

Mắt Cassy dại đi khi cô nhìn vào viên đá Grainna đảo qua đảo lại trong tay.

“Thuyết phục cô ta đi”, Grainna nói nhỏ vào tai cô.

Môi Cassy cong lên, “Từ lúc bọn mình đến đây rất nhiều đàn ông cứ chòng chọc nhìn cậu đấy. Tổ không muốn cậu xảy ra chuyện gì đâu.”

“Thôi nào, Cassy, mình đang ở thung lũng[1]. Trục thuộc bang California mà. Tổ nghĩ tổ có thể tự lo cho mình được.” Tara đứng vào trong góc. “Nghe này, nếu cậu đang lo về trình tiết của tối, lo lắng cho cuộc vui của cậu, thì hãy yên tâm rằng tổ chưa đánh mất nó. Nhưng nên nhớ rằng ta đang sống trong một đất nước tự do. Tổ làm điều tổ muốn, lúc nào tổ muốn. Nếu cậu không đồng ý thì ta cứ việc quay về căn lều cũ của bọn mình và hài lòng với thân phận thường dân”, Tara thách thức.

[1] Thung lũng San Fernando (hay được dân địa phương gọi ngắn gọn là thung lũng) nằm ở thành phố quốc tế Los Angeles – nam California được bao quanh bởi dãy núi Transverse Ranges.

Grainna khoác lên mặt mù vẻ đồng tình và cố đi vào tâm trí của Tara. Nhưng cánh cửa đã đóng chặt khiến mù càng điên tiết hơn. “Chúng ta chỉ đơn giản là muốn tất cả những vị khách đến đây tận hưởng bầu không khí huyền hoặc vài ngày”, mù múa mép, “Người giúp tạo hình ảnh hoàng gia cho lễ hội. Nếu người muốn sống trong bầu không khí cổ xưa. Chúng ta sẽ phải Samson đi cùng với người với tư cách là một tùy tùng. Hãy vì mọi người”.

“Làm ơn đi mà”, Cassy van nài, “Chỉ hai ngày nữa thôi. Có mất mát gì đâu chứ?”

“Được rồi!”, Tara dụ giọng. “Tôi muốn có thêm hai chỗ ngồi nữa ở bàn ăn tối nay. Duncan và em trai anh ấy sẽ dùng bữa cùng chúng tôi. Tôi tin là bà không thấy có vấn đề gì trong chuyện đó.”

“Đương nhiên là không rồi, cưng”, giọng Grainna ngọt như mật, trộn với thạch tín. Ta sẽ gắng đợi tới lúc vụn cổ người. “Đương nhiên là không.”

* * *

Gwen đã không tống cổ bọn họ. Hai người vẫn giữ được danh phận cao nhất Lễ hội, chỉ thấp hơn mỗi mụ Gypsy thôi.

Tara mất khá nhiều thời gian chăm chút cho bề ngoài trông xinh xắn nhất có thể trước khi ăn tối. Cô trang điểm nhẹ và cho phép một trong những cô hầu gái của Gwen làm tóc mình theo lối Trung cổ.

Chiếc mũ hình chóp của Cassy có đính tấm mạng buong dài ra sau lưng, hợp tông với chiếc đầm lụa màu hồng. Cô xoay người khiến chiếc đầm và tấm mạng bay phất phơ. “Nhìn đẹp chưa này!”

“ ‘Thế giới này là một sân khấu, và chúng ta chỉ là những diễn viên mà thôi.’ Tổ hoàn toàn đồng ý với Shakespeare, cảm có sai”, Tara nói khi cô bước ra khỏi căn lều.

Không giống như đêm trước, toàn thể mọi người đợi Tara và Cassy đến mới bắt đầu dùng bữa.

Được nghênh đón như người trong hoàng tộc, Tara cảm thấy mình được đối đãi hết một Lệnh bà. Thật khó mà không nhập vai lúc này. Cô đi trước Cassy và đám tùy tùng của Gwen chỉ cách chưa đầy nửa mét, mà cứ như gần cả cây số.

Đàn ông và phụ nữ cúi chào, bọn trẻ con rúc rích cười khiến các ông bố bà mẹ phải lên tiếng rầy la. Tara phải thừa nhận những cử chỉ ấy cũng thật khôi hài.

Ai đó ấn vào tay cô một ly vang ngay khi Tara đến bàn ăn. “Ôi trời. Chuyện này thật điên rồ. Chắc cậu sẽ nghĩ bọn mình có một ý nghĩa lớn lao gì đấy với những người này ấy nhỉ.”

“Thử bảo bọn mình sẽ không thấy vui nữa xem.” Cassy uống một ngụm vang lớn từ cái ly cầm trên tay. “Kể tớ nghe thêm về anh chàng bí ẩn đó đi nào. Tớ không nhớ được gì nhiều cả.”

“Thật thế sao?”, Tara hỏi giọng mỉa mai. “Nó có thể liên quan đến thứ này...”, cô chỉ tay vào cái ly Cassy đang cầm. “... thứ mà cậu đã cho vào người đêm qua đấy”.

Không để tâm đến lời buộc tội của cô bạn về việc bản thân đã say đứ đừ vào đêm trước, Cassy lặp lại câu hỏi liên quan đến Duncan và thời gian Tara ở cùng anh ta. “Nói xem anh ta trông thế nào nào.”

“Ừm, anh ấy cao chừng này này.” Tara đưa bàn tay lên cách đầu mình khoảng gần hai mươi phân. “Vai rộng chừng này. Tóc đen xõa đến vai.” Cô ngừng một lúc và nhắm mắt lại. “Tớ chưa từng nghĩ đàn ông để tóc dài lại hấp dẫn đến thế.”

Cassy mỉm cười khi nghe cô bạn nói tiếp.

“Ngay khi nhận ra chất giọng anh ta là thật, tớ cứ muốn tan chảy.” Tara nhìn quanh để đảm bảo là không ai nghe được lời thú nhận của cô, “Từ trước đến giờ tớ chưa khi nào bị ai đó cuốn hút đến vậy.”

Một người đàn ông tiến lại gần Tara từ đằng sau. Cassy thấy anh ta đặt một ngón tay lên môi ra hiệu im lặng. Cassy hiểu ý tiếp tục hỏi, “Thế điều gì ngăn cậu nào?”

“Thật lòng tớ cũng không biết nữa. Nhưng Chúa ơi, anh ta cứ khiến người tớ nóng lên hừng hực ấy.” Cô thở dài.

Cassy bật cười khanh khách và nhìn đằng sau Tara.

“Phải thế không, cô gái?” Giọng nói thật quen thuộc, nhưng không hoàn toàn giống.

Tara quay đầu ra sau và nhìn người thanh niên chắc hẳn là em trai của Duncan. Cậu trông giống anh trai mình, và quả thật là giống đến nỗi cô phải tự hỏi không biết hai người có phải anh em sinh đôi không. “Không lừa được đâu”, cô nói: “Cậu hẳn là em trai của Duncan rồi.”

“Anh thất vọng vô cùng đấy, Tara. Anh ở cùng em cả buổi chiều mà em không nhớ anh là sao hả?” Cậu trưng điệu cười quyến rũ nhất của mình ra với nỗ lực khiến cô tin rằng mình đã nhìn nhầm.

“Ha! Tôi đoán cậu mà lừa mẹ cậu kiểu này thế nào cũng bị bà té vào mông. Thầy giáo của cậu có thể bị lừa, chứ tôi thì đừng hòng nhé.”

Tara nghĩ, hai anh em họ giống nhau quá. Chiều cao thì không chênh lệch mấy, nhưng mũi của cậu em này hơi thẳng hơn, khiến nét mặt ít nghiêm túc so với ông anh.

Em trai Duncan phá lên cười và cầm lấy tay Tara. Giống Duncan, cậu đưa tay cô lên hôn vào mấy đầu ngón tay. “Thật hân hạnh được gặp cô, Tara. Mẹ chúng tôi hẳn sẽ đánh giá cao khả năng quan sát tốt của cô đấy.”

Một trời một vực, cô trầm ngâm. Trong khi Duncan nghiêm túc thì cậu em lại có vẻ bồn chồn. “Xin lỗi, nhưng tôi không nghe Duncan nhắc đến tên cậu.”

“Bạn bè gọi tôi là Fin.” Chàng trai khép hai chân cúi đầu chào, “Hân hạnh.”

“Rất vui được gặp cậu, Fin. Đây là bạn tôi, Cassy.” Tara dịch người sang một bên.

Fin hôn vào mu bàn tay của Cassy. Cô nhìn trân trối mỗi cử động của cậu ta, miệng há hốc.

“Một phút nữa Duncan sẽ đến. Tôi lợi dụng cơ hội để xem thử ai mà khiến ông anh tôi nói tới rất cả tai. Có vẻ như tất cả những điều ấy là đúng cả.”

“Hy vọng toàn điều tốt.”

“Đương nhiên rồi.” Fin đón lấy ly rượu được mang đến cho cậu. “A, ông anh già hơn tôi rất nhiều đến kia rồi.”

Tara phì cười trước câu nói đó. “Nhiều gì mà nhiều! Chắc khoảng mười hai hay mười ba tháng là cùng?”

Fin mỉm cười nhưng không trả lời câu hỏi của cô.

* * *

Quan sát kẻ thù từ phía bên kia phòng, Grainna tính toán nước đi kế tiếp của mình. Kiên trì không phải là thế mạnh của mẹ. Với thành công nắm chắc trong tầm tay, nó lại càng trở nên ít ỏi hơn. Mẹ phải tìm nén dữ dội lắm mới không túm lấy Tara và nhốt chặt lại, mẹ phải đợi Điểm chí.

Không được nóng vội, sẽ không hay ho gì khi đánh động nhà chức trách về một vụ mất tích. Thêm vào đó, Tara đang bị đám tùy tùng vây quanh, và cô ta không hề hay biết gì về mối nguy hiểm, thì theo dõi họ không mấy khó khăn. Khi mọi điều đã được tuyên bố và thực hiện, không ai có thể đụng được đến cô ta. Vả lại, lúc nhà chứa năng tìm thấy xác của Tara, mẹ đã đi xa từ lâu.

Cô gái với vẻ mặt đầy hào hứng ngồi bên cạnh Tara thao thao những lời Grainna âm thầm cài vào đầu cô nàng. Lũ ngốc, tất cả bọn chúng đều là một lũ ngốc.

Nếu mẹ nói cho cô gái đó biết điều mẹ thực sự trông thấy trên chỉ tay của cô, hay đọc được từ ý nghĩ của cô, thì cô gái đó sẽ cố tìm kiếm người chồng thiếu chung thủy của mình ngay bây giờ. Nói ra sự thật cho lũ khờ này chỉ tổ làm hỏng việc.

Grainna đưa mắt nhìn Tara và trông thấy người đàn ông đưa tay cô lên hôn. Sắc da Tara trở nên ửng hồng đã nói lên tất cả.

Grainna mỉm cười với vị khách của mình, lăm bắm đầy bí hiểm, “Người sẽ sống lâu và yêu một người khác.” Rồi mẹ vây những kẻ đang chờ đến lượt mình.

5. Chương 5

Tara dễ dàng vào vai một nhân vật thuộc hoàng tộc khiến Duncan bất ngờ. Cô bước về phía anh chìa tay kèm theo nụ cười rạng rỡ. Anh hôn chào cô, một nụ hôn xã giao nhưng đủ để hai má cô nóng bừng.

“Trông em xinh quá.”

“Anh biết người ta thường nói thế nào rồi mà, nếu ta không thắng được họ thì hãy về phe với họ.”

Duncan không hiểu ý cô, nhưng thay vì để lộ sự bối rối, anh gạt đầu và bước lùi lại khi cô thông báo đã đến lúc dùng bữa tối.

Duncan bị cuốn vào những câu chuyện về thời đi học của Tara. Anh không ngạc nhiên về việc cô cố học để trở thành bác sĩ, nhưng vì thiếu kiến thức về lĩnh vực này ở thế kỷ hai mốt nên anh không thể góp chuyện. Anh chỉ lắng nghe và thầm nghĩ mẹ mình chắc là thích trò chuyện về những thay đổi của y học lắm.

Cassy và Tara huyền thuyên không ngớt về cuộc sống của họ.

Duncan muốn kể cô nghe về thời thanh niên của anh, những cuộc phiêu lưu anh và Fin đã trải qua. Nhưng điều này không thể. Làm sao anh có thể kể cho cô nghe cái lần anh học cách nhóm lửa mà không cần đến viên đá lửa? Hay lần bị em trai khiêu khích khiến anh suýt chút nữa thiêu rụi mạn đồng Pháo đài?

Nay. Anh chỉ có thể lắng nghe thôi. Cốt để cảm thấy gần Tara hơn, anh cầm lấy tay cô. Mặt cô nóng ran, đỏ bừng, mạch đập dồn dập.

Còn nói không bị tác động bởi sức quyến rũ từ mình nữa đi.

Fin khom người thì thầm chỉ để mỗi Duncan nghe thấy. “Mụ ta đến.”

Grainna rảo bước về phía họ, khiến ai nấy đang nói đều ngưng bặt. Những ý nghĩ bên trong của Duncan và Fin lập tức chuyển sang khúc nhạc đang chơi và người con gái đang ngồi cùng. Cả hai đều cố không để Grainna đọc được ý nghĩ của mình.

“Chào các cô gái.” Mụ vén gấu váy bước lên trên bục. “Ta tin chắc rằng các người đang rất vui, đúng không?”

“Vâng, rất tuyệt, thưa Lệnh bà Gwen”, Cassy nhanh nhẩu.

Grainna nhìn thẳng vào Duncan và khoác lên môi nụ cười giả tạo thường trực. “Người không định giới thiệu bạn mình với ta sao?”

“Ồ có chứ.” Tara hắng giọng, “Duncan và Fin, đây là Lệnh bà Gwen. Người đã ban tặng chúng tôi chức danh cao quý nơi đây.”

Grainna chìa tay ra.

Duncan bắt tay mụ rồi thả ra ngay lập tức.

“Lễ hội rất thú vị. Việc này bà làm được nhiều lần chưa?”, Duncan hỏi.

“Cũng nhiều năm rồi, xin lỗi quý ông là...?”

Anh không định nói cho mụ biết họ của mình. Chẳng thể biết được liệu mụ có chạm trán với ông bà tổ tiên nhà anh trước khi anh ra đời không.

Fin chen vào Duncan đang ngắc ngứ không biết đáp ra sao. “Nhiều năm rồi? Wow, hẳn là rất cực nhọc với một phụ nữ ở độ tuổi như bà đây nhỉ?” Grainna trừng mắt nhìn cậu, tỏ ý bất bình trước câu hỏi khiếm nhã vừa rồi.

Duncan đá vào Fin bên dưới bàn. “Thật ra ý em trai tôi muốn hỏi liệu bà đã có kế hoạch nghỉ ngơi sớm hay chưa? Dù vậy, tôi tin chắc sẽ không có người nào khác đứng ra tổ chức lễ hội này thành công như bà đây.”

“Nếu đạt được ý nguyện của mình thì ta sẽ sớm nghỉ ngơi thôi.” Mụ quay sang Tara nói, “Chúc người buổi tối vui vẻ”, rồi bỏ đi.

Duncan khẽ thở ra nhẹ nhõm.

* * *

Họ đã gọi món vịt quay nhưng thức ăn được dọn ra lại là gà. Mà chuyện này cũng chẳng quan trọng gì bởi Tara không đụng lấy một miếng. Thi thoảng cô ngược nhìn lên khi ai đó bật cười hơi lớn hay những lúc đột

hiện xuất hiện một vài vị khách say lão đảo ngã trúng vào bàn họ. Buổi tiệc vẫn diễn ra huyên náo nhưng cô không để tâm gì mấy đến nó mà dồn hết sự chú ý vào Duncan.

Tara không muốn trông thấy buổi tối nay kết thúc. Nhưng đến khi mọi người lục tục kéo nhau ra về, và ban nhạc ngừng chơi thì cô đành phải nói lời chúc ngủ ngon.

Duncan đi cùng cô về lều với Sampson theo sát đằng sau.

“Cảm ơn anh vì ngày hôm nay.” Tara lại thấy ngưỡng ngùng đến khổ sở - lần đầu tiên cô cảm thấy như vậy kể từ lúc leo lên ngựa cùng anh trở lại khu trại.

Duncan cầm lấy bàn tay run rẩy của cô và đặt lên đó nụ hôn tha thiết nhất. “Chúc em ngủ ngon, tiểu thư Tara.”

Anh quay người lướt qua tên cận vệ rồi biến mất trong đêm.

Tara dõi theo anh. Khỉ thật!

* * *

“Cậu có nghĩ anh ấy đã đi rồi không?” Tara nhìn qua tên lính canh tìm kiếm Duncan trong đám đông.

Cassy cười toe toét trong không khí băng lạnh sương mù của buổi sớm mai. “Tớ dám chắc là anh ta vẫn còn đâu đấy quanh nơi này. Có thể vẫn đang ngủ vùi như một nửa số khách ở đây.” Cô cố hết sức kháng cự khi Tara kéo cô ra khỏi giường. “Như bọn mình hiện giờ vậy nè”, Cassy nói thêm.

Tara nghiêng nghiêng đầu. “Chính cậu là người đưa ra ý kiến hay ho đó đấy nhé. Đừng có mà làm trái ý tớ bởi vì tớ đang bắt đầu nhập vai rồi.”

“Ừ, ừ. Cà phê đâu rồi ấy nhỉ?”

* * *

“Anh định làm gì?”, Fin nhìn qua vành cốc đang cầm trên tay hướng về hai cô gái vẫn chưa trông thấy họ.

Duncan không buồn để ý đến câu hỏi của cậu em trai. Anh đang mãi quan sát cô.

Fin vẫy vẫy tay trước mặt ông anh. “Trời đất, Duncan, anh phải tập trung vào chứ. Thời gian sắp hết rồi.”

“Sao anh lại không biết chứ.” Anh cố dứt ánh mắt sang hướng khác. “Cô ấy không đáng phải chịu những gì chúng ta đang định làm.”

Fin rất hiểu và thông cảm với anh mình – người lúc nào cũng thấy cần rút lương tâm khi phải thực hiện một hành vi không đứng đắn nào đó. “Nếu lúc này mình đang ở nhà, em sẽ khuyên anh cưới cô ấy làm vợ. Nhưng vì không phải thế nên cứ đưa cô ấy lên giường, và thế là nhiệm vụ hoàn thành.”

Duncan chớp mắt. “Nếu cô ấy không chịu thì làm thế nào hả Fin? Khi chưa được phép thì không thể cứ thế mà tiến hành được.”

“Anh còn có cả ngày và tối hôm nay nữa cơ mà. Nếu vẫn còn chưa nên cơm cháo gì thì cuộc tỉ thí ngày mai sẽ mang đến cho cô ấy cơ may được biết anh là người như thế nào.” Fin vỗ vỗ vào lưng anh trai bật cười khùng khục. “Biết đâu em sẽ nhường anh thắng để anh có thể làm lễ đính hôn với cô ấy.”

“Nhường anh thắng?”

“Aye, nhường anh.” Fin cười vang trước sự cạnh tranh luôn diễn ra giữa hai anh em, nhưng cả hai đều không bao giờ có kiểu sát phạt nhau tới cùng.

Cả hai đưa mắt nhìn Tara. Một gã đàn ông ăn bận đồm dáng đang đứng trước mặt cô. Duncan thấy khó chịu khi Tara mỉm cười với hắn và bật cười khanh khách khi hắn nói điều gì đấy.

Duncan căng cứng người khi trông thấy gã đàn ông nọ khom người bắt tay cô và giữ nguyên tư thế cả phút đồng hồ. Ghen tuông trào lên trong lòng anh. Gã lạ mặt đó nói điều gì khiến cô cười tươi thế không biết? Còn nữa, tại sao gã lại đứng gần cô đến như vậy?

* * *

“Rất hân hạnh được gặp ông, ông Steel.” Tara mỉm cười.

“Cứ gọi tôi là Michael. Sau cuộc tỉ thí ngày mai, ta sẽ quen biết nhau nhiều hơn.”

“Sao cơ?”

“Rất ít đàn ông ở đây có thể đấu thương trên ngựa. Nên thật vui mừng khi nói rằng phần thắng rất có khả năng rơi vào tay tôi.”

Hình ảnh một con công xuất hiện trong tâm trí Tara. Người đàn ông này vênh vào hết loài chim kiêu ngạo đó.

Cô nhìn xuống, thấy anh ta vẫn còn cầm tay mình nên rút lại. “Nếu quả thế thì xin chúc mừng ông.”

Cảm giác có ai đó đang nhìn mình, Tara quay lại bắt gặp ánh mắt Duncan. Ngay lập tức mặt anh giãn ra. Cô nói, “Xin ông thứ lỗi.”

Ánh mắt Duncan và Steel giao nhau, khi cô xoay người đi về phía anh. Cầm anh hơi ghéch lên. Tara quay lại nhìn người đàn ông nọ, rồi nhìn Duncan. Anh đang ghen ư?

Trước khi Tara kịp mở miệng chào, Duncan đã cúi xuống áp lên môi cô một nụ hôn nóng bỏng.

Những tiếng hắng giọng vang lên nhắc nhở họ đang ở chốn đông người. Nhưng cô chẳng quan tâm.

“Chào anh.” Tara lão đảo ngả người ra sau. Ồ, đúng thật rồi. Anh đang ghen đây mà.

Anh cúi xuống và nở nụ cười mê hồn trong khi nắm lấy cánh tay cô. “Hôm nay trời đẹp vô cùng. Hãy xem ta có thể làm gì để tiêu khiển nào.”

Không biết là do anh dùng từ lỗi thời, hay cách anh nhìn như muốn ngấu nghiến lấy cô, nhưng ngay phút giây ấy Tara nghĩ mình có thể đi theo người đàn ông này đến bất kỳ nơi đâu.

Ngay cả khi gã Bruno nhằng nhằng bám theo sau, họ vẫn tìm được cách vui vẻ bên nhau. Nào là những nghệ sĩ tung hứng, các anh hề, nào là người phu lửa và đám lèo tèo mấy diễn viên hạng bét đang xuyên tạc những vở kịch Shakespeare mua vui cho đám đông.

Bọn trẻ đang trở nên buồn chán. Tara để ý có không ít đứa rít ở trong lều, và âm thanh của trò chơi điện tử không lẫn vào đâu được phát ra từ đó. Cô chỉ cho Duncan thấy mấy đứa trẻ rồi băng quơ hỏi, “Chẳng biết ở thời đó trẻ con chơi những trò gì nhỉ?”

“Hầu hết bọn chúng dành phần lớn thời gian trong ngày để làm việc, phụ giúp gia đình và bất kỳ công việc điều gì được giao phó. Trẻ con nhà giàu thì có người giúp việc làm hết những chuyện đó, nên con trai thường bắt tay vào việc luyện tập để trở thành hiệp sĩ từ những năm tháng đầu đời. Con gái thì học cách chăm sóc nhà cửa gia đình.”

“Ồ, anh hẳn là cuốn bách khoa toàn thư về thời trung cổ nhỉ.”

“Tôi chỉ được nghe kể lại thôi.” Anh tránh ánh nhìn dò hỏi của cô. “À... Có vẻ như một vài đàn ông rất muốn thắng cuộc ngày mai đây.” Anh đưa tay lên chỉ vào đám đám đàn ông đang ở bên trong đấu trường luyện tập chuẩn bị cho cuộc tỉ thí sắp tới.

Tara nhìn họ trên ngựa với vẻ nôn nóng muốn trở thành người thắng cuộc.

“Anh cũng tham gia thi đấu, đúng không?”

Duncan đặt tay lên thắt lưng cô khi hai người đến gần hơn để nhìn cho rõ đám đàn ông đang hăng say luyện tập. “Nay, Tara. Tôi sẽ không tham gia.”

Cô quay sang nhìn anh bất ngờ. “Em cứ tưởng... Ý em là vì chúng mình...”

Nét mặt anh dịu lại với nụ cười tinh nghịch.

“Anh đùa đúng không?” Cô nhẹ nhõm.

“Tôi không tranh tài. Tôi sẽ thắng”, anh tuyên bố với giọng chắc nịch.

Cô thở phào, và đập nhẹ bàn tay mảnh dẻ lên ngực anh. “Đừng làm em hoảng thế chứ.”

“Em lo lắng vì tôi không tranh tài để được đính hôn với em ư?”

“Ở đây anh là người duy nhất em đã hôn đấy! Liệu hôn mà thắng cuộc đi!”

“Tôi rất thích hôn em.”

“Nếu anh thắng em sẽ để anh hôn lần nữa”, cô hứa.

Anh tiến lại gần hơn và làm ra vẻ như sẽ hôn cô ngay lúc đó. Bruno cầu nhàu đằng sau, phá hỏng mất giây phút lãng mạn.

Quý thật, cô nghĩ, ước gì chỗ này chỉ có hai người.

* * *

Họ sắp sửa dùng xong bữa tối thì Gwen xuất hiện. Tara để ý thấy hai anh em Duncan đưa mắt nhìn nhau nhưng nụ cười giả tạo trên mặt họ khiến cô quên phắt điều đang nghĩ và cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Sau màn chào hỏi cho đúng phép tắc xong xuôi, Fin bắt chuyện khi Gwen bước tới gần.

“Dùng bữa xong thì đến chương trình gì?”, cậu hỏi.

Thay vì trả lời, Gwen nhìn sang Tara. “Công nương McAllister, người sẽ khiêu vũ với lần lượt những người tham gia cuộc đấu thương ngày mai. Ta hy vọng là người không phản đối.”

“Vâng...”, Tara đứng thẳng người lên.

“Chúng ta không muốn họ nghĩ người đã chọn được người thắng cuộc và chẳng còn có lý do gì để tham gia cuộc tỉ thí nữa.” Grainna nhìn thẳng vào mặt Duncan. “Ta tin chắc rằng bạn người không có ý kiến gì.”

Tara thấy quai hàm Duncan hơi đánh lại. Cô hy vọng anh sẽ phản đối.

Thay vào đó, anh mỉm cười và nói, “Đương nhiên là không rồi.”

“Tốt.” Gwen vỗ tay khiến mấy cái vòng va nhau kêu xúng xoảng. Ngay lập tức nhạc ngừng và đám đông dồn chú ý vào họ.

“Thưa quý ông quý bà”, giọng họ sang sảng, “Đêm trước Điểm chí, và trước cuộc đấu thương đánh đấu dịp này, tôi muốn bày tỏ lòng cảm kích với quý vị đã tham dự buổi tối hôm nay. Như đã cam kết, cả ngày mai sẽ dành cho các trò chơi và kết thúc là cuộc đấu thương trên ngựa.”

Những tiếng reo hò vang lên từ đám đông khi cánh đàn ông chạm cổ nhau.

“Người thắng cuộc sẽ nhận vinh dự được sóng đôi với công nương Tara trong lễ đính hôn.” Những tiếng huýt sáo nổi lên khắp nơi. Một người đàn ông hét vống lên gì đó về đêm tân hôn. “Buổi lễ đính hôn sẽ được tổ chức giống hệt như thời Phục hưng. Hy vọng mọi người sẽ thấy thích thú.”

Nắm chặt ly rượu, Tara uống một ngụm thật lớn. Tay Duncan lần tìm rồi đan chặt lấy tay kia của cô trong lòng bên dưới bàn. Anh bóp nhẹ trấn an.

“Những ai tham gia trận đấu vào ngày mai để dành vinh dự đứng bên cạnh công nương Tara trong lễ đính hôn sẽ được khiêu vũ cùng cô ấy một điệu vào tối nay.” Gwen ra hiệu cho các nhạc công và âm nhạc trỗi lên. “Chúc mọi người vui vẻ.”

Gwen nghiêng đầu bước xuống bậc.

Tara thấy khổ sở khi nhìn thấy cánh đàn ông xếp hàng chờ lượt. Nhạc êm dịu và tựa tựa như một điệu waltz. Hai đầu gối cô bủn rủn khi người đàn ông đầu tiên tiến lại gần.

Tara mỉm cười với Duncan và trừng mắt nhìn Cassy. Cô bước tới và để bạn nhảy đầu tiên dìu mình ra sàn.

Anh này có khổ người thấp. Tên là Jimmy hay Timmy gì đấy, Tara không thể nào nhớ được. Vì mãi đêm trong khi khiêu vũ, nên anh ta chẳng nói được gì cả. Nhảy với người lạ để khiến bản thân trở nên vụng về, và Jimmy hay Timmy đây có vẻ cũng không thoải mái hơn gì cô.

Ngoài việc một ngón chân bị đau, Tara không cảm thấy sợ như cô tưởng khi người đàn ông kế tiếp tiến tới gần.

Sau lượt nhảy thứ ba, nỗi lo sợ ban đầu lắng xuống. Ai cũng hỏi những câu giống nhau. “Cô có vui không?”, “Dưới ánh sáng đèn thế này cô thấy thế nào?”. Những người đàn ông vô hại, đa số đã có vợ, hay theo như họ nói là vậy.

Bạn nhảy thứ tư trông quen quen và điển trai. Cô mất một ít phút mới nhận ra. Anh này vào vai một hiệp sĩ Anh quốc, từ giọng nói đến trang phục. Anh ta không phải đếm khi nhảy, nên có cơ hội mở miệng.

“Trông cô thật quyến rũ, công nương Tara”, giọng anh ta mượt như nhung.

Hai má cô nóng bừng. “Cảm ơn, ông Steel.”

“Hãy gọi tôi mà Michael. Cô phép tắc quá làm tôi đau lòng lắm đấy.”

“Tôi thì lại lo làm đau chân anh hơn.” Vừa dứt lời, cô lỡ một nhịp khiến cho người bạn nhảy buộc phải đỡ lấy và cả hai sát vào nhau.

“Cẩn thận đấy, không ai muốn cô bị thương vào trước ngày mai đâu.” Anh ta nhìn xuống mặt cô. “Trừ khi cô muốn tránh xuất hiện trước công chúng.”

Cô bật cười. “Đi nha sĩ tôi còn thấy vui hơn.”

Michael phá lên cười, cô trở nên dễ chịu hẳn.

* * *

Tiếng cười lớn của gã đàn ông nọ khiến Duncan nổi đóa. Anh đặt tay lên chuôi gươm, cơ hàm đánh lại. Gã quàng tay quanh eo Tara với cung cách thoải mái quá trớn, và anh điếng người khi cô tươi cười với gã.

“Bình tĩnh nào anh trai”, Fin trấn an, “Chỉ là một điệu nhảy thôi mà, cô ấy buộc phải làm thế thôi”.

Duncan không rời mắt khỏi hai người khi họ lướt quanh phòng. Điệu nhạc vừa dứt, người đàn ông cầm lấy bàn tay cô và hôn lên đấy. Anh cảm thấy hả hê khi cô vội rút tay lại ngay sau đó.

“Đến lượt em”, Fin đứng lên.

Fin chen ngang một gã to quá khổ, tướng tá vụng về và nắm lấy tay Tara lướt một vòng thật rộng trước khi kéo cô vào vòng tay cậu, giữ một khoảng cách vừa đủ giữa hai người.

“Làm thế nào cô có thể cầm cự được vậy?”, Fin hỏi, cố ý vừa đủ lớn để Duncan nghe thấy.

“Cậu không tình cờ mang theo một chai rượu bệt đấy chứ?”, Tara đùa.

Cô thấy dễ chịu hẳn, và Fin dìu cô lướt nhanh ra xa.

Duncan nheo mắt, tự hỏi không hiểu em mình to nhỏ gì với cô gái của anh.

“Tara nói với tôi hai anh sẽ rời khỏi đây khi lễ hội kết thúc.” Cassy chuyển đến ngồi gần Duncan để anh có thể nghe rõ.

“Aye”, anh nói, mắt vẫn không rời lấy một giây nơi chú em đang khiêu vũ cùng Tara.

“Tiếc quá nhỉ.”

“Tiếc điều gì?”, anh quay sang Cassy.

“Thì chuyện hai người rời khỏi đây ấy. Nếu anh và em trai có thể nán lại thêm một ít thời gian nữa, tôi chắc chắn sẽ bảo Tara đưa cả hai đi một vòng Los Angeles độ một tuần lễ gì đấy.”

“Tôi e là không thể được rồi,”

“Đồ lười.” Anh lại đưa mắt về phía Tara và Cassy nói, “Tôi nghĩ anh hợp với cậu ấy đấy.”

“Tại sao cô nói thế?”

“Chả rõ nữa, chỉ là tôi thấy vậy thôi. Nếu không gặp anh, cậu ấy chắc hẳn chẳng đời nào chịu nhập vai đến thế. Đêm qua cậu ấy đã muốn bỏ về rồi, thế mà hôm nay...” Cassy xoay xoay ly rượu trong tay. “Lẽ nào chuyện này không mang nhiều ý nghĩa chứ?”

Anh chú ý cách cô lựa chọn từ để nói. Đó chính xác là cảm giác của anh từ lúc sơ ý ngồi trúng phải Tara. “Nó mang rất nhiều ý nghĩa.” Anh mỉm cười với cô bạn của Tara, cảm thấy trong lòng dấy lên một tình cảm thân thuộc với cô bạn gái người phụ nữ của anh.

Anh nghĩ một lúc về chuyện không biết từ lúc nào trong đầu mình hình thành suy nghĩ Tara là “người phụ nữ của anh.” Tara đâu phải của anh. Có thể nào thì cô cũng không phải là của anh, bất luận anh cảm thấy ra sao về cô.

“Ôi... không!”, Cassy cắt ngang luồng suy nghĩ của Duncan, nhìn về phía bên kia vũ phòng. “Tara sẽ không chịu nổi đâu.”

Nhạc đã chuyển sang bài khác, và thế có nghĩa là Tara tiếp tục có bạn nhảy mới.

Cô đứng mặt đối mặt với gã. Say mềm và nồng nặc mùi rượu. Gã cố kéo Tara sát vào mình trong khi cô cố giằng ra khiến Duncan ngồi bật dậy, mắt ánh lên tia nhìn nguy hiểm.

Anh đứng thật là một hiệp sĩ trung cổ khi hùng dũng đi xuyên qua đám đông mắt hầu như không nhìn vào một ai. Anh trông thấy gã đàn ông nọ quờ tay xuống bên dưới hông cô. Cô vùng ra giữ khoảng cách nhất định giữa hai người, nhưng cứ bị kéo một cách thô bạo vào sát tên cục súc đó.

Duncan không thể nhớ nổi cảm giác như muốn xé xác ai đó trong tất cả những trận đánh nhau của anh là như thế nào. Tên đốn mặt kia nhất định sẽ trả giá vì tội sàm sỡ cô.

* * *

“Tránh ra!”, Tara quát vào mặt gã say miệng lè phèo rớt dãi. Cô giật tay ra nhưng gã mau chóng chớp lấy trở lại.

“Có chuyện gì thế cô gái nh... nhỏ, tôi biết nhất định em sẽ thích mà.” Gã thè lưỡi liếm chỗ dãi rớt bắt đầu chảy ra ngoài.

Tara chuẩn bị co chân thúc cho gã một cú vào háng thì nghe có tiếng thép va vào nhau lách cách. Trong chớp mắt, cô trông thấy một lưỡi gươm dài gần một mét kê thẳng vào một bên cổ gã say. Tara điếng người, chỉ biết đứng đực ra đó nhìn trần trời.

Xung quanh im phăng phắc. Tiếng ồn ào và tiếng nhạc ngưng bật, một sự im lặng chết người bao phủ toàn bộ căn phòng khiến cô lạnh toát xương sống.

Chỉ nghe một giọng Scotland rít lên, “Buông cô ấy ra”, Duncan ra lệnh.

Gã say đông cứng người trước lưỡi gươm đang kề cổ, một giọt máu rỉ ra từ đó. Trước sự xấu hổ của gã đàn ông, anh nới lưỡi gươm ra, khiến gã càng thêm nhục nhã. Thật kinh ngạc là không hiểu sao gã vẫn đứng vững được với ánh mắt thẳng thốt.

“Tôi không có ý làm hại ai. Chỉ muốn đùa chút thôi, anh bạn.”

Duncan kéo Tara về phía mình.

Lảo đảo lùi lại, gã say ngã vào một cái bàn, cố gượng thẳng dậy rồi chạy tuột một mạch ra khỏi vũ phòng. Duncan tra gươm vào bao.

Khi gã đàn ông nọ biến khỏi tầm mắt, Duncan nhìn sang Tara, “Em không sao chứ?”

Cô há hốc miệng.

“Em muốn đi dạo một lúc không?”

Không nghĩ là mình có thể thốt được lời nào lúc này, cô gật đầu.

Cassy đứng gõ cái muỗng leng keng vào chiếc ly đã uống cạn được một nửa. “Nào, anh chị và các bạn! Buổi biểu diễn đến đây là kết thúc! Xong. Ta trở lại bàn ăn đi thôi.”

Fin dẫn tên lính của Grainna đến chỗ gã say để anh ta xử phần còn lại. Duncan lách khỏi đám đông ra ngoài cùng với Tara trong vòng tay. Chỉ hai người.

* * *

Cô đang cố ‘tiêu hóa’ chuyện xảy ra vừa rồi. Chưa bao giờ, thậm chí trong những giấc mơ điên khùng nhất Tara cũng không hình dung nổi cảnh tượng một người đàn ông rút gươm tấn công một người đàn ông khác để bảo vệ cô. Khoảnh khắc ấy cô không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả nổi – cái khoảnh khắc ấy cô thấy sung sướng khi mình là phái yếu. Trái tim cô nhảy nhót khi cảnh tượng ấy diễn lại trong đầu.

Cô không sợ người đàn ông đó. Bực mình thì đúng hơn. Chuyện Duncan ra tay giải cứu mang đến cho cô một sức mạnh cô chưa từng nghĩ tới.

Họ bước đi trong im lặng một lúc rồi Tara lên tiếng, “Cảm ơn anh.”

“Không có gì.”

“Còn không có gì nữa? Gã đó thật biến thái. Em chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra thì anh xuất hiện, cho gã trở về đúng chỗ của mình.” Cô quay sang anh, mỉm cười. “Vậy mà từ hôm gặp anh đến giờ em nghĩ nó là đồ rởm.” Cô sờ vào thanh gươm.

“Đồ rởm là gì?”

“Là đồ giả đó. Là đồ để hóa trang thôi”, cô giải thích.

“Ồ.” Anh đặt lên tay cô. “Nay, cái này không phải đồ rởm đâu.”

“Trông nó chắc là nặng. Đúng không?”, cô nắm lấy chuôi gươm.

Anh rút ra, rồi đặt nó vào tay cô. “Do em bảo đấy nhé.”

Khi anh buông thanh gươm ra, nó chúc hẳn xuống dưới vì sức nặng. “Wow.” Tara cố nhắc lên bằng cả hai tay. “Em không ngờ lại nặng đến thế.”

Vậy mà anh ấy đã vung lên như thể trọng lượng của nó không hơn một gói kẹo dẻo. Tại sao chỉ nghĩ đến thể thôi mà cô lại thấy nhoi nhói đâu đó bên dưới nhỉ?

Ngượng vì ý nghĩ thâm kín đó, cô trao thanh kiếm lại cho anh, ngẩng mặt lên trời cố nối lại cuộc nói chuyện giữa hai người. “Những ngôi sao kia đẹp quá nhỉ.”

“Em mới đẹp. Những ngôi sao sáng nhưng nhiều vô số.”

Anh đắm đắm nhìn vào mắt cô khi cô nhìn anh.

“Em phải làm gì với anh đây?”, cô thì thầm.

Anh quàng tay ôm lấy cô kéo sát vào mình. “Em muốn làm gì với anh nào?”

“Ồ, em muốn làm gì, và em phải làm gì là hai điều hoàn toàn khác.” Hơi thở của cô trở nên gấp gáp khi anh kéo cô sát vào lòng hơn.

Anh ghé môi xuống môi cô cách không đầy một phân. “Nói anh biết em muốn gì đi, Tara.”

Hơi thở anh nồng ấm và phảng phất mùi rượu vang. Thật khó mà nghĩ được gì khi có anh quá gần thế này. Cô mong muốn kinh khủng môi anh khóa môi cô.

Cô vừa mới nghĩ anh sẽ đáp lại niềm mong mỏi đến cháy bỏng đó của mình thôi thì môi anh đã trượt xuống bên dưới cổ cô nơi mạch đang đập loạn nhịp rồi. Anh vén mớ tóc phủ lên cổ cô sang một bên để dễ dàng mơn trớn nơi ấy.

Môi anh đi đến đâu cảm giác nóng rần chạy đến đó. “Nói anh biết em muốn gì đi”, anh lặp lại, không chịu để cô có thời gian suy nghĩ khi không ngừng hôn vào cổ cô.

Một đám cháy, chứ không phải chỉ là một tia lửa nhỏ, đang bùng lên trong Tara. Thân người cô tan chảy hòa nhập vào anh. Anh lần tới dái tai cô nhâm nhi nơi đó, và ngay tức khắc một luồng điện chạy rần rần dọc theo sống lưng. “Anh”, cô thở dốc, “Chúa ơi, em muốn anh”.

Tara thoáng thấy anh mỉm cười trước khi môi anh ập vào môi cô ngấu nghiến.

Hai đôi môi cùng lúc cuống cuồng ngập vào nhau. Không giống như nụ hôn lần trước, lần này, không chờn vờn hay từ tốn, hay nhẩn nha khiêu gợi. Một cảm giác thuần tính nguyên thủy và cuộn cuộn nhục cảm không có chỗ cho việc nghĩ suy hay băn khoăn rằng nó sẽ đưa hai người đến đâu.

6. Chương 6

Grainna bám theo sau họ khi cả hai rời khỏi vũ phòng. Mụ quan sát Duncan kéo Tara vào phòng. Cặp mắt mụ lóe lên tia cuồng nộ và căm thù.

Kiên nhẫn đứng trong bóng tối đợi đến khi tâm trí đối phương trống trơn. Mụ mở hai lòng bàn tay ra, nhắm nghiền mắt cố đi vào đầu mỗi người.

Đầu Duncan đầy những hình thân mật hơn với Tara. Grainna có thể cảm nhận được Duncan ham muốn cô gái này đến mức nào, cảm thấy nơi anh niềm hân hoan trở thành người đầu tiên của cô.

Trong tâm trí Tara, niềm đam mê và lòng tin dẫn dắt cô hành động, theo cùng đó là sự gắn bó sâu sắc hơn nữa với người đàn ông ấy. Quyết tâm gìn giữ trinh tiết giờ đây đã vơi đi gần hết.

Grainna nhìn sâu hơn những ký ức của Tara để dò ra nguyên do khiến cô cho đến bây giờ chưa lần nào gần gũi với đàn ông.

Trong làn sương mờ, Grainna trông thấy một phụ nữ, à không – một cô gái, độc thân và than khóc bên một đứa bé sơ sinh nằm trong một cái cũi xộc xệch. Cô gái hao hao giống Tara, chắc là chị cô. Nhưng cho dù là ai đi nữa thì hẳn cuộc đời của cô ta có ảnh hưởng lớn đến Tara. Vì bị ảnh hưởng quá nhiều như vậy nên lâu nay cô vẫn khước từ đàn ông.

Grainna nhắm mắt chặt hơn, cố đi vào tận góc ngách tâm trí Tara.

Lúc này khó mà dập tắt niềm khát khao đang trào dâng nơi Tara và cần phải tốn nhiều sức lực mới mong khống chế được suy nghĩ của cô. Grainna cảm thấy cơ thể mụ yếu dần đi vì gắng sức. Nhưng mụ nhất định hi sinh sinh lực vì nếu không như vậy kế hoạch của mụ có nguy cơ phá sản.

* * *

Có tiếng ồn phía sau, Duncan dứt môi ra, tìm kiếm nơi kín đáo hơn. Anh dắt cô đến một chỗ tránh được mọi cặp mắt tò mò từ những người trong khu trại. Cuối cùng, chỉ còn lại hai người bên bìa rừng, anh ôm cô vào lòng trở lại.

Anh biết rõ mục tiêu cần đạt và lần đầu tiên anh cảm thấy ý đồ của mình thật bản thủ. Vì sự an toàn của cô, anh cần thực hiện điều đó, anh tự nhủ, biện hộ cho hành động chẳng hay ho gì. Đôi môi cô đầy khiêu khích cứ nhẩn nha bốn cột, Chúa ơi, đôi môi ấy mới ngọt ngào làm sao. Chưa bao giờ anh muốn một người đàn bà nhiều hơn thế, dù là có toan tính hay không.

Cô đưa tay mân mê tấm lưng vạm vỡ, ban đầu còn ngập ngừng e dè, nhưng rồi chốc sau lại bầu chặt lấy anh đến nỗi những móng tay đâm sâu vào làn áo, bản thân trở nên cuống cuồng khi anh rên lên trong niềm khoái lạc ào đến nhờ cô.

Tara cảm thấy tay anh lần tới ngực mình, lần này cô không ngăn lại. Với những kiềm nén bao lâu nay, cô biết giây phút anh đưa tay vào bên trong lớp áo chính là lúc cô sẽ không thể nào cưỡng lại được nữa. Cảm thấy hai đầu nhũ hoa trương lên nhức nhối. Chưa bao giờ cô nghĩ rằng được ai đó vuốt ve mơn trớn lại mang đến nhiều khoái cảm đến thế. Những nụ hôn cháy bỏng khiến môi cô tê dại và cơ thể oằn cong lên ham muốn.

Tara gần như không còn nhìn thấy gì xung quanh khi anh ngã cô ra trên nền đất mềm. Dải dây buộc chiếc đầm đang dần được mở, cô luồn tay vào bên trong lần áo anh, cảm nhận hơi ấm tỏa ra từ da thịt anh. “Anh có mang theo cái đó không?” Hơi thở thật ngọt ngào, nhưng cần phải làm thế.

Duncan khựng người lại: “Cái gì, em?” Môi anh tiếp tục công việc của nó khi hai tay bắt đầu kéo chiếc đầm ra khỏi vai cô, để lộ khoảng da trần bên dưới.

“Bảo vệ ấy?”, lời nói thốt ra pha lẫn hơi thở hổn hển như thể được nói từ một ai khác. Biện pháp tránh thai... Em bé... Tâm trí Tara chợt như có một màn sương bao phủ rồi bóng dáng người chị gái nổi lên rõ mồn một. Cô xua hình ảnh đó đi. Cô không muốn nghĩ về Lizzy lúc này, khi đang sắp sửa dâng hiến sự trinh trắng cho một người đàn ông.

Nhưng hình ảnh Lizzy lại xuất hiện. Tara trông thấy chị gái bỗng đưa con trai và khóc trong lúc Tara đang thay quần áo chuẩn bị đến buổi khiêu vũ trước tốt nghiệp. Ký ức đó quá sống động đến nỗi Tara có thể ngửi thấy mùi phấn em bé Lizzy vừa mới thoa cho cháu cô sau buổi tắm.

Cô choàng tỉnh. “Đợi đã!” Mình đang làm gì thế này? Sao mình có thể quên được điều đó?

Duncan vẫn không ngớt nồng nàn hôn cô dù nhịp điệu có chậm lại.

“Đợi đã.” Tara lắc đầu. Cô đưa hai tay đẩy anh ra. “Duncan, thôi nào.”

Hơi thở đứt quãng của Duncan nghe như tiếng tàu lửa chờ hàng. Anh cố hết sức dừng lại. “Anh có cách bảo vệ cho em rồi.”

“Bao cao su bị rách.” Lời chị gái vẫn ám ảnh tâm trí Tara lâu nay bỗng vượt ra khỏi miệng cô. Đừng ngủ với bất kỳ ai nếu em không muốn cột chặt đời mình với người ấy.

Người đàn ông đang trong tay cô ngày mai sẽ đi khỏi nơi này. Anh không hề phủ nhận mối quan hệ của cả hai sẽ chẳng thể tiến triển hơn thêm nữa.

Tara đẩy anh ra xa. Đẩy mình ra xa. Cô không thể nghĩ được gì khi anh ở gần đến vậy. “Em xin lỗi. Lẽ ra em không nên để mọi chuyện đi xa đến thế.” Cô lồm cồm bò dậy, vuốt chiếc đầm cho thẳng ra. “Em rất xin lỗi.”

Anh đứng lên, giữ một khoảng cách nhất định giữa hai người. Tara không thể nói thêm được trên gương mặt Duncan lúc này là thất vọng hay giận dữ. Anh có quyền thể hiện hai cảm giác đó. Cô đã khiến cho anh tin rằng họ sẽ làm tình với nhau nhưng rồi cô lại dừng. Anh rút ra khi cô nắm lấy cánh tay anh “Anh sẽ đi khỏi đây”, cô biện hộ, “Nếu em có thai, em sẽ chỉ một mình.”

Cô quan sát anh mở miệng và cổ không lên tiếng phủ nhận.

“Anh đâu thể phủ nhận được chuyện đó, đúng không?” Cô nhìn đắm đắm vào đôi mắt đầy lửa giận của anh.

Anh đi qua đi lại, không khí xung quanh bỗng trở nên lạnh căm. “Em nên về.” Tara dậm bước.

Duncan không nao núng. “Ngày mai anh sẽ gặp em.”

“Không. Ý em là em nên về nhà.” Mắt cô đã ngấn lệ. Cô chỉ mới quen biết người đàn ông này có hai ngày thôi mà anh đã mở được cánh cửa khép chặt trái tim cô, và thế nào rồi nó cũng sẽ vỡ tan khi anh bỏ đi. Sao cô có thể ngu muội đến thế được?

“Đừng”, anh nói.

“Sao lại đừng? Chuyện này sẽ không xảy ra.” Cô đưa tay chỉ vào anh rồi vào cô. “Không thể. Không thể khi anh rời khỏi đây.”

“Mình hãy tận hưởng những giây phút ít ỏi còn lại. Anh sẽ không ép em lần nữa. Anh hứa.”

“Tại sao anh phải rời khỏi nơi này?”

“Đây không phải là chốn của anh, Tara. Anh ước có thể ở bên em thêm nhiều ngày nữa nhưng không được.” Về giận dữ ban này biến mất khi anh bước lại gần.

Cô khóc nức lên lao vào vòng tay anh, vùi mặt vào ngực anh. Anh an ủi vỗ về cơn nức nở. “Nào cô bé. Mọi chuyện sẽ ổn thôi mà.”

Lời nói của anh chẳng thuyết phục chút nào.

* * *

Tara cho đồ đạc vào túi hai lần, để rồi lại dỡ chúng ra. Cuối cùng cô bỏ cuộc và rót một ly rượu vang đầy nhóc và ngồi lên bàn. Cassy vẫn chưa kể vì đang mãi hưởng thụ không khí Lễ hội Phục Hưng, còn cô thì liên tục đi đi lại lại trên tấm thảm sồn cũ dưới chân.

Cô đang làm gì thế này? Cô muốn Duncan, muốn vô cùng. Cô biết sẽ chẳng có tương lai với anh, nhưng điều đó vẫn không ngăn được nỗi khao khát cứ trào dâng trong lòng.

Khi đưa cô về đến lều, đúng như lời anh đã hứa, anh không làm gì ngoài nụ hôn chúc ngủ ngon. Nếu anh ép cô, liệu cô có xiêu lòng không?

Cô nốc cạn ly rượu, hy vọng giấc ngủ sẽ đến nhanh hơn. Ít nhất trong mơ cô có thể gần được người đàn ông của mình. Chỗ rượu có tác dụng đúng như mong muốn. Trong vài phút sau khi thối tắt nến và nằm xuống, tâm trí cô ngập tràn hình ảnh của Duncan, và cuộc đời sẽ như thế nào khi có anh.

* * *

Grainna lảng vảng quanh giường quan sát Tara ngủ. Đi vào cái đầu đang ngầy ngật say dễ dàng hết như găm một con dao đã nung nóng vào miếng bơ. Grainna thêm sức mạnh bằng cách chạm nhẹ vào hai bên thái dương của Tara trước khi bắt đầu đọc lẩm râm thần chú.

Những hình ảnh và câu thần chú quay cuồng trong đầu mù nhưng vẫn không vào được giấc mơ của Tara. Grainna cố đẩy vào hình ảnh người đàn ông mù muốn Tara mê đắm. Tara kháng cự trong giấc ngủ. Cô cau mày, Grainna thoáng chốc lo Tara sẽ tỉnh giấc.

Mụ thất kinh khi Tara đưa hình ảnh của Duncan thế vào chỗ của người đàn ông mà Grainna muốn cấy vào tâm trí cô. Hết lần này đến lần khác, Grainna cố gắng xóa đi hình ảnh người-sẽ-là-tình-nhân của cô, nhưng mụ chỉ nhận lấy sức kháng cự không dễ trấn áp.

Sau hàng giờ giằng co, mụ bỏ cuộc và đành tiếp tục công việc với người đàn ông Tara muốn. Những câu thần chú Grainna lẩm râm nhảm vào cái đầu đang say ngủ của Tara dễ dàng đọng lại đấy một khi hình ảnh Duncan có chỗ đứng vững chắc.

Công việc của mụ đã hoàn tất. Grainna rời khỏi lều và kế hoạch của mụ đã có một thay đổi nhỏ.

* * *

Viên aspirin không có chút tác dụng nào cho cơn đau đầu vẫn đang hành hạ. Tara thấy hã hê vì thần sắc Cassy cũng không hơn gì cô. “Tôi qua cậu ở đâu?” Tara cố uống hết chỗ cà phê đen dù nó khiến người cô nôn nao.

Cassy ngẩng đầu lên khỏi hai cánh tay đang khoanh trước ngực, nhìn cô bạn bằng cặp mắt đỏ ngầu. “Ra ngoài.”

“Ừ thì tớ biết thế. Nhưng đi đâu và với ai kia?”

“Nghe thật tệ nhưng tớ không nhớ gì hết ngoài việc Fin cùng tớ nói chuyện với nhau sau khi cậu và Duncan đi khỏi. Bọn tớ đoán hai người sẽ... nên không đi theo. Lúc Fin trông thấy Duncan trở lại, anh ta bèn phẫn luân. Khi tớ đang đi tìm cậu thì cái gã tóc vàng to vạm vỡ cậu từng khiêu vũ tới qua chặn tớ lại. Cậu nhớ gã đó không?”

Chờ một cái gật đầu từ Tara, cô nói tiếp, “Bọn tớ khiêu vũ một chút, uống quá trời, rồi không nói gì nữa. Trống trơn! Thậm chí tớ cũng không nhớ nổi mình về đây bằng cách nào và lúc mấy giờ nữa.”

Tara cau mày. “Cậu và gã đó không...”

“Không. Không có đâu. Tớ đoán là tớ uống quá nhiều. Ôi trời, tớ mong sao tớ đã không tự biến mình thành một con cóc.” Cassy cúi đầu xấu hổ sau khi uống một ngụm cà phê. “Tớ sẽ bỏ rượu.”

Tara mỉm cười đồng tình.

Tara đã kịp kể hết cho Cassy nghe mọi chuyện xảy ra cùng với Duncan. Cô nhất trí sẽ để mặc buổi sáng đến đâu hay đến đấy, nhưng nếu mọi chuyện trở nên khủng khiếp vào buổi tối thì họ sẽ rời khỏi đây ngay sau khi dùng xong bữa.

Gwen đến sớm một giờ trước khi trò chơi diễn ra theo đúng lịch trình. “Hai người đây rồi. Ta lo khi không thấy các người đến dùng bữa sáng.” Mụ nhìn cả hai rồi nở một nụ cười thông cảm. “Rõ ràng là tối qua tiệc tùng quá đà hả. Được rồi, để ta giúp hai người tươi lên một chút.” Mụ mở cái túi vải kè kè bên hông ra.

Gwen lôi từ trong túi một thứ gì đó giống như thảo dược rồi hòa với nước. Mụ chia hỗn hợp đó ra làm hai phần. “Uống đi. Thứ này đặc trị đau đầu đấy.”

Không còn lựa chọn nào khác, Cassy uống một hơi cạn sạch. Tara nhìn nó với vẻ nghi hoặc.

“Uống hay không. Với ta thì chẳng khác gì đâu.” Gwen đi băng băng ngang qua phòng và lôi ra hai bộ y phục cho cả hai.

Chiếc đầm của Tara có màu vàng nhạt pha trắng, thật hoàn hảo dành cho cô dâu trong lễ đính hôn vào cuối ngày.

Tara và Cassy đã ký cam kết nên ảnh của họ sẽ được đăng tải trên các tập quảng cáo suốt cả năm sau.

“Wow.” Cassy đứng lên, nhìn vào cái cốc rỗng của mình. “Thứ này là gì vậy?”, cô hỏi Gwen. “Có tác dụng thật đó.”

“Chỉ là thảo dược thôi”, mụ mỉm cười. “Một cách chữa trị đã có từ rất lâu trước khi tân được ra đời.”

“Cậu nên thử đi, Tara. Cơn đau đầu của tớ bay biến rồi. Bà có thể mang thuốc này ra chợ bán và giàu to đấy, Gwen.”

Gwen mỉm cười khi Tara uống hết phần thuốc của mình. “Có thể ngày nào đó ta sẽ làm thế, nhưng không phải bây giờ. Hôm nay có nhiều chuyện cần làm hơn.” Mụ quay bước ra ngoài. “Chú ý dung mạo của mình đấy hai cô gái và chúc cả hai một ngày tốt lành. Đến mai hai người sẽ trở về cuộc sống bình thường. Tối nay hãy vui chơi thỏa thích.”

Cơn đau trong đầu Tara tan nhanh, đầu thế cô vẫn không muốn thừa nhận.

“Cậu này, cậu có vẻ hơi thích bà già ấy rồi nhỉ”, Cassy lẩm bẩm khi Gwen rời khỏi phòng.

“Ừ, tớ đoán vậy.” Cơn váng vất và đau âm ỉ hoàn toàn biến mất trong thoáng chốc.

Tara nhìn chiếc đầm cô chuẩn bị mặc vào người và lặp lại câu nói của Gwen trong đầu. Tối nay hãy vui chơi thỏa thích.

* * *

Cờ và băng rôn đầy màu sắc giăng khắp khu trại. Gió thổi bay phần phật tăng thêm không khí rộn ràng cho Lễ hội. Những cây cột cao đến gần hơn sáu mét vuông với những cái vòng to kinh khủng bày ở ngay lối vào khu vực tổ chức trò chơi.

Tất cả mọi người tham gia Lễ hội đều diện bộ cánh đẹp nhất của mình. Ngay cả bọn ngựa cũng được mang những tấm chăn diêm dúa và đeo đồ trang trí.

Hôm nay có nhiều nghi thức rất trọng thể. Tara và Cassy được bao quanh bởi đám cận vệ diện những chiếc áo thụng màu đen đầy đe dọa. Chính giữa sân khấu được bố trí một chỗ ngồi đặc biệt cho hai cô trong suốt thời gian các trò chơi diễn ra. Những tấm bạt được giăng hai bên để giúp khán đài lúc nào cũng râm mát.

Tara nhìn khắp đám đông tìm kiếm người đàn ông trong mơ của mình. Không thấy anh ấy lẫn Fin đâu cả. Cô bỗng lo sợ mơ hồ khi chợt nghĩ có khi nào Duncan đã rời khỏi đây rồi không. Cô biết thật vô nghĩa khi muốn gặp lại anh nhưng cô vẫn muốn.

Khi Tara và Cassy đến chỗ ngồi dành cho mình, dàn kèn trumpet nổi lên, khiến tất cả mọi người đều chú ý. Âm thanh báo hiệu các trò chơi sắp bắt đầu.

Gwen đã giải thích tường tận điều cô cần phải làm. Tara hình dung sự kiện này chỉ đơn giản là một ngày cuối tuần như mọi ngày cuối tuần khác của mẹ. Cũng dễ hiểu thôi khi mỗi Lễ hội lại có một người được chọn, để giúp giảm bớt việc cho mẹ. Thêm nữa, việc ngồi ngoài trời hàng giờ đồng hồ quả là không dễ dàng gì đối với một người ở tuổi mẹ.

Một cậu con trai ăn mặc như một giám mã cúi chào Tara. “Thưa công nương.”

Tara mỉm cười ra hiệu cho cậu đứng lên.

“Thưa công nương, lệnh bà Gwen chuyển lời là các trò chơi sắp sửa bắt đầu rồi ạ.” Nó thoáng cười, nhe hai hàm răng trắng bóng loáng khi vai diễn của mình hoàn tất.

Đám đông đã ổn định, tất cả ánh mắt đổ dồn về cô. Tim Tara loạn nhịp khi cô bắt đầu mở miệng. Cô sẽ không bao giờ gặp lại bất kỳ người nào ở đây lần nữa, và không ai trong số họ sẽ biết liệu cô có nói sai điều gì hay không. Ít nhất thì ý nghĩ đó cũng giữ cho cô bình tĩnh.

Tara nhìn Cassy đang ngoác miệng cười. “Cậu nợ tớ vụ này đấy nhé”, cô rít qua khóe miệng.

“Xin chào các quý ông, quý bà, các chiến binh và kỵ sĩ, các hộ vệ và giám mã, xin chào mừng quý vị.” Cô ngừng chờ cho họ vỗ tay xong, mắt vẫn không ngớt tìm kiếm Duncan. “Chúc cho những chiến binh dũng cảm tham gia các cuộc tỉ thí hôm nay may mắn và sức khỏe.” Đám đông vỗ tay nhiệt liệt.

“Xin mời.” Cô hướng ánh mắt về phía dàn trumpet và ngay lập tức kèn nổi lên chào đón đoàn chiến binh.

Họ ngồi trên lưng ngựa, đỉnh đạc và nghiêm trang. Đoàn người phi ngựa nước kiệu vòng quanh khu vực đấu trường khiến đám đông không ngớt chỉ trỏ thích thú.

Tara nhận ra một vài khuôn mặt đã từng khiêu vũ với cô đêm hôm trước nhưng có một số thì trông khá lạ lẫm. Lần lượt từng người đến trước mặt Tara, trên tay cầm mũ. Ai cũng cúi chào và nhận lại từ cô một cái gật đầu kèm theo nụ cười. Họ tiếp tục diễu hành qua đám đông, khoe tài cưỡi ngựa, thỉnh thoảng đón lấy một dải ruy băng hay bông hoa từ vợ hay người yêu bên dưới.

Fin và Duncan là hai gương mặt cuối cùng xuất hiện nơi lối vào đấu trường. Tara trông thấy Fin trước. Nụ cười ngạo mạn của cậu ta khiến cô phần chần lén đôi chút.

Nét mặt Duncan hớn hờ khi mắt cô tìm thấy anh, và sự căng thẳng ban đầu được giải tỏa nhanh chóng. Hai vai cô đã hết căng cứng vì nhẹ nhõm. Khi nhìn vào đôi mắt biết cười đó, cô nhận thấy tác động của anh lên cô vẫn không hề ít đi. Vành môi cong và ánh nhìn tha thiết ấy sẽ mãi không bao giờ nhạt phai trong tâm trí cô.

Họ nhìn nhau hồi lâu và anh cúi chào cô thấp hơn những người đi trước. Khi anh nhập vào đoàn diễu hành cưỡi ngựa quanh đấu trường, cô gọi với theo.

“Đợi đã.” Cô rướn người qua ban công và trao cho Duncan sợi ruy băng rút ra từ mái tóc.

Đám đông lần nữa lặng đi khi thấy cô công khai chọn người mình yêu thích. Duncan tiến lại gần khán đài và đón lấy tấm thịnh tình. Anh nắm lấy tay cô và chồm người hôn phớt lên má đầu ngón tay mềm mại.

Trong khoảnh khắc không có ai khác ngoài hai người. Cô thì thào “Chúc may mắn” trước khi anh buông tay ra.

Cô nghe thấy tiếng máy ảnh của Cassy kêu “tách” từ đằng sau.

“Lãng mạn thật đấy”, Cassy xuýt xoa khi buổi diễu hành kết thúc.

“Đào ôi, có gì đâu mà.”

“Vui lên đi. Có nhớ là... ‘Tối nay hãy vui chơi thỏa thích’ không.” Mới cách đây có mấy tiếng đồng hồ, Cassy còn thể thốt bỏ rượu, thể mà giờ lại đưa tay với lấy cái ly có chạm trổ thậm chí còn chứa nhiều rượu hơn nữa.

Một người dẫn chương trình từ dưới đám đông cất tiếng thông báo tiết mục đầu tiên.

Những đấu sĩ đã thay áo giáp bằng loại quần áo thoải mái hơn được thiết kế đặc biệt để giúp cho các thao tác của họ thêm nhanh nhẹn, khéo léo. Cuộc thi đầu tiên là phóng thương vào tấm bia đồng tâm dựng sẵn trong lúc phi ngựa chạy nước đại.

Đám đông đã chọn ra cho mình đấu sĩ yêu thích. Tiếng hô hào xen lẫn la ó vang lên từng đợt khi một cây thương được phóng đi.

Gã say rượu đêm hôm trước lóng nga lóng ngóng trên lưng ngựa và hầu như không trúng được đích. Bởi đêm hôm trước có quá nhiều người chứng kiến cảnh say khướt của gã nên họ la ó liên tục, ngoại trừ những người chắc chắn là bạn bè của gã ra.

Khi đến lượt Fin, cậu cố tình khiến đám đông lác mắt bằng cách tung cây thương và chụp lấy nó trước khi bắt thành linh phóng thẳng đến đích. Chỉ cách một chút xíu nữa là trúng hồng tâm, đám đông hò reo vang dội.

Fin hất đầu thách thức anh trai. Với nét mặt tươi cười, Duncan phi ngựa về phía trước, kịp đưa mắt liếc nhìn Tara đang đứng nơi khán đài chăm chú theo dõi. Con ngựa lao về phía trước không đợi anh ra hiệu. Mũi thương đâm gần sát tâm nhưng vẫn xa hơn của Fin một tí xíu.

Tiếp theo là những trò chơi tương tự nhau chẳng hạn như phóng thương xuyên qua các vòng tròn được treo trên các cột cao và những mục tiêu di động. Rồi đến những trận đấu giả thật hoành tráng. Gươm va vào nhau sáng lóe, khán giả cổ vũ nhiệt liệt.

Đám đông thán phục sát đất với màn biểu diễn của người dạy thú khi nhảy múa cùng ngựa của mình trên lưng con vật. Anh ta cho nó nhảy dựng lên, cúi đầu chào và chạy nước kiệu theo tiếng nhạc do một ban nhạc nhỏ chơi ở hai bên cánh gà.

Trong khi con ngựa nhảy nhót, Gwen đến bên Cassy và Tara. “Hai người thấy thế nào?”

Trong ánh sáng ban ngày, Tara cảm thấy thoải mái hơn khi có mẹ ở gần. Mẹ ta trông thật vô hại với chiếc đầm màu xanh dương mềm mại và các vòng tay lấp lánh.

“Tôi không nghĩ lại vui thế này”, Tara thừa nhận, ngượng ngùng về cách đối xử của mình trước đây với người đàn bà này. “Tôi nợ bà một lời xin lỗi.”

“Vì điều gì?”

“Lẽ ra tôi nên ăn nói nhã nhặn hơn.”

“Vớ vẩn.”

Đám đông vỗ tay rào rào báo hiệu tiết mục biểu diễn trên ngựa kết thúc và đến lúc nghỉ giải lao.

Tara nhìn qua Gwen để tìm Duncan. Từ khi anh rời khỏi khu vực đấu trường cô không thể thấy bóng dáng anh. “Tìm người đàn ông của người à?”, Gwen hỏi, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

“Anh ta không phải là ‘người đàn ông của tôi’.”

Gwen bật cười lớn, khiến cô thấy chột dạ. “Còn cô thế nào, Cassy, cô đã thích ai chưa?”

“Có quá nhiều...” Cassy mỉm cười và vẫy tay với một người đàn ông tóc nâu thân người vạm vỡ, “Thật khó để lựa ra ai đó cho riêng mình.”

“Người đã sẵn sàng cho vai diễn khi cuộc đấu thương kết thúc chưa Tara? Người có thắc mắc gì nữa không?” Gwen đi vòng lại trước mặt họ, chặn mất tầm nhìn về phía đấu trường.

“Câu hỏi hơi thẳng thắn”, Tara nói. “Tôi không phải hôn ai đúng không?”

“Chỉ khi người muốn thôi, cô gái. Trông vẻ ngoài những người tham gia cuộc đấu thương thế kia, hôn họ chắc cũng không phải là chuyện khó khăn gì.”

“Nếu Duncan thắng, cậu sẽ hôn anh ấy”, Cassy hòa theo. “Còn Fin thắng, anh ta sẽ hôn cậu để chọc tức anh trai mình.”

“Có vẻ như người kiểm soát được tình hình nhỉ. Giờ thì hai người tự do thưởng thức các món ăn và đồ uống đi.” Gwen quay bước đi, rồi bà chợt dừng lại. “Ta quên, còn một điều nữa. Khi buổi lễ đính hôn kết thúc, nhớ là phải nắm tay hôn phu của người đứng thế này nhé.” Mụ cầm hai tay Tara và đặt chúng lên tay mụ. “Nhớ là phải nhìn vào mắt anh ta để các tấm ảnh trông giống như thật.”

Tara cảm thấy một trong số cái nhẫn của Gwen cào vào lòng bàn tay cô khi mụ buông ra. Tara vội vàng rút lại và bắt gặp chỗ da bị cào xước rớm vài giọt máu.

“Ôi trời, ta xin lỗi.” Gwen rút một chiếc khăn ra khỏi túi. “Để ta lau cho.” Mụ chặm khăn lên lòng bàn tay cô. “Đưa ta xem nào.” Gwen lật lên và sầm soi chỗ trầy xước.

“Không sao đâu, thật đấy.” Thấy kém thoải mái, Tara vội rút tay lại trước cái nắm thật chặt của Gwen. Mãi tới lần giằng co thứ hai Gwen mới chịu buông ra và rút chiếc khăn về. Mụ lau bầu một câu xin lỗi rồi bỏ đi.

* * *

“Mụ ta đang giở trò gì vậy?” Duncan quan sát Grainna khi mụ rời khỏi bụi. Anh và Fin đang tiến đến chỗ Tara thì trông thấy kẻ thù đang nói chuyện với hai cô gái.

“Em không biết, nhưng mà em không thích.”

“Dòng máu hậu duệ của Druid từ một cô gái còn trong trắng, đang tuổi cập kê.” Duncan lặp lại lời nguyện thật lớn để hai anh em có thể cân nhắc về ý nghĩa của nó. “Chỉ có máu của một trinh nữ mới giải thoát được người; đây là lời nguyện rửa chúng ta dành cho người.” Duncan quan sát khi Tara trò chuyện với Cassy. “Nếu Tara buộc phải đồng ý, thì vũ lực không phải là một chọn lựa cho Grainna. Làm thế nào mụ ta có thể cưỡng ép được?”

“Mụ không thể. Nếu không khống chế được ý nghĩ. Tâm trí Tara mạnh mẽ và không thể nào khuất phục trước bất kỳ bùa chú nào của Grainna.”

“Có thể”, Duncan lẩm bẩm. “Thật không chịu nổi khi trông thấy vẻ tự tin ấy. Cứ như thể mọi chuyện đang diễn ra đúng như kế hoạch của mụ vậy.”

“Ừ”, Fin đáp, giọng hơi lo lắng.

* * *

Tara thừa lúc giải lao đi dạo loanh quanh chỗ mấy người bán rong. Cô bảo Cassy vậy nhưng kỳ thực là muốn tìm Duncan.

“Đang tìm ai sao?”, giọng anh cất lên từ phía sau.

Cô mỉm cười nhưng không quay lại mà kiễng chân lên nhìn qua đầu đám đông. “Một người đàn ông cao, ngăm đen và rất điển trai. Anh không biết tôi có thể tìm được một người như vậy ở đâu, phải không?”

Anh bật cười khiến lòng cô ấm áp. Cô yêu thứ âm thanh như tiếng nhạc ấy.

Duncan xoay cô lại và đặt lên tay một nụ hôn chóng vánh. Trông thấy cô cau mày lại, anh lật ngửa bàn tay cô và phát hiện ra vết xước. “Sao thế này?”

“Mấy chiếc nhẫn của Gwen đấy. Không sao đâu.” Tara phẩy phẩy bàn tay còn lại. “Mọi thứ ở đây thế nào? Trông nét mặt anh là lạ.”

Duncan miết miết ngón tay cái lên vết xước.

“Sao thế?”, Tara lên tiếng khi thấy anh không phản ứng gì với câu hỏi và lời bình phẩm của cô.

Anh kéo cô lại gần, giọng ấm áp. “Hôm nay Gwen đã nói với em những gì?”

“Ý anh là sao?” Người Duncan căng cứng khiến cô hơi hoảng.

“Mụ ta có yêu cầu em điều gì khác không, một điều gì khác nữa ấy?”, anh hỏi hả.

Tara đổi chân. “Không, không có gì cả. Sao anh?”

Anh gượng cười và đưa hai tay cô áp lên môi, mắt nhắm lại, cọ cọ mấy khớp ngón tay của cô vào má.

Có điều gì đó đang làm anh lo lắng.

Có điều gì đó không ổn.

“Chuyện gì thế?”

Anh nhìn cô trần trối. “Tara, nếu em cảm thấy sợ bất cứ điều gì, hãy gọi anh nhé.”

“Anh đang làm em sợ đấy, Duncan.”

Tiếng kèn trumpet lại trỗi lên, nhắc các chiến binh trở lại đấu trường.

Lời dặn dò của anh khiến cô hoang mang. Chắc chắn là đã có điều gì đó không ổn, rất không ổn. “Hãy tin anh.”

Cô nhìn đắm đắm vào mắt anh, mắt anh, cố đến tuyệt vọng tìm hiểu xem chuyện gì đang khiến anh lo lắng. Một cơn ớn lạnh chạy khắp người.

Cả hai đều có chỗ của riêng mình, theo những hướng khác nhau.

Anh đưa tay xoa cằm Tara khiến mặt cô nóng dần lên.

Cô nhìn anh với tư thế ngẩng cao đầu, dáng người và những bước chân sải rộng như khiến đám đông phải dạt ra nhường đường.

Và họ... dạt ra thật.

* * *

“Lời nguyện của mẹ ta đã bắt đầu”, anh thông báo khi gặp Fin.

“Kể em nghe nào.”

“Bàn tay Tara bị xước chảy máu. Vì mấy chiếc nhẫn của Grainna.”

“Tara có nghi ngờ gì không?”, Fin hỏi.

“Anh nghĩ là có một chút.” Duncan mặc bộ giáp bên ngoài áo chùng. “Anh tin là mình biết mưu đồ của Grainna.”

“Là thế nào?”, Fin cũng đang lóng ngóng với bộ giáp của mình.

“Mẹ sẽ không dừng lại hay thay đổi kết quả trận đấu. Trò chơi cuối cùng sẽ có ích cho mưu đồ của mẹ. Tara không thể không đồng ý. Lời nguyện đã rõ như vậy rồi.” Anh lôi tay áo xuống bên dưới bộ giáp.

“Aye, nhưng làm thế nào mà cô ấy sẽ đồng ý với một người lạ hoắc? Ngay cả khi Grainna có thể không chế được suy nghĩ của cô ấy đi nữa thì các Bô lão cũng sẽ ngăn không cho Tara phạm phải những sai lầm nghiêm trọng.”

Fin nói đúng, Duncan hiểu. “Làm thế nào chúng ta biết được mẹ không tìm ra cách chứ?”

Vẻ mặt của Fin thể hiện tất cả những gì anh cần biết.

Họ không có bất kỳ đảm bảo nào Grainna sẽ chơi đẹp. Thực sự, mẹ sẽ chơi bẩn nếu tính cách hiện tại được hình thành và kế thừa từ quá khứ.

Hai anh em đội mũ lên cùng lúc. Cả hai đều quan tâm đến kết quả của cuộc đấu thương.

7. Chương 7

Trở lại lễ của Tara, Grainna chuẩn bị bàn lễ thánh thể. Một cái bục bằng đá sắp đặt trước đó cùng với những biểu tượng ma thuật. Một hình ngũ giác được khắc vào chính giữa. Xung quanh là những lời nguyện viết bằng tiếng mẹ đẻ của họ.

Miếng vải dầy máu Tara được nhúng với rượu do chính tay họ ủ. Grainna lôi miếng vải ra khỏi lọ, họ thận trọng mang nó đến phiên đá và rưới máu khắp lượt vào vòng tròn bao quanh ngôi sao.

Cứ mỗi giọt máu rơi xuống chạm vào biểu tượng thiêng đó thì một làn khói bốc lên kèm theo tiếng kêu xèo xèo.

Vừa mỉm cười khoái trá, Grainna vừa tiếp tục công việc của mình.

* * *

Hai hiệp sĩ đầu tiên giáp mặt nhau trong cuộc đấu thương trên ngựa. Tara ngồi với dáng điệu lo lắng khi trông thấy họ chuẩn bị lao vào đối phương. Thật ra tiết mục này rất thú vị, tuy có hồi hộp, nhưng quả là thú vị. Dù cô tin chắc những cây giáo được làm bằng chất liệu gì đó khá mỏng manh, và dễ gãy nhưng cô vẫn lo nhờ đầu tai nạn xảy đến.

Cô không ngừng tự hỏi liệu sẽ ra sao nếu một trong những người đàn ông này chiến thắng.

Mấy con ngựa bắt đầu phi nước đại, Tara quan sát những cây giáo sượt nhẹ qua bề mặt của những cái khiên.

Chỉ cho vui thôi mà, cô tự nhủ. Khi bắt đầu thấy dễ chịu hơn, cô chăm chú xem vài trận đầu tiên rồi thả lỏng người thư giãn.

Đến lượt Fin ra đấu trường, cô chăm chú trở lại. Cậu ta đấu tốt hơn vài người trước đó. Tara không ngạc nhiên khi gần như chỉ bằng một cú tấn công Fin đã khiến cho đấu sĩ đầu tiên bị ngã ngựa.

Bởi Duncan là đấu sĩ yêu thích của Tara nên các trận tỉ thí của anh được xếp ở cuối bảng. Anh đấu giống em trai nhưng tốc độ chính xác và sự khéo léo có nhỉnh hơn đôi chút.

Duncan không tốn quá nhiều sức lực để đốn ngã hết người này đến người khác. Một vài kẻ nhắm thấy không thắng nổi nên chọn cách né những cú tấn công của anh, và đương nhiên bị loại.

Tara chăm chú xem cho đến khi số lượng đấu sĩ chỉ còn lại ba – Duncan, Finlay, và Michael.

Liệu cô có thể làm tốt vai diễn của mình với bất kỳ ai khác ngoài Duncan không? Đương nhiên là cô có thể, nhưng thật khó mà hình dung được. Cô ghét phải diễn với bất kỳ ai khác mà không phải là anh.

“Sắp rồi.” Cassy đưa cho Tara một ly rượu. “Này, tớ nghĩ cậu cần cái này.”

“Không. Tớ thấy hồi hộp quá.”

“Lo gì chứ? Duncan chắc chắn sẽ thắng. Mà nếu như một trong hai người kia có thắng cuộc đi nữa thì họ cũng dễ thương cả.”

Tara chớp mắt khi trông thấy Fin giáng một đòn thật mạnh vào cánh tay cầm giáo của anh. “Sao cậu dám chắc là Duncan sẽ thắng?”

“Phải thắng. Thêm nữa, anh ta thích cậu và muốn được đính hôn cùng cậu hơn hai người kia. Hãy nhớ lại cái cách anh ta đốn ngã mấy gã trước đó mà xem, cứ như táo rụng ấy. Tin tớ đi.” Cassy uống một ngụm rượu thật lớn từ cái ly cô đã rót cho Tara.

Đám đông bật đứng dậy khi cú tấn công kế tiếp khiến Fin ngã khỏi ngựa. Cậu phải cúi đầu bám trên người, sờ sờ cánh tay cầm thương, cúi đầu chào và bắt tay Michael rồi dắt ngựa ra.

Michael và ngựa của anh ta được cho thời gian nghỉ ngơi trước khi bước vào trận đấu cuối cùng với Duncan.

Tara nóng lòng muốn trông thấy Duncan, ước cho anh thắng cuộc và thấy lo lắng một cách vô lý rằng anh sẽ bị thương nếu không thắng. Nhưng gạt ý nghĩ đó ra khỏi đầu đúng thật là điều không dễ.

Từng phút trôi qua cứ như cả mấy giờ đồng hồ. Những người tham gia đi qua đi lại trong suốt thời gian nghỉ giải lao, hết chụp ảnh, rồi phỏng vấn. Tara vì quá căng thẳng nên không nói nhiều với những người đến bắt chuyện. Khi mấy ngón tay bắt đầu như có kim châm, cô buộc mình ngồi xuống và cố thở chậm lại. Giá cứ thế mà ngắt đi trước khi trận đấu kết thúc thì tốt quá.

Tâm trí của Tara thoát khỏi thân xác. Cảm giác như đứng từ bên ngoài trông vào choán lấy cô. Cô nhắm nghiền mắt và nghĩ về những gì Duncan đã nói trước đó. Nếu em thấy sợ bất kỳ điều gì, hãy gọi cho anh.

Phải sợ điều gì chứ? Tại sao anh lại nói thế? Cô nhắm mắt và tưởng tượng hình ảnh anh trong đầu. Hãy tin anh. Cậu nói cứ vang vọng. Hít sâu vài cái và tập trung vào mấy lời cuối cùng của anh giúp mạch cô chạy chậm lại.

Khi tiếng kèn trumpet trỗi lên báo hiệu trận đấu cuối cùng Tara cảm thấy bớt căng thẳng hơn.

Chắc chắn hơn.

* * *

Duncan cảm thấy sự hiện diện của Tara trong đầu mình.

Từ đám đông anh hướng mắt về phía cô. Dù cách xa như thế anh vẫn có thể trông thấy cô đang nhắm mắt.

Biết rõ cô căng thẳng và đang cố hướng tâm trí về mình. Anh nhắm mắt, vận dụng một sức mạnh – cái sức mạnh không được dùng tới cho đến khi quay về nhà – nhẹ nhàng gửi đến cô lời trấn an.

Anh không thể nói được liệu có thành công không nhưng khi mở mắt ra anh bắt gặp ánh mắt của Tara nhìn về phía mình.

Duncan dẫn con Durk vào chỗ dọc theo dây thừng ngăn cách những đấu sĩ với nhau. Hai cánh mũi con vật nở rộng mong chờ nhanh đến lướt vào trận. Vì đã được huấn luyện, Durk chỉ cần một cú thúc nhẹ vào hai bên hông là đã lòng lên phi thẳng về phía trước.

Con vật chẳng may may nao núng khi lưỡi giáo Duncan giáng vào đối thủ.

* * *

Michael lãnh lấy cú tấn công trong cơn tức tối. Anh ta không hài lòng khi Gwen ra lệnh phải chịu thua cuộc. Anh ta nhìn chằm chằm dải ruy băng của Tara trên tay Duncan và quắc mắt. Vậy mà ai nấy đều tưởng rằng chính anh ta mới là người đứng bên cô trước bàn thờ thánh thể.

Chính anh là người lên giường cùng cô.

Cú tấn công kế tiếp khiến Michael hả hê. Cây thương của anh ta làm cho Duncan suýt ngã ngựa. Anh ta liếc nhìn lên cô gái đang đưa tay che miệng, nét mặt vô cùng lo lắng.

Rồi ánh nhìn dạt sang Gwen đang cau mày giận dữ. Thua đi. Anh ta nghe thấy mụ quát lên trong đầu mình.

Anh ta tiếp tục cuộc đấu trong cơn bực tức, lãnh thêm hai cú tấn công nữa rồi làm như đã được ra lệnh – để Duncan hất rơi khỏi ngựa.

* * *

Tara không nhận ra mình nín thở cho đến khi cô dốc ra một hơi thật mạnh. Cơ thể cô suýt nữa đã đổ xuống khi biết Duncan đã thật sự thắng trận.

Cô quan sát anh nhận những cái vỗ lưng từ các đấu sĩ khác. Cô gần như nghe thấy người em trai cật vấn khi cậu ta nắm chặt vai anh mình theo lối chào thích hợp cho thời trung cổ.

Tara chưa kịp tận hưởng niềm sung sướng thì Cassy đã khoác lên đầu cô tấm khăn voan để sửa soạn cho buổi lễ.

“Cứ như thật ấy nhỉ, cứ như cậu thật sự sắp sửa kết hôn ấy.” Cassy vuốt vuốt chiếc đầm của cô bạn cho phẳng. “Cậu có hồi hộp không?”

Tara nhìn vào mắt Duncan khi anh tiến về phía trước để nhận phần thưởng của mình. “Không.”

“Tớ thì hồi hộp quá đi.” Cassy uống nốt chỗ rượu còn lại trong ly và đứng sang một bên.

Tara đã thấy cảnh này trước đây, trong những giấc mơ của cô. Những lời thề cô được yêu cầu đọc lên đang ong ong trong đầu. Cô không còn thấy sợ vai diễn này nữa. Duncan sẽ cầm tay cô và tiếp thêm sức mạnh cho cô.

* * *

Fin đứng bên cạnh Duncan, cất giọng Scotland lên vừa đủ cho anh trai nghe. “Cẩn trọng, anh trai, có chuyện không hay rồi đây. Mụ ta đang cố tình để chuyện này xảy ra.”

Duncan thừa hiểu em trai nói đúng, nhưng anh biết làm gì khác bây giờ? Tara tiến đến, hai tay chìa ra và nụ cười rạng rỡ trên môi khiến tâm hồn anh xao động.

Nỗi lo lắng trong người dần bớt đi khi Tara dừng lại trước anh. Nét mặt cô sáng bừng bên dưới tấm khăn voan rủ dài. Đôi môi căng mọng cong cong thành nụ cười. Nét đẹp ấy khiến cho anh chao đảo.

Cô nhún gối thật sâu.

Anh cầm lấy tay cô đưa ra chính giữa đầu trường. Đám đông im lặng như tờ. Chỉ thỉnh thoảng đâu đó cất lên tiếng khóc của một đứa trẻ.

Anh biết chuyện gì sắp sửa diễn ra, không nhất thiết từ người của Grainna nói ra mà vì bản thân đã chứng kiến nhiều buổi lễ như thế này trong đời mình. Có khác chăng Tara sẽ đọc lời thề trước, rồi mới đến lượt anh.

Anh trông thấy Grainna đang theo dõi buổi lễ từ cái bục mà Cassy và Tara đã ngồi ban nãy, nét mặt mụ hể hả.

Anh thoáng dao động.

“Vài phút là xong ngay thôi ấy mà, Duncan. Có phải thật đâu.” Cô đón lấy sợi dây Cassy trao và bắt đầu. “Lặp lại đúng lời em nhé”, cô thì thào.

Tara nắm hai tay anh trong tay cô và bắt đầu quấn sợi dây xung quanh. “Dù ở phương Bắc hay phương Nam, miền Đông hay miền Tây...”, cô bắt đầu nói.

Duncan và Fin sưng người một lúc. Lời của cô khiến cả hai anh em giật mình. “Ngán cô ấy lại”, Fin thốt lên bằng tiếng Gaelic.

“Dù anh có đi bất kỳ nơi nào em cũng nguyện theo anh. Ánh sáng từ anh sẽ soi sáng đường em đi.”

Không khí xung quanh họ đột nhiên thay đổi. Sức mạnh từ lời thề của cô khắc sâu vào họ. Họ không dính hôn xuất phát từ tình yêu và đức hy sinh, mà là từ lời thề hôn ước của những người thuộc dòng máu Druid. Một khi lời thề ấy đã được nói ra thì không thể nào rút lại được. Một khi lời thề ấy được nói ra bởi một người là hậu duệ của Druid, cuộc đời hai người sẽ bị cột chặt với nhau hết kiếp này đến kiếp khác.

Ngay lập tức anh hiểu Grainna đang mưu toan điều gì.

Tara sẽ phát thệ với bất kỳ ai đứng trước cô và không thể dừng lại. Cô sẽ đồng ý làm vợ người đàn ông đó và mưu đồ của Grainna thành công.

Nếu Tara tiếp tục đọc lời thề hôn ước, một phần linh hồn cô sẽ đi cùng anh rời khỏi nơi này. Cô sẽ chẳng còn lại gì ngoài sự trống rỗng.

Còn nếu như anh không đọc theo cô, cô sẽ sống một cuộc sống ngắn ngủi đầy khốn khổ. Một cuộc sống đầy nghiệt ngã nằm ngoài sức tưởng tượng của anh.

Anh cảm nhận nỗi khổ sở của Fin khi Tara tiếp tục đọc lời thề, “Tình yêu em dành cho anh chỉ có cái chết mới chia cắt được.” Cô mỉm cười ngược lên nhìn anh.

Cô đang đặt linh hồn của mình vào tay anh. Tim anh đập mạnh như muốn nhảy tung ra khỏi lồng ngực do sức mạnh từ lời thề nguyện. Anh nhìn sâu vào đôi mắt chân thành của cô để xem có dấu hiệu nghi ngờ nào

ở đây không. Chỉ thấy mỗi tình yêu, điều mà anh chẳng bao giờ nghĩ tới, anh quyết định để cô hoàn thành nốt vai diễn của mình.

“Nơi hai trái tim cùng nhịp đập, giờ đã hòa làm một. Mỗi dây gắn kết chúng ta sẽ không bao giờ bị tháo rời.” Nói xong, Tara chờ đợi.

Anh cầm sợi dây lủng lẳng và buộc tay mình vào tay cô, với lấy bàn tay kia của cô đặt lên tay anh và cuối cùng áp nốt bàn tay còn lại lên trên đó. Không khí đã dần loãng ra.

Anh nhìn thẳng, ánh mắt không gợn lên bất kỳ điều gì.

Tara đợi anh cất tiếng. Môi cô hơi cong lên đón chờ.

Khi những từ đầu tiên được thốt ra, như thể nơi đây chỉ còn lại mỗi hai người.

“Dù ở phương Bắc hay phương Nam, miền Đông hay miền Tây. Dù em có đi bất kỳ nơi nào anh cũng nguyện theo em. Ánh sáng từ em sẽ soi sáng đường anh đi. Tình yêu anh dành cho em chỉ có cái chết mới chia cắt được.” Không khí xung quanh bỗng chuyển động. “Nơi hai trái tim cùng nhịp đập, giờ đã hòa làm một. Mỗi dây gắn kết chúng ta sẽ không bao giờ bị tháo rời.”

Một ánh chớp xuất hiện giữa trời quang, khiến đám đông giật mình nhón nháo. Sợi ruy băng bỗng nóng bừng và lóe sáng. Cơ thể anh run bắn khi một phần linh hồn thoát ra để nhập vào cô. Nếu Duncan không kịp thời đỡ lấy Tara hẳn đã ngã xuống đất dưới sức mạnh của sự gắn kết ấy.

Không sao đâu, tin anh đi. Mọi chuyện sẽ ổn. Duncan đưa suy nghĩ của mình đi thẳng vào đầu cô không cần đến một cái nhấp máy môi.

Anh nhắc tấm mạng che mặt của cô lên và nhìn thấy ánh mắt lim dim khi đang cúi xuống. Một ánh chớp nữa lóe lên xé toạc bầu trời khi hai đôi môi chạm nhau.

Nụ hôn không chỉ đơn thuần là sự gặp gỡ giữa hai đôi môi, mà còn minh chứng cho mối giao hòa giữa hai linh hồn. Cô thở ra trên môi anh khi được anh kéo vào vòng tay mình. Kể từ đây cuộc đời hai người đã hoàn toàn thay đổi.

* * *

Đám đàn ông dẫn Duncan lùi sang một bên và giúp anh cởi bỏ áo giáp. Fin hỏi anh trai điều gì đó bằng tiếng Gaelic.

Tara cũng được giúp cởi bỏ mạng che mặt và chải tóc.

Cassy tranh thủ chụp ảnh và gạt những giọt nước mắt không biết vì sao rơi xuống.

Gwen bước ra khỏi đám đông đến gần họ, ánh mắt sáng rỡ. “Hoàn hảo”, nụ hân diện, “Tất cả đều hoàn hảo. Người thấy thế nào, Tara?” Tấm bùa hộ mạng của Gwen giờ đây khơi gợi nhiều suy nghĩ và bắt đầu làm cô chú ý.

Tara lại mừng rỡ ra hình ảnh Duncan, lần này hai người đang ôm nhau trong say đắm. “Rất tuyệt ạ”, cô thú nhận.

“Hoàn hảo, chính xác là từ ta muốn nghe. Nhớ là, tối nay hãy tận hưởng cho hết mình, ngày mai cuộc sống của người sẽ trở về bình thường.” Mụ quay ngoắt đi và vỗ tay lôi kéo sự chú ý của đám đông. “Mọi người bắt đầu cuộc vui đi nào.”

* * *

Phòng ăn được thay đổi với hàng trăm ngọn nến sáng lung linh trong ánh chiều tà. Bao nhiêu là hoa được trang trí khắp các bàn tiệc.

Một bàn tay nắm lấy cô, nóng ran. Tara biết chắc đây là Duncan trước khi cô quay lại. Họ chỉ mới xa nhau một chốc thôi. Sao có vẻ như quá lâu đến vậy?

Không vấn đề gì, cô thầm nhủ. Chẳng phải giờ thì hai người đã ở bên nhau rồi sao.

Nhạc trỗi lên, Duncan dìu cô ra sàn nhảy. Thoạt tiên hai người không nói với nhau điều gì.

“Về nhà với anh nhé, Tara.”

Giả như lời đề nghị ấy được nói ra cách đây hai mươi bốn giờ thì cô đã há hốc miệng vì sốc. Không hiểu sao bây giờ cô chẳng thấy ngạc nhiên chút nào.

“Em sẽ thích đất nước của anh và con người ở đây.”

“Em rất muốn đến Scotland chơi một chuyến”, cô nói với anh. “Kỳ nghỉ đông cũng sắp đến rồi. Em sẽ phải xin thị thực, mà em chưa có hộ chiếu nữa.”

“Nếu anh có thể đưa em đi cùng vào đêm nay, chẳng cần mấy thứ đó, liệu em có ưng thuận không?”

“Đêm nay?” Cô lắc đầu. “Không được đâu. Mà tuần tới em bắt đầu học rồi.”

Tara trông thấy anh mấp máy môi định gạt đi, nhưng thay vì nói ra, anh hôn cô.

Trong tích tắc, tâm trí cô như trôi bồng bềnh trong dòng suy nghĩ của Duncan. Về với anh đêm nay đi.

Cô dang môi ra, ngỡ mình vừa mới nghe thấy tiếng nói của anh.

“Ở lại Los Angeles một thời gian nữa đi. Em tin chắc anh có thể đổi được vé mà.”

“Bọn anh cần rời khỏi đây đêm nay.”

“Anh nhất định đi mà không có em sao?” Cô dừng lại giữa điệu nhảy.

“Anh sẽ năn nỉ em đi cùng.”

Giọng anh thay đổi, người căng cứng.

Vâng! Em sẽ đi với anh. Tara thấy Duncan bớt căng thẳng, dù cô không nói ra miệng lời nào. Tóc gáy dựng đứng, và một cơn ớn lạnh chạy dọc theo sống lưng. Chúa ơi! Anh nghe được em ư.

“Aye, em yêu, anh nghe được.”

Đầu óc cô bỗng trống trơn, và gần như không thở nổi. Mắt cô bắt đầu nảy đom đóm như thể ôxy trong não bị hút đi hết cả.

Nay, đừng như thế lúc này chứ! Duncan giữ cho cô khỏi ngã khi họ vẫn đang khiêu vũ cùng nhau.

Em phát điên lên mất.

Thì anh cũng đang phát điên đây.

Thế là sao?

“Điều này khó giải thích lắm”, anh nói to lên cho cô nghe.

“Cố đi”, cô yêu cầu.

“Em không hiểu điều anh đang hỏi em, thì sao mà hiểu được điều này? Anh cần thuyết phục em rời khỏi đây cùng anh đêm nay. Anh sẽ dùng một cách mà anh biết sẽ có tác dụng.”

“Em không hiểu.”

Anh kéo đầu cô gác lên vai mình. Với những cặp mắt đang xem họ khiêu vũ, hai người trông có vẻ như là một đôi yêu nhau mê đắm. Nhưng kì thực họ đang trò chuyện cùng nhau qua ý nghĩ.

Có nhớ khi em nói dường như Grainna có thể đọc được suy nghĩ của người khác không? Anh hỏi.

Grainna? Ý anh là Gwen?

Tên thật của mẹ ta là Grainna, nhưng anh sẽ kể em nghe về chuyện đó sau. Có nhớ không, em nói em tin mẹ ta có thể đọc được suy nghĩ của người khác ấy? Anh hỏi lại.

Tara gật đầu. Không thể tin nổi là cô đang nói chuyện với Duncan theo cách thế này.

Đôi khi hai người được kết nối với nhau có khả năng đó. Như em và anh vậy.

Tara sững sờ nhìn anh chăm chăm. Bằng cách nào? Khi nào? Em không hiểu.

Bằng cách nào thì khó giải thích lắm và không may là giờ không phải lúc và chốn này cũng không thích hợp để nói cho em hiểu. Còn khi nào hả, thì là lúc mình làm lễ đính hôn đấy.

Cô nhìn anh trân trối. “Nhưng tất cả những chuyện đó đều là giả hết mà, chỉ đóng kịch thôi.”

“Đối với vài người thôi, không phải chúng ta!” Anh cảm thấy được sức nặng của ánh mắt Gwen găm chặt vào hai người từ đằng sau. “Đi nào.” Anh đưa cô lại bàn mình, giữ một khoảng cách cần thiết với kẻ thù. Chỉ cần nhìn vào mắt Duncan, Tara biết được trong suy nghĩ của anh Gwen là kẻ thù rồi.

Đồ ăn đã được dọn sẵn. Cassy ngồi bên phải cô, và Fin ngồi bên trái Duncan. Cassy bắt đầu tán chuyện với Tara ngay khi họ ngồi xuống.

“Tớ không thể tin được tất cả những chuyện này sẽ kết thúc vào ngày mai. Cậu đã rất vui, đúng không?”

“Ừ.” Tara cố mỉm cười với cô bạn, nhưng sự bối rối và căng thẳng khiến cô không thật sự để tâm vào những gì Cassy nói.

“Vậy bây giờ cậu định làm gì với Duncan?”, Cassy thì thầm.

Cô trả lời thật nhanh, gần như không suy nghĩ. “Tớ sẽ đi Scotland.”

“Đi ư? Thật không? Chừng nào?”

“Tớ không... Chắc cũng sớm thôi, tớ nghĩ vậy.”

Vì xung quanh rất huyền ảo nên thật khó nghe Duncan nói gì. Nhưng khi cô nghe được, đó là những lời nói thật sự nghiêm túc.

Em nên cẩn trọng lựa chọn điều gì cần kể với bạn mình.

Tara đưa một miếng đầy nhóc thức ăn vào miệng để ngăn mình nói thêm. Tại sao?

Người khác sẽ nghe thấy.

Cô nường theo ánh mắt anh dừng lại nơi Gwen. Ánh nhìn trừng trừng của mụ toát ra một luồng hơi lạnh lẽo. Mụ ta muốn làm hại em, có phải không?

Aye.

Tại sao mới được chứ? Em có làm gì mụ ta đâu?

Em không làm gì, nhưng ở em có thứ mụ cần.

“Chẳng hiểu sao nữa”, Tara nói lớn.

“Hiểu gì cơ?”, Cassy hỏi.

“À... thì không hiểu sao tớ lại nghĩ đến chuyện sẽ đi cùng anh ấy.” Tara khỏa lấp, “Tớ chỉ mới biết anh ấy đây thôi.”

“Ừ, tớ cũng thấy lạ đó. Thế khi nào cậu đi, kỳ nghỉ đông à?”

Nói với cô ấy là anh sẽ ở lại thêm một thời gian nữa, và em sẽ ở cùng anh trong thời gian đó.

Tara liếc nhanh sang anh.

Cứ để cô ấy về một mình.

Tara muốn gắng hỏi thêm chừng Cassy có vẻ đang đợi câu trả lời từ cô. Trót phóng lao đành phải theo lao, cô hy vọng mình sẽ không hối tiếc. “Thực ra, anh ấy quyết định ở lại đây thêm một thời gian nữa. Cậu cứ lái xe về trước một mình nhé. Duncan và tớ sẽ đi hưởng tuần trăng mật thêm vài ngày nữa trước khi anh ấy quay về Scotland.”

Tuần trăng mật là gì?

Cô bật cười khanh khách trước câu hỏi của anh. Còn Cassy bật cười trước những ẩn ý đằng sau câu nói của cô bạn.

“Thoải mái đi, cô gái.”

8. Chương 8

Mặt trời lặn hắt trong lúc họ dùng bữa. Từng đợt gió nhẹ từ đại dương thổi vào làm chao đảo ánh lửa trên đầu những ngọn đuốc và nến. Mọi thứ đều mang một màu sắc huyền hoặc. Chỉ có điều là Tara không biết mọi chuyện sẽ tiếp diễn ma mị đến mức nào.

Duncan bảo Fin ra trước để lấy ngựa và đồ đạc. Anh hối hả tìm cách đưa Tara đi cùng. Thời gian đang cạn dần.

Anh quyết định tạm ngăn tiếp xúc dòng suy nghĩ của cả hai cốt không để cô biết sự thật cho đến lúc được an toàn.

Khi họ rời phòng ăn, Tara ôm chầm lấy Cassy. “Tối nay đừng về lều nhé. Nếu sáng mai không thấy tớ có nghĩa là tớ đang ở cùng anh ấy. Khi nào tiện thì tớ sẽ gọi cho cậu.”

“Chúa ơi, Tara, chỉ là chuyện chung đụng nam nữ thôi mà. Tin tớ đi, lần đầu có hơi đau đấy.”

Một giọt nước mắt trào ra. Như thể cô sẽ đi xa lâu hơn vậy. “Cậu luôn là người bạn tốt nhất của tớ.”

“Ôi trời ơi, cậu làm tớ khóc theo đây này. Thôi nào.” Cassy quệt nước mắt trên má mình. “Đi đi, vì Chúa hãy làm cho ra trò nhé.”

Khi Tara quay bước đi, Cassy cất tiếng hơi lớn, “Đừng quên condom[1] đấy.”

[1] Bao cao su.

Đám đông rộ lên cười khi nghe câu cuối cùng của Cassy rồi dõi mắt theo bước chân Duncan và Tara.

Vì đã thống nhất trước, và có nhiều người trông thấy nên cả hai đi vào lều. Bên trong đèn đuốc sáng trưng hệt như một cây thông Giáng sinh. Đệm rơm trải đầy hoa hồng và rượu sâm banh được ướp lạnh trong xô.

“Wow. Anh làm à?”

“Mụ ta.” Duncan thả một cái túi lên giường cùng cái cau mày. “Em cho hết đồ cá nhân vào đây nhanh lên nhé.”

Tara muốn hỏi anh tại sao anh lại nôn nóng đến như vậy. Nhưng không. Thay vì thế, cô cố nhét hết quần áo và ví tiền vào cái túi. Trong cơn bốc đồng, cô vợ luôn chai sâm banh.

Họ ra khỏi lều theo cách giống như hôm trước. Chiếc áo choàng nâu bằng vải muslin cô mang đến Lễ hội giúp che đi chiếc đầm màu nhạt và mái tóc đỏ.

Không nói với nhau lời nào, cả hai men theo phía sau các căn lều cỏ, cố len lỏi trong vùng tối. Khi đến ranh giới khu vực cắm trại họ rảo bước thật nhanh cho đến khi tới bìa rừng.

Duncan im lặng, nghe ngóng.

Tara thì ngược lại, mỗi lúc một trở nên bồn chồn lo lắng về quyết định đi theo anh mà không biết vì lý do gì cũng như tại sao họ lại ra đi trong vội vã thế này. “Chính xác là mình sẽ đi đâu đây?”, rốt cuộc cô cũng cất tiếng hỏi.

“Ra khỏi chỗ này. Fin và lũ ngựa đang đợi.” Cho rằng thế có nghĩa là bọn ngựa đang được đưa lên toa móc và họ sẽ lái xe đến điểm dừng kế tiếp, cô hỏi, “Rồi sao nữa?”

“Về nhà.”

“Đã nói em không có hộ chiếu mà. Sao anh nghĩ là có thể đưa em ra khỏi nước Mỹ được chứ?”

“Cũng giống như cách anh đến đây thôi.”

Được rồi, cứ làm cái vẻ bí hiểm nữa đi. “Thế anh có máy bay riêng hay sao?”

“Đại loại vậy.”

Tiếng xào xạc trong bụi cây trước mặt khiến họ khựng lại. Duncan khẽ huýt sáo, có tiếng huýt đáp lại từ lùm cây phát ra. “Fin đây.”

Fin đang ngồi trên ngựa của cậu, tay nắm dây cương con Durk.

“Xe đâu?”, Tara sững sốt hồi khi chẳng thấy xe pháo gì cả.

Hai anh em đưa mắt nhìn nhau. Chẳng ai nói lời nào. “Thôi được, chuyện gì đang diễn ra vậy? Em đã đi cùng anh đến đây, nhưng nếu không được nghe giải thích cho ra lẽ thì em sẽ không tiến thêm một bước nào nữa đâu đấy.” Để tỏ rõ quan điểm của mình, Tara ngồi xuống một phiến đá và khoanh tay trước ngực. “Nói đi!”

Khỉ thật! Mình đã hy vọng là có thể trì hoãn được cho tới khi về đến nhà.

“Đúng là khỉ thật đấy.” Tara lên tiếng để cho anh biết là cô đã nghe thấy. “Và em sẽ rất cảm kích nếu được anh giải thích cặn kẽ hơn tại sao anh và em lại làm được chuyện đó.”

“Chuyện gì cơ?”, Fin hỏi, rõ ràng là không hiểu.

Cô đưa mắt nhìn Duncan. Nói cho cậu ấy biết đi.

Duncan hắng giọng và quay sang em trai. “Có vẻ như Tara và anh có khả năng nói chuyện với nhau bằng ý nghĩ.”

Tara đợi Fin bật cười lớn và tra hỏi chi tiết. Cô đã hoài công vì cậu ta chỉ thốt ra mỗi một tiếng “Ồ.”

“Là thế đấy. Anh trai cậu bảo anh ấy có thể đọc được ý nghĩ của tôi mà cậu chỉ ồ thôi sao?”

“Chuyện này không lạ đối với người nhà chúng tôi, Tara”, Fin bảo. “Cha mẹ chúng tôi cũng có khả năng ấy mà.”

“Cậu cứ đùa.” Nhìn vào mặt Fin, Tara có thể khẳng định đấy không phải là một câu bông đùa. Cô càng thấy bất ổn.

“Chúng ta không thể ở lại đây được.” Duncan để túi đồ của cô lên lưng ngựa. “Grainna sẽ sớm nhận ra sự vắng mặt của chúng ta và cho người truy tìm ngay.”

“Tại sao lại như thế?”

“Anh đã nói mẹ ta là người xấu rồi mà, cô bé.”

“Đồng ý là thoát đầu mẹ có gây cho em cảm giác rùng mình nhưng việc chúng ta đi khỏi đây thì có liên quan gì đến mẹ?”

“Không có thời gian nói nhiều về lý do đấy đâu Tara.” Duncan hơi lớn tiếng. Anh nắm lấy tay cô và bị cô giằng lại.

“Không được. Có mất thời gian đến mấy anh cũng phải giải thích cặn kẽ hơn đi vì nếu không thì em sẽ đứng nguyên tại đây không đi đâu hết.”

“Hãy nghĩ mà xem, tiểu thư của tôi ơi. Tại sao Grainna lại chỉ chọn ra mỗi một trinh nữ trong số những người khác? Tại sao mẹ lại chọn em? Còn có ai khôn ngoan hơn em chứ?”

Đúng. “Tiếp đi.”

“Chẳng lẽ em không nghĩ là rất lạ lùng khi mà mẹ giữ em tránh xa tất cả những người đàn ông khác, chỉ cốt để đẩy chúng ta lại gần nhau hay sao?” Duncan nhìn vào mắt cô, “Căn lều của em đã thật cảm dỗ chúng ta, em không thấy sao?”

Đúng. “Tại sao?”

“Grainna có sức mạnh rất khủng khiếp. Mụ rất già đời.” Duncan nhìn sang em trai, như thể muốn cậu nói vào cho một tiếng. “Mụ ta cần em, hay những gì em có, để giúp mụ ta có thể tăng thêm quyền lực và sức mạnh.”

Tara bật cười khúc khích, “Ý anh mụ ta là một phù thủy đấy hả?”

“Aye, đại loại vậy.” Duncan khụy một bên đầu gối cầm lấy tay cô. “Nào, ta tiếp nhé.”

Tara giật tay ra. “Mụ ta là một phù thủy, và mụ ta muốn gì, hiển tế một trinh nữ? Là em?”

Một lần nữa hai anh em lại kín đáo đưa mắt nhìn nhau.

“Hai người biết chuyện gì đó phải không? Tôi không nghĩ mình bị điên đâu.” Tara đứng lên và bắt đầu đi ngược trở lại. Cô lầm bầm về việc không tin vào ma thuật và phù thủy. “Tôi nghĩ các người mới đúng là điên đó! Thế này nhé. Hãy cứ vui vẻ đi đường của các người. Tôi đi đường tôi.” Tara vấp phải một cành cây rơi khi cô quày quả bỏ đi. Duncan kịp nắm lấy cánh tay cô giữ lại nên ngăn được cú ngã.

“Anh không thể để em làm thế được.”

“Em chẳng thấy anh có lý do gì để ngăn cản em cả. Mọi chuyện rất vui và thú vị. Em rất cảm kích những gì anh đã dành cho em, thực sự đấy.” Cô cố giằng ra. Lần này anh không buông tay.

“Cứ như thế này sẽ chẳng giải quyết được chuyện gì đâu.” Fin lên tiếng. “Nếu anh em chúng tôi chứng minh được cho cô thấy phép thuật tồn tại thì cô sẽ chịu đợi để nghe nốt câu chuyện một khi chúng ta đã thoát khỏi hiểm nguy hay không?”

Cô cố bật cười lớn, tiếng cười dội vào các vách núi bao quanh thung lũng rồi vọng lại. “Được. Chứng minh đi.”

“Không phải ở đây. Một nơi cách chỗ này vài dặm sẽ giúp chúng tôi chứng minh là phép thuật có tồn tại.” Fin kéo giây cương, ra ý bảo mình đã nói xong.

Không biết hai cái người này có lỗi mình tới chỗ vắng rồi xử luôn mình không ta? Tara băn khoăn.

“Không ai làm hại gì đến em đâu. Nhìn anh đây này”, Duncan lớn giọng kho cô không chịu nhìn mình. “Nhìn anh cho thật kỹ đây này. Cho anh biết em thấy gì.”

Vì đang lo sợ và tự giận bản thân sao quá tin người, Tara nhìn thẳng vào anh. Trong sâu thẳm trái tim người đàn ông đối diện, cô cảm nhận được anh đang lo lắng cho sự an nguy của mình. Cô trông thấy hình ảnh hai người đang hôn nhau, cảm thấy sức nóng của sợi dây hôn ước đã buộc hai tay họ với nhau trong buổi lễ đính hôn.

Chẳng thấy đâu sự ác ý và nguy hiểm. Tin anh đi. Duncan nói với cô bằng ý nghĩ.

“Nếu đi với các người mà bị chết, thì tôi sẽ không bao giờ tha cho đâu đấy.”

Có tiếng tù và từ xa vọng đến khi họ vạch tìm đường đi trong rừng.

“Grainna”, Fin thông báo, rồi thúc ngựa phi nước đại.

Ngồi cùng trên ngựa, trước Duncan, Tara đã dần quen. Bóng tối và tốc độ phi ngựa khiến cho cuộc tẩu thoát càng thêm kém thoải mái.

Cô không còn sức để băn khoăn về cái đích đang nhắm tới là đâu. Họ đang đi với tốc độ chóng mặt, cô chỉ còn biết nghĩ đến mỗi một việc là làm sao ngồi cho vững.

Duncan và Fin hẳn đã trông thấy một cột mốc nào đó vì cả hai anh em cùng rẽ thật nhanh và một lần nữa rừng cây che chắn lấy họ tứ phía. Họ dừng lại, nhưng Tara không thấy gì, không nghe một âm thanh nào. Thậm chí gió cũng ngừng thổi. Tiếng nhốn nháo của bọn thú ăn đêm cũng biến mất.

Cả Fin và Duncan nhảy xuống ngựa. Duncan đỡ cô xuống và đưa cô giữ cả hai sợi dây cương. “Mình làm gì ở đây?”, Tara hỏi, giọng lạc đi vì hoảng sợ.

Duncan gạt lớp đất và cành cây phủ lên một hòn đá dựng đứng trên nền đất. Cùng lúc, Fin cũng moi ra hai hòn khác. Tổng cộng có sáu hòn đá tất cả. Họ sắp chỗ đá xung quanh ba người.

Có tiếng nói lao xao từ xa vọng lại. Tiếng ngựa phi và hí vang. “Minh không còn nhiều thời gian nữa.” Duncan hồi thúc Fin.

“Cô muốn nhìn thấy phép thuật, đúng không Tara McAllister?” Fin đưa cô đến bên một trong những hòn đá. “Chạm vào nó đi.”

Tara chần chừ. Chuyện này thật điên rồ!

Nhưng khi đưa tay về phía hòn đá, cô cảm thấy từ đó phát ra một thứ giống như xung điện. Khi chạm tay vào bề mặt, những dòng chữ chạm khắc nổi lên và phát ra một thứ ánh sáng màu hổ phách. Tara rút tay lại như phải bỏng. “Sao có thể như vậy được?” Cô hỏi.

Fin vỗ má cô. “Để sau đi, giờ mình phải đi rồi.”

Duncan quan sát cô ngắm nhìn bàn tay mình và nhìn chăm chăm hòn đá phát sáng. Fin thúc khuỷu tay vào anh trai nhắc nhở cần phải hành động nhanh khi những tiếng rượt đuổi mỗi lúc một gần.

Hai anh em lần lượt chạm tay vào từng hòn đá và khiến chúng phát sáng, như Tara đã làm lúc nãy. Khi tất cả đã được kích hoạt, không khí bên trong vòng tròn trở nên lung linh. Không thể miêu tả nổi nó thay đổi thế nào. Giống như là một mảng khí bị bóc ra và chuyển động theo cách riêng của nó vậy.

Hai con ngựa lồng lên. Duncan vỗ về mạn sườn con Durk và nói gì đó bằng tiếng Gaelic, ngay lập tức con vật trấn tĩnh lại. Anh quay sang làm tương tự với ngựa của Fin.

Fin bắt đầu đọc thần chú theo nhịp điệu giống như hát bằng thứ tiếng mà Tara không hiểu được. Cô thề là đã trông thấy rừng cây di chuyển bên ngoài vòng tròn. Cô dụi mắt, rồi căng hai con ngươi thật to để xem chuyện gì đang diễn ra. Nhưng thế giới bên ngoài đã thay đổi một cách chóng mặt, cô bắt đầu thở dốc.

Cảm thấy người yếu đi và không hiểu tại sao mình lại thành ra như thế, cô túm lấy tay Duncan. “Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Cô phải rướn giọng vì không khí xung quanh đã trở nên đặc quánh, và gió bắt đầu thổi mạnh. Chiếc đầmбет chặt vào hai chân. Mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Trông thấy Tara hoảng loạn, Duncan ôm cô sát vào mình, “Anh hứa là mọi chuyện sẽ ổn”, anh nói lớn vào tai cô. Ánh sáng bắn ra từ những hòn đá rồi tụ lại quanh đầu cả ba người.

Vừa lúc ấy Grainna xuất hiện, chứng kiến cảnh tượng rời đi. “Không”, Grainna hét lên, nhảy phốc xuống ngựa.

“Giữ cho chặt nhé!”, Duncan thét lớn khi mặt đất vỡ vụn bên dưới chân họ.

Nép sát vào anh, Tara thấy trong không khí xuất hiện từng cuộn ánh sáng. Gió gào thét xung quanh. Tiếng sấm không biết từ nơi nào nổi lên đi đùng. Rừng cây biến mất, sao trời và mọi thứ không còn thấy đâu nữa, ngoại trừ ba người họ và hai con ngựa.

Lúc này không thể nói được gì, ngay cả suy nghĩ cũng không nổi. Cơ thể Tara như muốn xé ra từng mảnh nhỏ. Cô nhắm nghiền mắt, vùi đầu vào ngực Duncan và cầu sao mọi chuyện mau mau dừng lại.

* * *

Không thể nào giữ được tỉnh táo trong suốt chuyến hành trình, Tara ngất lịm trong vòng tay Duncan. Luồng gió xoáy tan đi. Mưa trút xối xả xuống ba lữ khách. Gió dịu dần.

Khi mọi thứ xung quanh thôi xáo trộn, Duncan một lần nữa bỗng cô dâu của anh đưa lên ngựa trong lúc Fin thu gom mấy hòn đá.

Cô dâu của anh, Duncan trầm ngâm. Làm sao anh có thể giải thích được tất cả những chuyện này khi cô tỉnh lại đây?

9. Chương 9

Ngoài tảng than bùn và những hòn đang cháy trong lò sưởi chỉ có căn phòng tối om khi Tara tỉnh giấc. Mùi mưa mới ập tới xâm chiếm mọi giác quan của cô. Một cơn bão đang giữa hè luôn khiến tinh thần cô phấn chấn. Hiện tượng này rất hiếm hoi ở miền Nam California. Chưa vội mở mắt, thay vì đó cô rúc mình sâu vào đồng chăn mềm trên chiếc giường êm ái mời gọi thêm lần nữa rồi mới từ từ tỉnh ngủ.

Đến lúc hai mắt cuối cùng cũng chớp chớp rồi mở hẳn ra, cô để ý thấy mình đang mặc một chiếc áo ngủ dài tay. Thường thì cô vẫn ngủ với chỉ độc mỗi chiếc T-shirt nên thấy lạ lùng khi tay áo dài đến gần ấy. Tara nhấc cánh tay lên, bối rối vì chất liệu của nó. “Có gì đâu”, cô tự lự, “Chẳng gì thì mấy ngày qua cũng toàn là chuyện lạ đấy thôi.”

Ký ức về mấy ngày qua đột nhiên dội về trong đầu làm cô mở bừng mắt.

Tara ngồi vùng dậy nhìn khắp phòng. Những bức tường làm bằng loại đá thường được sử dụng ngoài trời hơn là trong nhà. Lò sưởi ở bên kia căn phòng tỏa ra luồng khí ấm áp, và xung quanh ngập tràn mùi than. Một lần nữa cô lại ngửi thấy mùi mưa và tiếng rơi lộp độp bên ngoài rèm cửa.

Tara hất tung đồng chăn mềm ra rồi leo xuống chiếc giường khổng lồ. Khi bàn chân trần chạm phải tấm thảm bằng đá trải trên sàn nhà, cô mới nhận ra căn phòng lạnh lẽo và ẩm ướt làm sao.

Gấu vấy phủ kín gót chân khi cô đứng thẳng người lên. Tara chưa từng nhìn thấy chiếc vấy này bao giờ và cũng không nhớ là đã mặc nó vào lúc nào.

Tim bắt đầu đập dồn. Cô nhắm nghiền hai mắt lại và tự hỏi liệu có phải mình vẫn còn đang mơ ngủ không.

Những ô cửa sổ không kính được phủ bằng rèm dày và nặng trĩu. Những cánh cửa chớp ngăn không khí lạnh từ bên ngoài, nhưng không được bao nhiêu. Tara đưa một bàn tay run run lên mở khung cửa gỗ. “Chúa ơi”, cô thì thào. Những ngọn đồi xanh mướt, cô chưa từng thấy bao giờ, trải dài ngút tầm mắt. Dù đang là buổi sáng, những đám mây xám vẫn che lấp ánh mặt trời và bao phủ bầu trời bằng một màn sương ẩm ướt.

Tara kiễ chân nhìn xuống bên dưới và nhận thấy nơi cô đang đứng cách mặt đất chắc cũng phải ngang độ cao một tòa nhà ba tầng. Bên phải là một ngọn tháp bằng đá chìa thẳng lên trời với một là cờ hồ phách xen lẫn màu đen tung bay trên đỉnh nóc.

Cô buông tấm rèm trở lại như cũ, cố định thần hiểu xem mọi thứ mình đang trông thấy là thế nào.

Một nỗi kinh hoàng ập đến khiến cổ họng cô nghẹn cứng.

“Duncan!”

Tara hét toáng lên, tất tả bước về phía cửa phòng. Trong cơn cuồng nộ, cô mở tung cánh cửa nặng trĩu và hét gọi tên anh lần nữa.

* * *

Dưới sảnh chính, Duncan cùng với Fin đang giải thích cho cha mẹ mọi chuyện đã xảy ra vì đêm qua hai anh em về quá trễ.

Tiếng gọi của Tara sang sảng vọng khắp tháp chính đúng lúc câu chuyện vừa dứt. Duncan lăm lét đưa mắt nhìn lên cầu thang nơi anh nghe cô không ngớt sĩ vả mình.

Fin bật cười lớn khi trông thấy nét mặt đau khổ của ông anh. “Em không ganh tị gì đâu nhé, anh trai.”

* * *

Tara đi vòng quanh góc của một sảnh khác, hét lớn tên anh. Nhất định anh đã nghe thấy. Theo trực giác, cô đi thẳng xuống một hành lang khác.

“Duncan!” Cô muốn chửi rửa anh đủ mọi kiểu cho hả cơn giận nhưng rốt cuộc lại nhận thấy mình đang trở nên luống cuống. “Mẹ kiếp, Duncan. Thậm chí tôi còn không biết cả họ của anh!”

Một cô bé đứng ở cửa len lén nhìn. “Anh ta đâu rồi?”, cô quát lên với con bé.

Cô bé co rúm người lại và chỉ tay xuống sảnh – lại một cái sảnh nữa.

Tara cảm ơn cộc lốc rồi dậm chân thỉnh thoảng đi theo hướng con bé chỉ. Cô đến một cầu thang nhỏ dẫn xuống một cái sảnh rộng hơn. Khi xuống được đến đây cô trông thấy một ngọn đuốc đang cháy lập lòe và có tiếng người lao xao bên dưới.

Cầu thang chính dẫn vào đại sảnh rất rộng. Dễ thường cả năm người dàn hàng ngang đi một lúc cũng đủ, mà không ai va đụng ai. Cầu thang uốn lượn theo hình vòng cung khiến Tara gần như không nhận thấy mình đang lao như bay xuống dưới trong cơn tức tối.

Duncan đang ngồi với em trai và hai người khác, một đàn ông và một phụ nữ, bên cạnh là cái lò sưởi khổng lồ khiến cho căn phòng rộng lớn có vẻ hẹp đi.

Lũ chó ngồi chồm hổm ngay chân cầu thang, nhìn trân trân, rồi lon ton chạy tránh đường khi cô băng ngang qua.

“Duncan...” Chết tiệt, họ anh ta là gì không biết? Cô muốn bóp cổ anh ta quá đi mất.

“MacCoinnich, Duncan MacCoinnich”, anh trả lời cho câu hỏi chỉ mới nằm trong ý nghĩ của cô.

“Duncan MacCoinnich, chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy? Tôi đang ở đâu? Làm sao tôi đến được đây? Và ai đã mặc cái này vào cho tôi?” Cô túm lấy chiếc váy ngủ.

Anh chuyển sức nặng thân người từ chân này sang chân kia, và chuyển ánh nhìn từ cô đến hai người đang đứng bên cạnh. Người đàn ông đưa tay lên miệng cổ che nụ cười, nhưng không thành công.

Phớt lờ câu hỏi của cô, Duncan chỉ vào hai người nọ. “Tara, anh muốn giới thiệu với em cha mẹ anh, Lora và Ian. Da, Ma[1], đây là Tara, người mà con đã kể đấy ạ.”

[1] Tiếng Gaelic, Da: cha, Ma: mẹ.

Sực nhớ mình cần cư xử cho phải phép, Tara quay lại đối diện với hai người nọ như thể mới nhìn thấy họ lần đầu. “Tôi rất hân hạnh được gặp ông bà MacCoinnich”, cô nói theo bản năng. Khi những từ cuối cùng thoát ra khỏi miệng, cô mới nhận ra mình đã chào ai.

“Chúng tôi cũng rất vui”, Ian lên tiếng, nâng lấy tay cô lên hôn.

Mất cô vẫn không rời khỏi Ian, nhưng lại hất đầu sang Duncan. “Ta cần nói chuyện.”

“Để tìm quần áo nào phù hợp cho em mặc trước đã rồi...”

Tara trừng mắt không để anh kịp nói hết câu. “Giờ này mà anh còn nghĩ được là tôi đang mặc gì cơ à.” Cô đi vòng sang anh, phớt lờ những người khác. “Lý do duy nhất anh vẫn còn đang thờ là bởi tôi không muốn cha mẹ anh tận mắt chứng kiến cái chết của con trai họ!”

Cô khoác lên mặt nụ cười giả lả và đưa mắt nhìn hai đứa sinh thành của Duncan đang trở mặt ngạc nhiên. “Xin ông bà thứ lỗi cho.”

Không để Duncan lấy một phút suy nghĩ, cô quay lại. “Mình cần nói chuyện.”

“Quên nữa”, Fin nói bằng giọng không hướng đích xác vào ai. “Có ít chuyện linh tinh cần làm đó.”

“Aye. Con nói đúng. Để cha phụ con.” Ian cùng con trai thứ ra ngoài, gọi theo lũ chó có vẻ quá hăm vui không muốn đi khỏi chỗ này.

Duncan và Tara vẫn còn trừng trừng nhìn nhau khi cha và em trai anh đã ra bên ngoài. Lora lên tiếng phá vỡ căng thẳng, “Tara à, cháu nhớ rửa mặt để ta còn có cơ hội róc với nhé.”

Lora MacCoinnich đứng lên khỏi ghế và đi ngang qua hai người. Bà đợi cho đến khi Tara nhìn về hướng bà rồi mới nói tiếp. “Ta rất muốn mình hiểu nhau nhiều hơn. Nếu cháu cần gì cứ nói cho ta biết nhé.” Lora rời khỏi đại sảnh.

“Có lẽ ta nên ngồi xuống”, Duncan nói, có ý trì hoãn điều không thể tránh khỏi.

Tara không muốn ngồi, nhưng nghĩ mình nên làm theo để anh ta không có thêm cơ hội lần nữa việc giải thích rành rẽ mọi chuyện.

Cô ngồi xuống chiếc ghế ban nãy mẹ anh ngồi, khoanh hai tay đặt vào lòng và giữ nét mặt bình thản dù thực sự trong lòng rất điên tiết.

“Anh không biết mình nên bắt đầu từ đâu.” Duncan ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô.

Hình ảnh Julia Andrews[2] xoay tròn trên một sườn đồi nước Áo choán lấy tâm trí cô. “Từ đầu ấy.”

[2] Dame Julia Elizabeth Andrews, sinh vào ngày 01/10/1935, là một diễn viên kịch, diễn viên phim, ca sỹ và tác giả người Anh. Từng giành rất nhiều giải thưởng từ âm nhạc đến phim ảnh như Golden Globe (Quả cầu vàng), Emmy, Grammy, BAFTA, People’s Choice Award, Theatre World Award, Screen Actors Guild và Academy Award (Oscar).

“Như vậy có khi lại khó hiểu hơn.”

Chắc cô phải giận đến mức phì khói ra lỗ tai nếu anh không chịu giải thích cho rõ ngọn ngành. “Được rồi... Tôi đang ở đâu đây?”

“Ở nhà anh, đất nước Scotland.”

Tara ngược nhìn lên trần. Nó cách nền nhà chừng chín mét, làm toàn bằng đá. Tường treo đầy những tấm thảm thêu. Lò sưởi to đến nỗi cô có thể bước vào và đứng bên trong.

“Vì tôi không thể giải thích được tất cả những chuyện này, hay những gì tôi đã trông thấy bên ngoài cửa sổ phòng ngủ, thế nên tôi buộc phải tin lời giải thích từ anh.” Cô hít một hơi thật sâu. “Bằng cách nào?”

“Những hòn đá. Em có nhớ những hòn đá đêm qua không?”

“Tôi nhớ mình chạm tay vào một hòn đá, và nó phát sáng. Anh và Fin chạm vào những hòn khác. Mọi thứ bắt đầu hỗn loạn lên ngay sau đó. Tôi nghĩ chắc là đã xảy ra một trận động đất.”

“Đúng là có cảm giác như mặt đất chuyển động khi những hòn đá bắt đầu phát huy tác dụng.”

“Mấy hòn đá đấy là thế nào?”

Duncan cười cười, nhưng nét mặt cau có của Tara ngay lập tức gỡ nụ cười ấy ra khỏi môi anh. “Những hòn đá đó còn lâu đời hơn cả thời gian. Nhà anh được giao sứ mệnh gìn giữ nó.”

“Và chúng dùng để đưa người ta từ nơi này sang nơi khác?”

“Aye.”

“Chỉ vài hòn đá mà đưa được tôi đến Scotland trong đêm ư?”

“Aye, đúng thế.”

Không tin lắm nhưng chẳng thể nào giải thích được mọi thứ cô nhìn thấy đêm qua nên Tara tiếp tục. “Đêm qua anh nói tôi gặp nguy hiểm, và ta phải đi nhanh. Tại sao?”

Anh giải thích lần nữa rằng Grainna là kẻ ác độc. Lần này anh còn nói thêm là Grainna sẽ giết họ nếu cả ba không dời đi kịp lúc.

Tara nhắc đến việc cô đã cho rằng mẹ ta là một phù thủy, và Duncan không hề phản đối. Anh kể cô nghe về lời nguyện trời chặt mẹ trong thân thể già nua và bất lực. Nhưng khi Duncan lặp đi lặp lại một câu thơ về những người thuộc dòng dõi Druid và trinh nữ, Tara bắt đầu văng vất.

“Khoan đã”, cô lên tiếng ngăn lại khi anh muốn nói tiếp. “Máu của một trinh nữ thuộc dòng dõi Druid? Grainna nghĩ tổ tiên tôi là Druid?”

“Aye.”

“Druid?” Tara lắc đầu. “Người cổ đại có phép thuật ư?”

“Aye.”

Cô cười phá lên. “Giàu trí tưởng tượng quá nhỉ. Quá sức luôn ấy. Bố mẹ tôi đến từ hạt Orange. Tin tôi đi, chẳng có gì liên quan đến phép thuật này nọ ở hạt Orange cả.”

“Có thể như thế thật, nhưng đúng là em mang dòng máu Druid”, Duncan nói với vẻ mặt nghiêm túc.

“Chỉ vì họ của tôi là McAllister, đâu có nghĩa tôi là một Druid. Người Scotland, đúng thế, có chút ít, nhưng Druid ư? Không thể nào. Ông bà cố của tôi di cư đến Mỹ vào đầu thế kỷ như bao nhiêu người khác. Không một ai trong gia đình từng có... phép thuật.” Cô lắc đầu ra vẻ không thể tin nổi.

“Những người Druid không muốn thể hiện phép thuật vì họ thường bị kẻ khác hiểu lầm và khiếp sợ. Họ chỉ giữ cho riêng mình biết và hoàn toàn dấu kín khả năng của họ.”

“Làm thế nào anh biết được tất cả những điều này?”, cô hỏi thế không phải vì cô tin vào một chút gì từ lời giải thích của anh.

“Anh cũng là một Druid.”

Nhảm nhí.

Chứ còn gì nữa, chẳng phải mình có thể nói chuyện với nhau bằng ý nghĩ đó sao?

“Tôi không biết. Tôi không thể tin mình làm được chuyện đó vì tôi là một Druid. Hay là anh cũng vậy.”

“Thì đêm qua em đã khiến hòn đá phát sáng chỉ với một cái chạm tay đó thôi”, anh nhắc lại.

“Điều đó thì có thể giải thích được. Có thể do luồng nhiệt từ bàn tay tôi tác động lên hòn đá. Bất cứ ai cũng có thể làm được, nếu tình thế buộc phải như vậy.”

Duncan đứng lên và đi tới bên lò sưởi. Lửa đã sắp tàn thành một màu cam. “Lửa là nhân tố đầu tiên người Druid có thể kiểm soát. Đó là bài học vỡ lòng. Khả năng đầu tiên có được và mất đi cuối cùng.” Anh chìa cả hai bàn tay về phía lò sưởi, lửa bốc cao đến gần một mét từ đám than hồng sắp tắt.

“Chúa ơi.”

Duncan hạ hai tay xuống. Ngọn lửa tắt đi lịm trong lò.

Tara thở dốc, há hốc miệng nhìn chăm chăm người đàn ông mà cô hầu như không nhận ra từ những ngày ở Lễ hội. “Quá đủ rồi đấy.” Cô đứng lên và đi tới đi lui. “Tôi không biết phải tin điều gì nữa.”

“Cứ chấp nhận cả hai chúng mình đều là Druid, thì mọi chuyện sẽ sáng tỏ.”

Vô cùng căng thẳng, cô luồn hai bàn tay vào mái tóc. “Được, tôi đành chấp nhận thế thôi. Tôi là một Druid. Anh là một Druid.” Chúng ta là Druid... Tôi đang phát điên lên mất. “Tôi là một trinh nữ đang tuổi cập kê, và giọt máu từ lần đầu tiên gần gũi với đàn ông sẽ mang lại cho Grainna tuổi thanh xuân và quyền năng, vân vân và vân vân. Đúng không?”

“Chính xác.”

“Còn anh và Fin nữa, có phải được phái đến California để ngăn mụ tìm ra tôi không?”

“Hay những người khác giống em.”

“Làm như có cả hàng trăm trinh nữ Druid chạy lông nhông khắp Nam California không bằng.” Tara bật cười khanh khách.

“Không phải hàng trăm, chỉ một vài thôi. Hầu hết đều thiếu dòng máu Druid đích thực khiến lời nguyện của Grainna gần như không thể bị phá vỡ.”

Chúa ơi, anh ấy nói nghiêm túc. “Vậy mấy người quắp những cô trinh nữ đó đi khỏi khi tìm thấy họ chứ gì?”

“Em là người đầu tiên về nhà anh.”

Tara nhìn anh thắc mắc, “Nếu tôi là người đầu tiên đến đây, vậy thì làm thế nào anh có thể đưa được họ thoát khỏi bàn tay của Grainna? Anh đâu thể bỏ rơi họ. Mà nếu vậy thì giờ lời nguyện của mụ hẳn đã bị phá bỏ rồi chứ. Làm thế nào anh giữ được họ tránh xa mụ ta?”

Anh không trả lời câu hỏi. Không cần. Hình ảnh hai người, nằm hôn nhau chợt lóe lên trong đầu cô. Mắt cô mở to hoảng hốt, miệng há hốc. “Anh nói sai sự thật rồi. Anh được phái tới để biến những trinh nữ thành đàn bà đúng không?”

Tara bật cười rũ rượi. “Vậy sao anh không làm?”

“Anh chưa từng ép phụ nữ làm chuyện ấy.”

“Cao quý quá nhỉ. Lẽ ra anh phải được tặng huân chương về đức tính đó rồi chứ.” Cơn cười dịu xuống, cơn giận dữ bùng lên. “Hóa ra bởi tôi không lên giường với anh nên anh mang tôi đến đây chứ gì. Nơi này mục ta không lần tìm ra tôi được. Đúng không?”

Nước mắt bắt đầu tuôn lũ chã khi Tara nghĩ mình thích anh chàng này rồi. Cực thích. Thích cả chiều cao hơn một mét chín và cân nặng gần một trăm kí lô.

“Aye.” Duncan nhìn ái ngại khi cơn giận dữ nuốt chửng lấy cô ấy.

“Được lắm”, cô gần giọng trước khi xăm xăm tiến về phía cầu thang. “Rất được.”

Duncan nắm lấy tay cô ấy giữ lại. Cô giằng ra. “Em định làm gì vậy, Tara?”

“Lấy đồ đạc và thay quần áo. Anh giờ cũng đã hả hê rồi, cho tôi trở về nhà mình thôi.” Cô đứng cách xa anh một quãng cần thiết.

Mắt anh cụp xuống. “Anh không làm được.”

“Chỉ cần cứ lái xe đưa tôi ra sân bay là được rồi, tôi sẽ tự lên chuyến bay kế tiếp về nhà.” Chắc chắn sẽ phải xài hết tiền trong thẻ tín dụng để chi trả cho chuyến bay đó mất, nhưng cô không có nhiều lựa chọn.

“Chuyện đó không thể.” Anh lại lăm lét nhìn cô.

“Tại sao? Bởi vì tôi còn là một trinh nữ à? Sẽ gặp nguy hiểm ư? Tôi hứa là sẽ vợ đại một gã trai nào đó tự nguyện biến tôi thành đàn bà, thế nên anh đừng bỏ phí thời gian mà lo lắng cho tôi nữa đi.”

Anh hốt hoảng nhìn cô. “Này, Tara. Em không được làm thế.”

Chỉ cần sai hai bước là cô đã đứng đối diện sát anh. Những ngón tay vừa bấu lấy ngực áo anh vừa gần từng tiếng. “Anh nghĩ anh là ai? Ở California anh không được lựa chọn, và ở đây anh cũng không.” Cô nhắc chiếc váy ngủ lên và đi sượt qua anh.

Duncan đuổi kịp cô ở nửa cầu thang. “Em không thể đi được.”

“Cứ chống mắt lên mà xem”, cô quát vào mặt anh và vùng ra.

“Không có máy bay nào đưa em về được cả.”

“Tôi thừa biết nơi này là vùng sâu vùng xa, nhưng tôi tin chắc là có thể tìm được sân bay ở đâu đó.”

“Không. Chẳng có sân bay nào cả.”

Cô buông thông hai tay và thở ra cáu tiết. “Anh đang cố nói điều gì vậy? Tôi mệt với mấy trò này lắm rồi.”

“Những hòn đá không chỉ dịch chuyển em từ nơi này đến nơi khác. Chúng còn mang em xuyên thời gian. Cho dù em có quay lại được nước Mỹ đi nữa, thì ở đó cũng không có gì như em từng biết cả.”

Cô ngừng nói quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt anh. “Không thể thế được.”

“Nhìn xung quanh đi, Tara. Đây có giống nhà của thế kỷ em sống không?”

Cô thôi vùng vằng ra khỏi nắm tay anh để suy nghĩ về câu hỏi vừa rồi. Cô nhớ lại cách ăn vận của mẹ anh. Chiếc áo ngủ cô đang mặc đây cũng có vẻ như rất hợp với không khí Lễ hội mấy hôm trước. Cô nhìn cách anh sẫm soi như thế đây là lần đầu gặp gỡ.

Duncan đã thay quần áo, nhưng thứ anh đang mặc bây giờ giống như kiểu anh từng mặc ở Lễ hội. Màu sắc sống động hơn, nhưng chiếc áo dài quá hông và quần ôm bó sát hai chân giống như các diễn viên trong các vở kịch của Shakespear.

Tara nhìn quanh căn phòng, chú ý chiếc đèn chùm treo bên trên đại sảnh. Chiếc ròng rọc giúp nâng lên và hạ xuống để có thể đốt nến trước khi kéo nó lên lại trên trần. Không đèn điện, không đèn bàn, hay bất kỳ thiết bị đòi hỏi phải có điện hiện diện nơi đây.

Tái nhợt và run rẩy, Tara thốt ra câu hỏi bằng giọng như người đang lên cơn hấp hối. “Giờ đang là năm nào?”

“1576.”

Máu chạy dồn cả xuống chân và đầu quay mòng mòng cho đến khi cô thấy toàn đom đóm. Ngay cả khi tin chắc là mình sẽ khuy xuống tại đây và anh vội đưa tay đỡ lấy thì cô vẫn kháng cự lại, “Đừng đụng vào tôi.” Giọng cô lạnh lùng và đầy đe dọa. Miệng há hốc sững sốt.

“Em nên ngồi xuống.” Anh đứng sát bên nhưng không đụng vào cô đúng như lời cảnh báo.

“Anh đã mang tôi tới Scotland vào thời trung cổ mà không hề được tôi cho phép.”

“Thì chính em nói em sẽ về nhà anh rồi còn gì.”

“Không phải ở thế kỷ mười sáu!”

“Anh không còn lựa chọn nào khác.”

Cô giận đến run người đưa tay cào cào lên tóc. “Anh lúc nào cũng làm theo ý mình.”

Duncan nâng tay định chạm vào cô.

Cô giẫy nảy lên, “Đã bảo rồi, đừng đụng vào tôi.”

“Tara, thôi mà em. Cố hiểu cho...”, anh vờ về phía cô lần nữa.

Cô vung cả hai tay lên để đẩy anh ra.

Vội cúi người né tránh những tia lửa xuất phát từ các đầu ngón tay cô. Đằng sau anh, những cái bấc nến trên chiếc đèn chùm bỗng bùng cháy lên.

Hồn hển thở, Tara thất thần hết nhìn hai bàn tay mình rồi đến chiếc đèn chùm, đang tạo ra những chiếc bóng nhấp nhô trên tường.

Cảm thấy được cơn giận dữ và luồng nhiệt tỏa ra từ đôi bàn tay mình. Cô đã chạm nến giống hệt như anh vừa nhóm lò sưởi.

Anh đã nói sự thật. Mọi điều anh nói toàn là thật.

Tara đang mắc kẹt trong một thời đại mà cô không biết gì về nó, không bạn bè, không người thân, hay bất kỳ điều gì. Trường sẽ bắt đầu năm học vào tuần tới mà không có cô.

Thế là mọi kế hoạch và ước mơ đều tan biến hết cả rồi.

Mọi xúc cảm lần lượt đi qua trong lúc Duncan vẫn đứng đó, nhìn cô trần trối, thậm chí anh cũng cố đi vào tâm trí cô. Nhưng mỗi khi định an ủi thì cô hét lên trong ý nghĩ.

Tránh xa tôi ra.

Tay anh dừng lại giữa chừng, rồi buông thõng xuống.

“Và hãy biến khỏi tâm trí tôi luôn đi.” Cô cố gắng không chế hơi thở của mình, dù điều đó không thành công.

“Anh không biết liệu anh có thể không nữa.”

“Cố đi. Anh đã lấy hết mọi thứ của tôi. Thì chí ít cũng nên để cho tâm trí tôi được yên ổn chứ.”

Mắt cô ầng ậc nước, lòng đau đớn khôn xiết.

“Để anh đưa em về phòng và gọi một hầu gái chuẩn bị nước tắm cho em.”

Cô chớp mắt ngược lên nhìn anh qua màn lệ. “Sao không để cô hầu nào đó đưa tôi đi là được rồi?”

“Để anh đưa em đi.”

Tara nhìn anh bằng ánh mắt đầy nguy hiểm. “Nó đâu phải là một lời đề nghị”.

10. Chương 10

Tầm thăm lót sàn bắt đầu hình thành một chỗ trống. Dù Tara có ngồi xuống bao nhiêu lần đi nữa thì cũng không lần nào lâu hơn quá vài phút. Cũng may căn phòng đủ rộng để có thể đi tới đi lui.

Cô nghe tiếng người qua lại bên ngoài. Khi Duncan đi ngang qua, ý nghĩ của anh xâm nhập vào đầu cô và cô lớn tiếng quát, “Cút xuống địa ngục đi.”

Không ai nói chuyện với Tara. Ngay cả người hầu ở trên lầu có nhiệm vụ mang đồ ăn đến cho cô cũng không hề hé môi. Cô gái tội nghiệp đó cứ cúi gằm mặt xuống sàn mỗi khi bước vào phòng. Tara để ý thấy cô gái cứ len lén nhìn từ khóe mắt. Vì không chịu những chiếc váy sắp sẵn cho mình, Tara nghĩ chắc cô này tò mò với chiếc quần soóc và áo thun cô đang mặc.

Bên ngoài phòng, Tara nghe thấy cô hầu gái nói chuyện với Lora. Hai người nói lằng nhằng với nhau về việc cô ăn và không ăn thức ăn gì.

Lora nghiêm giọng dặn không được tiết lộ cho ai biết những gì trông thấy trong phòng Tara.

Tara lắc đầu không muốn nghe thêm, thay vào đó tiếp tục nghĩ cách trị Duncan về cái tội lừa gạt.

* * *

“Sao anh không nói cho cô ấy biết?”, Fin hỏi trong khi kê lưới gươm vào hòn đá mài.

“Tara đâu có cho anh cơ hội. Thêm nữa, nếu mà nói hết ra cùng một lúc nhiều thứ thế liệu cô ấy có chịu nổi không. Nếu cô ấy biết mình và anh vĩnh viễn gắn kết với nhau thì có khi đã phát điên lên rồi.”

“Em không chắc được tại sao anh có thể chịu đựng được tất cả những chuyện đó. Làm sao anh biết được liệu bọn anh có hợp nhau trong kiếp này hay không, chứ đừng nói gì đến kiếp sau?” Fin thích những người đàn bà của cậu, nhưng chỉ duy nhất một người đã từng đủ gần gũi để cậu phải quan tâm. Cậu chưa khi nào tàn nhẫn với những người phụ nữ đã từng thân mật với mình, và khi hai người chia tay cậu luôn tỏ ra cao thượng.

Duncan thì khác. Là con trưởng anh không “gieo giống” tràn lan như đa phần đàn ông cùng thời. Cũng có nghĩa anh cần thận trọng trong việc chọn vợ, nhằm đảm bảo rằng thế hệ kế tiếp của nhà MacCoinnich có một người mẹ mẫu mực để nuôi nấng dạy dỗ con cái. Giờ anh đã chọn được rồi, đầu rằng cô dâu của anh hoàn toàn mù tịt về bước ngoặt mới mẻ trong cuộc đời mình.

Fin nghiêng đầu so vai. “Em nghĩ là mình không nên lằng nhằng gần đây khi anh nói cho cô ấy biết mọi chuyện.”

“Anh chưa định nói cho cô ấy biết đâu.”

Fin thả rơi hòn đá vào lòng, chăm chú nhìn anh trai. “Ý anh là gì?”

“Đợi cho đến khi bọn anh có cơ hội hiểu nhau hơn anh sẽ kể cô ấy nghe tất cả.”

“Ý anh là đợi sau khi đưa được cô ấy lên giường đấy hả.”

Duncan chớp chớp mắt trước câu nói trêu chọc của em trai. Anh muốn phủ nhận, nhưng không thể. “Aye.”

“Cẩn thận đó, anh trai. Tara bị anh lừa cho một cú ngoạn mục như vậy là quá đủ rồi. Cứ nấn ná không chịu nói cho cô ấy biết như thế có khi lại gây đau khổ cho cả hai không chừng.”

“Giờ mà nói ra thì sợ cô ấy bỏ đi trong đêm mất.”

“Nếu anh lo sợ chuyện đó thì cứ khóa trái cửa phòng cô ấy lại.”

Duncan lắc đầu. “Những chuyện đi vào tương lai của anh em mình không để lại ấn tượng gì trong đầu em sao? Nếu em buộc một phụ nữ phải lìa xa thời đại cô ấy đang sống, cô ấy sẽ khinh miệt em suốt đời. Không ai muốn có cảm giác bị mắc kẹt cả.”

“Anh trai à, nếu anh không nhận thấy một thực tế rằng Tara đang mắc kẹt thì hẳn đầu óc anh có vấn đề rồi. Cả hai người rõ ràng đều bị mắc kẹt.”

Dù vậy, Duncan cũng sẽ không nói cho cô ấy bất kỳ điều gì về lời thề hôn ước giữa hai người. Thay vì đó, anh sẽ tiếp tục lấy lòng cô như lúc cả hai còn ở Lễ hội.

Đương nhiên, anh sẽ phải đợi cô thôi la hét hay ném đồ đạc vào tường đã. Và phải thôi ám ảnh việc cô làm phép tra tấn anh, dù chuyện đó cũng chỉ là do bản thân anh tự nghĩ ra trong đầu, trước khi tìm cách giải quyết hậu quả do mình gây ra.

Không giống Fin, Duncan là người nhẫn nại. Anh sẽ đợi và đợi miễn sao rốt cuộc Tara sẽ nhận thấy hai người sinh ra là dành cho nhau.

Vừa mới bắt đầu thấy nhẹ nhõm thì bất giác một nỗi khiếp đảm choáng lấy khiến anh hoảng sợ đến run người. Anh bật dậy, làm cậu em giật mình.

“Chuyện gì vậy?”, Fin ngơ ngác nhìn ngó xung quanh xem chuyện gì khiến Duncan có phản ứng như vậy.

“Bồ khi”, Duncan chửi thề. Không giải thích thêm, anh phóng ra khỏi phòng với tốc độ kinh người.

Không cần phải bảo. Fin nổi gót theo sau.

Tara càng đi tới đi lui càng trở nên điên tiết. Đồ dối trá. Anh ta đã nói dối cô hết lần này đến lần khác.

Đồ khốn nạn đó đã khơi dậy ham muốn trong cô. Cô muốn anh ta hơn bất kỳ người đàn ông nào cô từng hẹn hò.

Từng hôn.

Cảm giác ghê tởm khi thấy người mình nóng ran lên khi nghĩ đến vòng tay ôm ấp của anh, Tara ném cái khay nặng trĩu vào tường.

Duncan đã lợi dụng cô. Điều gì khiến anh ta khác với người đàn bà mà anh ta gọi là Grainna? Tệ hơn nữa là, Duncan đã lợi dụng tình cảm của cô, khuấy động trong cô niềm khao khát nhằm phục vụ cho ham muốn của mình. Có thể đây là một đánh giá không công bằng cho tình huống này, nhưng Tara không quan tâm. Cô đang bị tổn thương và ảm ức. Thậm chí cô còn chưa kịp biết được cuộc sống vào thời kỳ này như thế nào. Cô chỉ nhận thức được một điều rằng mình sẽ không bao giờ còn được gặp lại Cassy, chị gái hay đứa cháu trai nữa.

Tara hét to trong tuyệt vọng và cơn giận lại dâng cao ngùn ngụt khiến cô nhất định phải ra ngoài giải tỏa cơn bức bối mỗi lúc mỗi không chịu nổi.

Tara vợ lấy chiếc áo ấm trên giường và nhào ra khỏi phòng. Cô không nhận thấy sức mạnh của mình khi đóng sầm cánh cửa bằng gỗ chắc nịch lại đằng sau khiến nó nảy bật ra trở lại.

Hành lang trống trơn. Mà cũng không vấn đề gì. Nếu có ai ngáng đường, cô sẽ nện cho một cú. Còn Duncan, thách anh dám ngăn cô lại.

Tara đến đại sảnh nơi cô gặp mặt với Duncan và bố mẹ anh ta vài giờ trước. Hai cánh cửa to đùng cao suýt soát gần năm mét kia chắc là lối ra chính.

Đúng là chỗ ở của nhà MacCoinnich chẳng giống như một ngôi nhà bình thường chút nào. Gọi là một lâu đài thì đúng hơn! Giả sử lúc này cô đang là thành viên một chuyến du lịch Scotland với một nhóm ông già bà cả thì hẳn sẽ thú vị biết bao. Nhưng nào phải vậy! Cô đâu có đi du lịch. Thực tế đó được củng cố thêm khi cô bước qua các bậc cửa trước.

Tara thấy mình ở trong một cái sân rộng khủng khiếp. Những người đàn ông mặc áo giáp và váy kẻ nhắt loạt dừng công việc hàng ngày của mình lại trở mắt nhìn cô. Vài con ngựa được cột vào mấy cái trụ, số khác có người cưỡi trên lưng.

“Nhìn gì mà nhìn!”, cô quát lên rồi lao ngang qua họ.

Tara không biết mình sẽ đi đâu. Ánh nắng từ phía trên chiếu xuống cô, xuyên qua một bộ cửa hai cánh khác khiến khung cảnh hết như một cuốn phim.

Cánh cửa có bề rộng đủ cho sáu hay bảy kỵ sĩ dàn hàng ngang đi qua cùng một lúc. Rõ ràng đây là cổng ra vào và chiếc vé của cô là đây.

Tara hất mái tóc qua vai, hít một hơi thật sâu và chạy hết tốc lực đến với tự do.

* * *

Cửa trước bật mở. Nhìn về mặt của đám binh lính, Duncan biết chắc cô vừa đi qua đây.

“Lối nào?”, anh quát lên trước những ánh mắt nhìn mình trân trân.

Vài người đưa tay chỉ ra cổng.

Anh có thể nghe thấy Tara chửi rủa trong đầu và biết rằng cô chưa đi xa.

Duncan đưa tay ra hiệu cho em trai đừng theo nữa.

Trông thấy cô đang sải từng bước dài đằng xa, anh thở phào nhẹ nhõm, đứng nhìn cô một lúc rồi nhanh chóng đuổi theo.

Tara không thềm ngoảnh lại khi anh đến. “Em đi đâu vậy, Tara?”

“Ra ngoài.”

“Anh biết, nhưng mà đi đâu?”

Cô dừng bước và quay phắt người lại đằng sau. “Tránh xa anh.”

Duncan suýt chút nữa đâm bổ vào cô. Nhưng trước khi anh kịp phản ứng, cô lại quẩy người đi tiếp.

“Một quý cô mà ở đây một mình thế này không an toàn đâu.”

Tara dừng lại lần nữa. Lần này anh tránh không kịp nên bổ nhào vào cô.

Hai tay để xuôi theo thân người, ngực ưỡn cao gần chạm vào ngực anh, cô rít qua kẽ răng. “Và cũng chẳng hề an toàn chút nào khi ở gần anh.”

“Tara à”, anh khấn khoản.

“Anh dẹp ngay cái giọng điệu ‘Tara à’ ấy đi.” Cô bước sang một bên và quay người rẽ sang hướng khác. Không biết đi đâu.

Để cô đi được chừng vài phút rồi anh mới cố mở lời lần nữa. “Anh rất vui được đi dạo cùng em. Nhưng phải tìm quần áo thích hợp cho em trước.” Duncan biết mình sẽ lãnh hậu quả từ việc này. Anh có thể tưởng tượng được đám binh lính nghĩ gì khi cô phóng ào ra sân trong chiếc quần soóc thể kia.

“Anh là đồ tồi, anh có biết không hả MacCoinnich?”

Anh muốn cãi lại nhưng nghĩ tốt nhất là nên phớt lờ. “Dù gì thì em cũng cần ăn mặc phù hợp trước đã. Nếu có ai vô tình trông thấy sẽ thối mặt và chúng ta sẽ không biết giải thích ra sao.”

“Lẽ ra anh phải nghĩ đến chuyện đó trước khi đưa tôi đến đây chứ.” Cô xua tay, “Ngay lúc này tôi có quan tâm việc anh phải trả lời câu hỏi nào.”

“Anh đã nói với em chuyện này cần phải kín đáo như thế nào rồi mà.” Duncan quay đầu lại và để ý thấy một vài binh lính đang tò mò nhìn ngó xem chuyện gì sắp xảy ra. Anh cần phải dẹp ngay chuyện này lại.

“Có ngon thì cần tôi đi.”

Một hình ảnh hoàn toàn không thích hợp chút nào lóe lên ngay trong đầu anh – cảnh tượng chính xác như những gì cô nói. Trên môi anh xuất hiện nụ cười khó hiểu.

Không may, Tara đọc được suy nghĩ đó. Cô không thấy có gì đáng cười ở đây cả. “Đồ xấu xa...; cô thẳng tay giáng một cái tát trên má anh.

Anh kịp nắm lấy tay cô trước khi nó chạm vào mặt. “Đủ rồi.”

Không báo trước và cũng không quan tâm cô sẽ nghĩ gì, Duncan cúi xuống bế thốc Tara vác lên vai, nhanh chân quay trở vào tháp chính.

Khi hoàn hồn và nhận thức được điều gì đang diễn ra, cô bắt đầu dấm thùm thụp vào lưng anh, gào thét đòi thả xuống.

Anh tảng lờ hết thấy những gì cô nói. Fin trông thấy anh trai đang tiến về phía mình, cậu cố nén cười.

“Bỏ tôi xuống.”

Yên nào, Tara.

Bỏ tôi xuống đi, tôi sẽ yên.

Anh thấy hình ảnh cô bỏ chạy nếu anh đáp ứng yêu cầu từ cô. “Anh không nghĩ làm vậy là khôn ngoan.”

“Anh nghĩ từ khi nào?”

Duncan trông thấy đám binh lính tròn mắt nhìn chòng chọc vào họ và đây đó nổi lên những lời trêu đùa khi anh đi ngang qua. “Đàn bà ấy mà.” Anh chỉ buông gọn lỏn mấy từ như thế như một lời giải thích.

Nhiều tiếng cười rộ lên. Vài người so vai rồi quay lại công việc của mình. Fin đóng hết các cánh cửa khi Duncan đã mang được Tara vào bên trong.

Về đến phòng anh mới thả cô xuống.

Cơn giận của Tara đã giảm đi phần nào, nhường chỗ cho sự xấu hổ vì bị vác hết như một bao khoai tây. Nhưng cô vẫn sa sả mắng nhiếc anh. “Chắc chắn sẽ có lúc anh phải đi ngủ chứ. Khi đó, tôi sẽ ra khỏi đây, thoát được anh.”

Lời cô nói khiến anh giật mình và nhớ lại câu nói của Fin. “Em không được đi. Khi nào em bình tĩnh lại mình sẽ nói chuyện phải trái, nhưng hiện tại em cứ hãy tin...”

“Tin? Anh còn muốn tôi tin anh nữa ư?” Cô ngồi phịch xuống một cái ghế. “Nói nghe hay nhỉ.”

“Anh nghĩ em chưa sẵn sàng nói chuyện.”

“Anh nghĩ?”

Đưa được cô về trong tầm kiểm soát của mình rồi nên anh cũng yên tâm phần nào.

Anh đi ra cửa rồi quay lại nhìn cô lần cuối trước khi đi hẳn. Cô không thèm nhìn lại.

Fin đứng dưới sảnh, tủm tỉm cười, và thần nhiên đưa cho Duncan chiếc chìa khóa.

Ngay khi tiếng ổ khóa kêu đánh tách cũng là lúc cả hai anh em biết vốn từ của Tara phong phú ghê gớm nhường nào.

* * *

Duncan không biết cái nào tệ hơn, cơn thịnh nộ kinh khủng hay nỗi thống khổ đến căm lạng khi nhìn thấy mình không còn lối thoát.

Anh ngồi nhìn chăm chăm vào cái cốc, tạ ơn Chúa vì sau hai ngày đêm rông cô ấy rốt cuộc đã nín khóc. Bao nhiêu lần rồi anh cố ngăn mình chạy đến với cô? Anh không đếm được. Chỗ rượu uống vào không đủ cường độ để anh nhấn chìm nỗi đau của cô, nỗi đau xâm chiếm lấy anh như từng đợt sóng mải miết dội vào bờ. Anh biết hết tất cả những lần cô thâm chửi rửa anh, cảm thấy mọi lời xúc phạm cô ném vào anh.

Nhưng gần đây không còn nghe thấy giọng của cô nữa càng khiến anh thêm lo lắng.

Kể từ sau buổi lễ đính ước, mỗi giờ trôi qua anh càng cảm nhận về cô nhiều hơn. Cho dù cô hầu gái không hề trình báo, nhưng anh biết hết. Anh biết cô không chịu ăn đồ ăn anh đưa vào, biết cô chỉ ngủ khoảng độ vài giờ mỗi đêm.

Mẹ Duncan không cho anh đến với Tara khi biết cô đói lả đi. Lora cam đoan với anh cô đã uống đủ lượng nước để sống và bảo Tara cần thời gian để bình tâm suy nghĩ. Nếu lúc này bị anh dồn ép cô có thể sẽ lại trốn chạy lần nữa. Và lần này anh khó lòng mà cản nổi.

Thế nên thay vì làm điều mình cho là tốt nhất, anh ngồi với cốc rượu trên tay, và giống như cô, không chịu ăn uống gì.

* * *

Lora rón rén đi vào phòng Tara, trong bộ quần soóc và áo thun ba lỗ, ngồi trên ghế sát cửa sổ. Hai chân xếp lại bên dưới, đầu ngả lên thành ghế gỗ cao.

Nét mặt nhợt nhạt của cô khiến Lora lo lắng. Đã đến lúc kéo Tara ra khỏi tình trạng trầm cảm này.

Bà đến bên cô từ đằng sau, nhưng Tara không để ý. Cô cũng không có vẻ gì chú ý khi Lora đặt khay đồ ăn xuống và ngồi vào ghế.

“Đẹp, phải không?”

Tara lơ đãng nhìn bà, rồi tiếp tục dõi mắt về phía dãy đồi xanh mướt đằng xa. “Vâng.”

“Cháu đến Scotland lần nào chưa?”

“Chưa ạ.”

Luôn giữ thái độ nhẩn nại, Lora từ tốn bắt chuyện. “Nghe hai đứa nó bảo California nơi cháu sống thời tiết nóng và khô. Hẳn là ở đây cháu chưa quen được.”

“Vâng.”

Lora rót một ít trà đưa cho cô. Tara vì lịch sự đón lấy, nhưng không đưa lên miệng, Lora nghĩ tốt nhất là tìm cách khơi lại nổi tức giận trong cô. Bà đã nghe lỏm được trận cãi nhau giữa Tara và Duncan vào ngày đầu tiên. Cô gái ngồi trước mặt bà đây không giống chút nào với cô gái dữ dằn mà con trai bà đưa về nhà hôm nọ. “Nó đang khổ sở vì tội lỗi mình gây ra đấy.”

“Tốt.”

Lora cảm thấy ‘chiều’ này bắt đầu có tác dụng. “Nếu còn lựa chọn nào khác chắc hẳn nó chẳng mang cháu về đây như thế này.”

Tara thở ra. “Bác MacCoinnich...”

“Gọi ta là Lora.”

“Bác Lora, nếu bác đến đây để bào chữa cho hành động của con trai bác thì bác đã mất công rồi đó.” Cô nhấm một ngụm trà, tay run run.

“Khi nghe nó kể bác cũng thấy giận lắm.” Lora bê bánh mì và phô mai lên, kéo ghế gần lại cô hơn. “Duncan là đứa có tính bốc đồng, dù ta đã hết hơi hết sức khuyên bảo nó trước khi làm chuyện gì cũng phải nghĩ cho thấu đáo.” Bà phết bơ lên bánh mì, đưa Tara một lát, và bẻ cho mình một miếng nhỏ.

“Vậy chắc chắn anh ta làm chuyện này thiếu suy nghĩ.” Tara lơ đãng đưa bánh mì lên miệng.

Tầm tầm cười, Lora nói tiếp. “Aye, đúng là nó đã không chịu suy nghĩ. Dù gì chuyện cũng đã lỡ rồi, không có cách nào quay lại được nữa.”

“Bác chắc không?” Tara uống một chút trà cho trôi chỗ bánh. “Rằng cháu không có cách nào để quay lại?”

“Không an toàn. Quay lại có nghĩa là cháu sẽ chết.” Cả cháu và Duncan, bà nghĩ.

Tara lẳng lặng ăn bánh mì, tiếp tục nhìn chăm chăm ra cửa sổ. Lora trông thấy cô dõi theo bọn trẻ đang nô đùa với một con chó đáng xa.

“Bác biết đấy, cháu đang sống bình thường.” Mắt cô mọng nước. “Chẳng mấy nữa là học xong. Cháu sẽ trở thành y tá. Cháu ở chung một căn hộ với cô bạn thân, Cassy. Bọn cháu sẽ ăn mừng tốt nghiệp bằng một chuyến du lịch đến Châu u. Chắc Cassy nghĩ cháu đã chết rồi. Cô ấy sẽ tự trách mình vì đã rủ rê cháu đến cái Lễ hội Phục hưng đó.”

Tara đưa mu bàn tay lên quệt nước mắt. “Chúa ơi”. Cô sụt sùi, “Cháu đã định sẽ giúp chị gái cháu, chị cháu đang phải ở một mình nuôi con nhỏ. Cháu phụ chị ấy, để chị ấy có thể đi học lại.” Cô khóc nức lên.

Lora khẽ đặt bàn tay mình lên tay Tara an ủi để cô dịu bớt nỗi tiếc.

Tiếc về một cuộc sống không thể có được nữa.

Tiếc về một gia đình không thể nào nhìn thấy nữa.

11. Chương 11

Ánh sáng rực rỡ chiếu thẳng vào mắt cô chói lóa. Tara đưa tay lên cổ chặn lại những tia nắng ngoan cố.

Giọng Lora vang lên khắp căn phòng hết như ánh sáng lúc này cũng vừa kịp ủa vào len lõi khắp các ngõ ngách. “Tara, hôm nay là ngày đẹp nhất từ trước tới giờ đó. Thực sự ta không nghĩ rằng mình đã từng trông thấy ngày nào đẹp hơn.” Bà đứng cạnh tấm rèm vừa được kéo ra.

Lora đến bên giường và ngồi xuống. Tara vỗ vỗ tay lên mặt hồng xua đi cơn ngái ngủ chưa kịp tan biến. Cô đã ngủ rất ngon lành. Suốt bốn đêm liền kể từ lúc mới đến chưa khi nào cô ngủ ngon đến thế. “Lora, cháu vẫn chưa muốn dậy đâu.”

“Đừng có ngốc nghếch nữa. Cháu không thể giam mình trong căn phòng này mãi được. Ta cấm.” Lora mỉm cười. “Vả lại, cứ nhón nhơ trước mặt con trai ta sẽ khiến nó đau khổ hơn là cứ ở rịt trong đây như thế này đấy.”

“Bác nghĩ vậy ư?”, Tara thích tận mắt chứng kiến Duncan đau khổ.

“Ta tin chắc như vậy.” Lora đứng bật dậy ra khỏi giường hết như một người có số tuổi chỉ bằng nửa bà. “Trước hết, mình hãy để ánh nắng vào phòng cho ấm đã. Dù có ánh nắng mặt trời thì mùa hè ở đây cũng không giống với xứ sở của cháu.” Lora thoăn thoắt tiến tới lò sưởi, cho củi vào rồi mở lòng bàn tay ra. Lửa từ hư không cháy lên bập bùng.

“Sao bác làm vậy được?”, Tara hỏi, sững sốt khi trông thấy phép màu đó lần nữa. “Cháu cũng đã thử một lần. Và thấy người cứ muốn lả đi ấy.”

“Phải tập luyện cháu à, và cần chút kỹ năng nữa. Ta sẽ dạy cháu.” Bà mở cửa vừa đúng lúc mấy cô hầu gái xuất hiện. “Hãy sẵn sàng cho một ngày mới nhé.”

Hai thanh niên khiêng một chiếc rương vào phòng. Bên trong chứa rất nhiều váy áo. Nếu làm phép so sánh nhỏ thì những quần áo cô mặc ở thế kỷ hai mươi mốt chẳng thể nào bằng.

Lần lượt từng cái một, mấy cô hầu gái xếp thành từng chồng tùy theo loại. Một số cần phải sửa. Số khác có màu sắc Tara không thích và cũng không hợp với màu tóc của cô. Cuối cùng bọn họ cũng chọn ra được cho cô một chiếc đầm để mặc hôm nay.

Mấy cô hầu gái nhanh chóng sửa sang lại cho vừa người cô. Tara tắm rửa, chải răng và sấy khô tóc xong cũng là lúc họ hoàn thành công việc của mình.

Chiếc đầm được làm từ chất liệu cotton và len. Màu nâu đen rất hợp với mái tóc của cô và những đường viền vàng óng làm toát lên vẻ tao nhã thanh lịch thường thấy trong các dịp lễ lạt tiệc tùng. Tara phải thừa nhận là chiếc đầm rất long lẫy. Cứ đau khổ nữa đi Duncan. Cô thầm nghĩ khi nhìn mình trong gương.

Lora hài lòng dắt cô ra khỏi phòng.

Bữa ăn sáng gia đình bị gián đoạn khi cả hai bước vào.

Ian đã biết từ trước Lora định làm gì và cảm nhận sự hiện diện trước cả khi họ xuất hiện. Fin giương mắt nhìn và buông nĩa xuống khi đang định đưa thức ăn lên miệng. Những thành viên khác hết sức tò mò nhìn cô gái đã gây ra nhiều bàn tán và căng thẳng ở pháo đài lâu nay.

Duncan, nhân vật cuối cùng nhận thấy có gì đó bất bình thường, anh quay người lại khi ai nấy đều bỗng trở nên im bật.

Lora nắm cánh tay Tara để giữ cô tập trung. “Tara, ta muốn cháu gặp gia đình ta. Amber là út nữ, lên mười.” Amber đứng lên nhún gối chào.

“Cian, đang cố không nhò dãi vào đồ ăn kia mười sáu tuổi.” Cian trừng mắt nhìn mẹ trước khi đứng lên khẽ cúi chào. Tara bắt đầu thấy lúng túng trước những ánh nhìn chăm chăm từ phía các thành viên trong gia đình.

“Myra, trưởng nữ, mùa xuân rồi là sinh nhật lần thứ hai mươi mốt. Ta tin chắc là hai con sẽ hợp tính nhau.”

Myra đứng lên, nhưng thay vì cúi chào, cô ngẩn đầu mỉm cười, “Thật vui vì cuối cùng cũng gặp được chị.” Cô khẽ liếc mắt sang mẹ khiến Tara tin chắc vụ này đã được tập dượt trước. Nhưng có lẽ gì thì điều đó cũng đã thể hiện sự chân thành rồi.

“Còn đây, dĩ nhiên là cháu đã gặp Finlay và Duncan rồi.”

Fin định mở miệng nhưng bị Tara cướp lời. “Tôi chưa sẵn sàng nói chuyện với cậu.” Toàn bộ chuyện này có phải lỗi tại cậu ta đâu.

Tara đưa mắt về phía Duncan. Nét mặt anh ta có vẻ lo lắng và lồm chồm râu ria.

“Gi thế này?” Tara sờ lên cằm mình, ám chỉ chỗ râu quai nón không cạo kể từ lần cuối gặp cô.

Anh đưa tay lên xoa xoa hàm râu. “Bình thường anh vẫn để thế này khi không... đi đâu xa.”

Khá quyến rũ đấy, nhưng cô không nói ra. “Tôi nghĩ chắc cũng sẽ có người thích vẻ ngoài kiểu Brad Pitt đó.”

“Brad Pitt là ai?”. Duncan hỏi.

“Anh không biết đâu.” Không thành vấn đề, em không ở đủ gần để cào cấu anh được. Cô hắng giọng, thấy tự tin hơn. “Anh có từng nghe nói đến tắm vòi sen chưa, Duncan? À quên nữa. Lúc này hệ thống nước trong nhà chưa được phát minh mà. Đây là một trong những tiện nghi mà anh đã tước ra khỏi cuộc đời tôi.” Cô nhận được cái gật đầu ủng hộ từ Lora. “Người anh bốc mùi hết một cái quán trọ ấy. Có thể mẹ anh không phiền nhưng tôi thì có đấy.”

Mấy người em của Duncan cố hết sức để nhịn cười. Ngay cả Ian cũng không thể kìm được.

Dù những lời cô nói đầy ý châm chọc nhưng Tara cảm thấy được Duncan vừa trút gánh nặng ra khỏi vai. Sự kết nối của họ thật dữ dội, cô gần như thở ra khi anh mấp máy môi cười tủm tỉm.

“Tara đúng đó Mathair”, anh nói với mẹ mình bằng tiếng Gaelic. “Có lẽ con nên đi tắm và thay quần áo thôi.”

Lora không nói gì, và mọi người tròn mắt trông theo anh con trai trưởng đứng lên ra khỏi phòng ăn. Cánh đàn ông ngồi xuống sau khi chờ phụ nữ an tọa.

Một cuộc trò chuyện vui vẻ nổ ra ngay sau đó.

Ngoại trừ Finlay, cậu cứ trần mắt nhìn, tủm tỉm cười với ánh mắt lấp lánh tinh quái.

* * *

Còn Duncan thì đang giằng co với quyết định có nên cạo mặt hay không. Thực ra anh cũng đã làm thế trước chuyến du hành vào thế kỷ hai mươi mốt để dễ bề trà trộn. Giờ đây, anh soi gương và nghe Tara thì sẽ không đến gần anh. Lật lưỡi dao cạo trong lòng bàn tay, anh đắn đo suy nghĩ.

Anh vừa tắm vừa nghĩ về những lời của Tara. Việc cô xuất hiện vào bữa ăn sáng hôm nay đã trả lại nụ cười trên môi anh. Anh biết đám mây u ám bấy lâu vẫn treo lơ lửng trên mối quan hệ giữa hai người giờ đây đã tan loãng đi phần nào.

Được bao phủ trong làn nước mát lạnh, mắt anh lơ đãng sụp xuống. Thật dễ dàng đánh một giấc say sưa khi mà mối lo ngại về việc Tara sẽ rời bỏ nơi này không còn hành hạ anh nữa.

* * *

Tara không hề nghĩ sẽ có thể thích nghi được với cuộc sống ở Scotland thời trung cổ. Vậy mà ngược lại, cô chỉ cần một thời gian ngắn.

Ngay lúc bản thân sắp sửa bước vào cuộc sống giảng đường và công việc thực tập ở bệnh viện thì cô rơi vào một kiểu trường học hoàn toàn khác.

Trường học nhà MacCoinnich.

Như Lora đã nói, Tara và Myra trở nên thân thiết nhau hơn cả chị em. Myra say sưa với những câu chuyện của Tara về thế kỷ hai mốt. Cô gái vốn ham hiểu biết, khát khao những kiến thức về cuộc sống trong tương lai.

Tara bỏ thời gian quan sát cách người ta đối đãi với nhau. Cô học hỏi những nguyên tắc, điều gì nên làm và không nên làm. Myra là cuốn bách khoa toàn thư “bỏ túi” về thế kỷ mười sáu của Tara.

Phụ nữ mặc váy hầu hết thời gian trong ngày. Điều này không khiến Tara ngạc nhiên, nhưng để làm quen với nó lại là chuyện hoàn toàn khác. Cô thêm sự thoải mái đơn giản của quần soóc và áo thun. Mỗi tối khi chỉ một mình trong phòng, cô liền thay ngay bộ quần áo thế kỷ hai mốt.

“Tại sao ai cũng cúi chào cha em thế?”, Tara hỏi Myra trong khi hai chị em đang xem binh lính tập luyện.

“Cha em là Lãnh chúa vùng này mà.”

“Vậy là sao? Giống như Vua ấy hả?”

Myra cười phá lên. “Có thể cha em đôi lúc cũng nghĩ vậy thật, nhưng không. Ông chỉ nắm giữ quyền hành ở chỉ vùng này mà thôi, ông ấy và các anh trai em.”

“Ai ban cho ông chức tước đó?”

“Có thể chị sẽ nghĩ là do ông nội em ban cho, nhưng thực tế ông ấy tự mình có được. Cha em đã bảo vệ vùng đất này khỏi sự chiếm đoạt của những kẻ khác. Mặc dù không thường xuyên như trước.”

Tara lo lắng nhìn Myra. “Ý em là bất cứ lúc nào cũng có ai đó thừa dịp tấn công và tước đoạt tất cả mọi thứ nơi đây ư? Họ đánh nhau để đạt được điều mình muốn ư?”

Myra cố nén cười. “Aye. Nhưng chị đừng lo. Gia đình em rất mạnh. Binh lính ở đây sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng để giữ lãnh thổ này không rơi vào tay kẻ khác.”

Dẫu vậy Tara vẫn cứ lo ngay ngáy. Bị vây hãm nghe có vẻ rất bí hiểm trong một cuốn tiểu thuyết nhưng ngoài thực tế chẳng lãng mạn gì sắt dù chỉ một chút.

Myra giải thích rằng người làng nhờ cậy vào nhà MacCoinnich về việc cai quản và gìn giữ an ninh. Ian và Lora thường tổ chức các cuộc họp toàn bộ dân làng. Và khi cần họ cũng đứng ra làm quan tòa phân giải các vụ bất đồng.

“Làm cách nào em quen được với tất cả mọi người thế?” Tara đuổi chân ra lên chiếc ghế băng. “Chị không thể đi đâu mà không đụng phải ai đó.”

“Trước ngày hai anh trai em bắt đầu chuyến du hành vào tương lai chuyện còn tệ hơn cơ. Suốt ngày đêm lúc nào cũng có thể thấy đám kỵ sĩ và lính tuần tra ở sảnh chính.”

“Tất cả luôn ư?” Tara nhìn xuống hơn hai mươi binh lính trong sân. Ai nấy đều mang gươm nặng trĩu và mồ hôi nhễ nhại. Mùi của Dunacan cô không khó chịu nhưng những người khác thì... “Hy vọng họ có tắm rửa.”

“Không đâu.”

“Gì gồm vậy.”

Myra khúc khích cười. “Thỉnh thoảng mùi rất khiếp.”

“Chắc chị nên tạ ơn Chúa vì không đến đây vào thời gian đó.”

“Cha em cần không gian riêng tư cho gia đình, vì nhà em khác với những nhà khác. Nếu chị mà đến chơi một nhà hàng xóm nào đó ở mạn Bắc xem, sảnh chính lúc nào cũng đầy đàn ông.”

“Người ở đây không ngại việc bị đối xử khác biệt sao?”

Myra gật đầu. “Em nghĩ họ cũng thích được riêng tư, như chúng ta thôi.”

Tara già già mũi một trong mấy con chó đang chạy lảng quăng bên cô. “Họ biết gì về chị?”

“Rằng chị đang được Duncan che chở.”

“Còn thế nữa”, Tara cười mỉa mai.

Myra nói tiếp, “Họ nghĩ chị bị mất trí sau cái chết của một người nhà. Họ được yêu cầu không được đến gần chị lúc này. Vì sẽ không biết giải thích như thế nào về giọng nói của chị. Ngay cả khi chị đến từ làng lân cận thì âm giọng cũng không khác đến thế. Chị không được cho ai biết mình là ai đâu đấy.”

“Chị biết. Mẹ em dặn rồi.”

“Chị thử nói một số từ như người ở đây xem, aye – nay chẳng hạn.”

Tara mỉm cười cầm tay Myra. “Đừng có lo về chị nữa đi, em gái. Chị biết mình phải làm gì mà.”

Myra chun mũi. “Nghe giống giọng Scotland nhiều rồi đấy. Em nghĩ tốt nhất chị cứ nói giọng chị như lâu nay. Nhà em không muốn binh lính nghĩ chị là một gián điệp đâu.”

Tara bật cười.

Myra đứng dậy. “Em phải qua chỗ Amber xem con bé học hành ra sao đây. Chị đi cùng không?”

Tara vội lia ánh mắt sang Duncan và Fin đang đối mắt nhau. “Nếu em không phiền thì chị muốn ở lại đây. Chị cần ở một mình chốc lát.”

Myra gật đầu rồi đi khỏi.

Duncan và Fin đúng là một cặp chiến binh ăn ý. Hàng ngày hai anh em vẫn dạy và luyện tập kỹ năng chiến đấu cho nhuần nhuyễn. Các gia đình kỹ sư làng lân cận cũng gửi con trai họ đến đây để học.

Duncan cầm thanh gươm thật dễ dàng. Anh giơ nó lên cao quá đầu mình và xoay người khắp mọi hướng như thể cùng một lúc phải đối mặt với kẻ thù tấn công tứ phía. Không một ai nhanh và khéo léo hơn anh. Nếu kỹ thuật dùng gươm không giúp anh nổi bật trong đám đông thì khuôn mặt được cạo sạch sẽ giúp anh đạt được điều đó. Anh vẫn cạo râu mỗi ngày kể từ hôm cô ló mặt ra khỏi phòng cách đây ít tuần. Dù bị những người đồng trang lứa trêu chọc và chế nhạo nhưng anh cứ mặc kệ.

Tara tụt xuống khỏi ghế băng tiến lại gần để nhìn cho rõ hơn.

Thỉnh thoảng Tara bắt gặp anh nhìn cô hay có cảm giác anh đang cố đọc suy nghĩ của mình. Lora đã chỉ cô vài chiêu ngăn không cho anh làm được điều đó. Hể Tara cảm thấy Duncan tìm cách lên vào đầu mình, cô lập tức nghĩ ngay đến một con sông đang chảy hoặc một dòng nước nào đó.

Có lúc cô tưởng tượng ra một con vật đang nô đùa hay chạy nhảy. Những kiểu suy nghĩ như vậy ngăn không cho anh tiếp cận điều cô thực sự nghĩ tới và khiến anh bối rối. Thậm chí cô còn đi xa hơn bằng cách hát những bài nhạc rock trong đầu. Mỗi lúc như thế anh thường lộ rõ vẻ lúng túng khi cô đứng đủ gần để nhìn thấy nét mặt anh.

Chẳng hạn như lúc nãy, khi đang mải mê tập luyện nên anh không để ý đến sự có mặt của cô. Hay ít nhất là cô hy vọng vậy. Phớt lờ anh cả ngày cũng chẳng được lợi lộc gì, mà bây giờ để anh biết cô quan tâm đến việc hàng ngày anh làm gì thì uống cái công lâu nay làm mình làm mẩy.

Thế nên cô ngồi dưới bóng râm tỏa ra từ tháp chính, hát bài Green Day và xem đám binh lính tập luyện đến vã mồ hôi.

Cuộc đời thế này kể ra cũng còn tốt chán.

* * *

Ian quan sát vợ ngồi tỉ mỉ với công việc may vá của bà. “Từ hôm đó đến giờ hai đứa có nói với nhau lời nào không?”

“Ồ, một vài từ gì đấy, chỉ khi nào không thể không nói thôi.”

“Chắc ta phải chấm dứt chuyện vợ vắn này mới được. Đám binh lính đã bắt đầu xầm xì to nhỏ rồi đấy. Jacob hỏi liệu cậu ta có tán tỉnh con bé được không.”

“Thì mình cứ bảo là Duncan đang theo đuổi con bé, tùy nó muốn làm sao thì làm để mọi người có thể tin được.” Bà cắt chỉ và đổi một sợi màu khác.

“Nó làm điều đó thế nào được nếu như hai đứa không chịu nói chuyện với nhau chứ?”

“Tara cần có thời gian, mình ạ. Để con bé tin thằng Duncan thêm chút nữa.”

“Ta không khi nào kiên nhẫn bằng mình cả.”

Lora gạt đầu đồng tình. “Mình là con một mà, nên thiếu kiên nhẫn cũng phải.”

Đây là một câu chuyện đã qua, nhưng cứ bị nhắc đi nhắc lại suốt. “Ta mệt mỏi rồi, Lora. Ta muốn trông thấy bọn trẻ yên bề gia thất.”

“Mình cứ làm như thần chết gọi đến nơi ấy. Cả mình và em đều biết đó là không thể mà.”

Ông đưa tay lên cào cào mớ tóc đã chớm bạc. “Myra cũng đã qua tuổi cập kê rồi. Chẳng hiểu ra sao nữa, lúc chúng ta bằng tuổi con bé, thằng Duncan đã gần lên hai còn Fin thì chuẩn bị chào đời rồi.”

Lora rời mắt khỏi chỗ đồ thêu nhìn lên chồng chăm chú. Nỗi lo toan và căng thẳng khiến nét mặt ông khắc khổ. Bà dẹp chỗ đồ thêu sang một bên rồi đến gần ông. “Mình à, đừng quá bận lòng về chuyện này nữa. Em đã trông thấy con chúng ta đứa nào cũng sẽ gặp chuyện tốt đẹp hết. Đức lang quân của Myra sẽ xuất hiện. Ép con bé kết hôn lúc này là không nên, mình biết điều đó mà. Nếu mình cứ lo lắng vô ích thì chỉ tổ làm mất đi những năm tháng quý giá bên các con mà thôi.”

“Ta sẽ làm gì nếu không có mình nhỉ?”

Bà ngả đầu vào lòng chồng và cảm nhận bàn tay ông lùa vào tóc mình. Bà mong ông thôi lo lắng về những điều nằm ngoài vòng kiểm soát. Vì niềm tin của mình, bà cố không để ông hay cảm giác bà vẫn mang nặng trong lòng kể từ lúc Tara xuất hiện. Lora biết những ngày tháng vui vẻ chẳng còn được là bao, vì tình trạng hỗn loạn sẽ sớm quay trở lại.

Lora không thể xua tan cảm giác rằng có điều gì đó đang đến gần.

Rất tàn khốc.

* * *

“Anh định cho cô ấy bao lâu đây?”, Fin hỏi trong khi thở hổn hển sau cuộc độ kiểm với anh trai.

Duncan nốc một ngụm rượu từ cái cốc của mình. “Cô ấy muốn bao lâu cũng được.”

“Suốt mấy tuần hai người cứ vờ nhau hoà. Ngay cả đám binh lính cũng có lời ra tiếng vào rồi đấy.” Cậu hạ giọng để cuộc nói chuyện giữa hai anh em không ai nghe được.

“Chính xác là họ nói những gì?”

Fin không chắc mình nên kể bao nhiêu là vừa. “Họ hỏi liệu có thực là anh đã cầu hôn cô ấy chưa hay đó có phải là tình nhân của anh không.”

Duncan quắc mắt nhìn em trai khiến cậu bất ngờ, ánh mắt anh lóe tia giận dữ. “Đồn đại kiểu đó có thể làm tổn hại đến thanh danh của Tara. Ai dám tra vấn anh?”

“Bình tĩnh nào.” Fin nhắc thấy một chiếc váy màu be lấp ló nơi bóng râm. “Anh phải biết người ngoài nhìn vào sẽ như thế nào chứ. Cả hai người đều có vẻ gì là một cặp đôi hạnh phúc.”

Fin phác nhanh trong đầu kế hoạch giúp cho cặp đôi đang bị nhòe mờ xích lại gần nhau hơn. “Em chắc là nói chuyện chẳng được gì đâu. Đây. Đấu gươm đi.”

Thấy chán nản, và muốn được vận động, Duncan đấu gươm với em trai. Anh đã tiêu hao một ít năng lượng cần thiết.

Hai anh em vờn quanh nhau, luyện tập bài đỡ và tránh đòn. Duncan hai lần đẩy em trai mình vào thế không thể chống cự. “Bao lần ở thế đó em cũng đều nản nà. Bất kỳ kẻ thù nào cũng có thể nhận ra đây là điểm yếu của em chỉ trong vòng vài phút.” Duncan chìa tay giúp em trai đứng lên.

Họ bắt đầu lại.

Vừa thở hổn hển vừa vờ như bị ông anh chiếm ưu thế, Fin liếc nhìn qua vai Duncan nói, “Cô ấy đang xem anh em mình đấy.”

Mất tập trung, Duncan vụt lia mắt nhìn quanh quất đến khi trông thấy mới biết Fin đang nói về Tara.

Fin ra đòn và thắng anh trai. “A... giờ thì em đã biết điểm yếu của anh rồi nhé.”

Họ lại quần nhau. Trận đấu mỗi lúc một dữ dội hơn. “Đàn bà không thích thấy người đàn ông của mình đau hay bị thương đâu. Em tự hỏi không biết cô gái của anh sẽ phản ứng như thế nào nếu anh bị ngã nh? Đương nhiên là cú ngã phải trông thật ra trò.”

“Chắc cô ấy sẽ cảm ơn người nào quật ngã được anh đấy.”

Fin đưa khiên đỡ cú đánh của Duncan. “Có thể. Cách duy nhất để biết được điều đó đây này.” Không để đối phương kịp phản ứng, cậu tung một cú đá vào chân khiến Duncan khụy xuống rồi chĩa mũi gươm vào anh. Bình thường cậu chỉ để cách người vài phân. Nhưng lần này Fin đâm vào vừa đủ để làm sưng da và khiến ông anh trợn mắt bất ngờ, vừa đủ để khiến một chút máu rỉ ra.

Và đủ để khiến một tiếng thét cất lên từ bóng râm của tháp chính.

Tara chạy ào tới, tay túm váy cao tới đầu gối. Cô gạt Fin sang một bên. “Tránh ra nào, đồ to xác ngốc nghếch này.”

Đám binh lính đứng dạt cả ra. Tara ngồi bệt xuống đất, không kể gì đến việc váy có thể bị vậy bẩn hay đáng ngồi kém đẹp của mình.

Cô phủi phủi bàn tay chảy máu của Duncan đang cố ép chặt vào mạn sườn. “Có đau lắm không?” Cô đẩy lớp áo giáp ra để nhìn cho rõ hơn, nhưng không tìm thấy máu chảy từ đâu. Cô cuống cuống sẫm soi trong mớ quần áo.

Duncan nhìn chăm chăm vào đỉnh đầu Tara. Người cô tỏa ra mùi hoa hồng. Bàn tay chạm vào tay anh mềm mại, giọng cô đầy lo âu. Anh đưa mắt nhìn em trai gạt đầu tỏ ý cảm ơn.

Đám binh lính chăm chú quan sát khi Tara cố giúp Duncan đứng lên. “Cần phải đưa anh ấy ra khỏi chỗ này.”

Fin phụ một tay đỡ anh trai đứng dậy trong khi cố nén cười.

“Cậu làm thế đủ rồi đấy. Lần sau phải cẩn thận hơn mới được. Để dành những cú tấn công đó cho những ai đáng bị như vậy.”

“Aye, thưa tiểu thư.” Fin cúi người làm kiểu.

Tara trông thấy đám binh lính tụ lại một chỗ trở mắt nhìn, “Cuộc vui tàn rồi đó, mấy chàng cao bồi. Sao không quay lại công việc của mình đi?”

Đám binh lính nhìn theo cô. Daniel, người bạn thân tín của Finlay, quay lại hỏi, “Cao bồi là gì?”

Fin bật cười lắc đầu, “Sao tôi biết được.”

12. Chương 12

Duncan dựa vào người cô khi cả hai chật vật đi lên cầu thang đến phòng anh, đối diện phòng Tara qua hành lang.

Megan trông thấy hai người đến gần, cô tắt tả chạy theo sau.

“Lấy hộ tôi nước nóng và khăn sạch nào”, Tara yêu cầu.

Còn lại một mình trong phòng, Tara nâng áo giáp qua khỏi đầu Duncan và giúp anh cởi nốt áo chùng. Ở trần đến thất lưng, anh ngồi nhìn cô chăm soi cơ thể mình. Trên da anh đầy vết cào xước nhỏ.

Máu khô kết lại khiến cô khó tìm thấy những chỗ bị thương. Megan mau chóng trở lại với những thứ Tara yêu cầu. Khi trông thấy Duncan ở trần, cô cup mắt xuống và mặt đỏ bừng.

Tara ngược lên bắt gặp dáng vẻ của người hầu gái, cô phẩy tay cho phép ra ngoài.

Duncan nhìn Tara tím tím cười trước khi cô bắt tay vào việc lau rửa cho anh nhưng cô không để ý.

Cô vắt khăn cho ráo nước, giữ giữ rồi đắp lên chỗ bị thương. Thấy anh nhăn nhó, cô ngẩng mặt lên nhìn răn đe, “Chỗ này sẽ tấy lên đấy. Chịu khó giữ yên đi.”

Anh quan sát cô lau sạch vết máu đã khô. Những cử động thật dịu dàng, cho dù giọng nói thì hoàn toàn trái ngược. “Fin cần cẩn thận hơn. Suýt chút nữa là cậu ấy đã khiến anh bị thương nặng rồi đấy.”

Tara ngả người ra sau một chút ngắm nghía ‘công trình’ của mình. Một vết bầm nhỏ vừa mới nổi lên nhưng không có chỗ nào đủ sâu để gây nhiễm trùng nghiêm trọng. “Nhờ bộ áo giáp mà vết thương không tệ hơn đấy, dù nó cũng góp chút phần vào chỗ trầy xước.”

Cô liếc nhìn Duncan, mắt anh đang nhắm nghiền, tay thì nắm chặt. “Đau dữ vậy sao?” Cô đưa tay chạm vào một bên má anh.

“Nay, không đau lắm.”

“Dù vậy tôi nghĩ hôm nay anh cũng nên đi đứng cẩn thận.” Cô đứng lên mang thau nước bẩn ra khỏi giường. “Anh phải giữ sạch chỗ vết thương. Có thể mẹ anh sẽ có một loại thuốc mỡ nào đấy bôi lên để tránh nhiễm khuẩn.” Cô quay lại ngồi xuống bên cạnh anh.

“Nhiễm khuẩn là gì đấy?”

“Vi khuẩn.”

Anh vẫn bối rối.

“Những vi sinh vật gây nhiễm trùng đó biết không?”

“Vi sinh vật?”

Cô nheo mắt. “Những con bọ nhỏ xíu khiến anh phát bệnh ấy.”

“Thế em biết gì về việc ngăn cho những con bọ nhỏ xíu đó gây nhiễm trùng nào?”

Cô tựa vào cột giường và bắt đầu giảng giải. “Giữ cho vết thương luôn sạch sẽ. Ăn uống sinh hoạt lành mạnh để tăng sức đề kháng, nhờ thế mà vết thương sẽ mau lành, nhưng thứ có thể chống lại nhiễm trùng mạnh nhất là thuốc kháng sinh. Phải đợi đến thế kỷ mười chín người ta mới phát minh ra nó.”

“Vậy có nghĩa là ta phải ăn uống sinh hoạt lành mạnh và đừng để bị thương.”

Cô bật cười trước kết luận của anh. “Đừng có mà làm tôi cười. Tôi vẫn còn điên anh lắm.”

Anh cố nén cười. “Xin tuân lệnh.”

Họ nhìn nhau, im lặng.

“Anh nhớ em, Tara.”

Anh ngồi đối diện cô. Nụ cười méo xẹo khiến sự sắt đá trong cô tan chảy. Nhìn vòng ngực cường tráng của anh làm người cô ran lên một cảm xúc khó tả. Nỗi khao khát anh càng lúc càng trở nên mãnh liệt. “Em cũng nhớ anh.”

Bàn tay anh to lớn mạnh mẽ với lấy tay cô. “Anh hy vọng em biết rằng nếu có thể làm khác được thì anh đã làm rồi.”

Cái đụng chạm khiến tim cô đập nhanh hơn. Những lời anh thốt ra thật mũi lòng làm sao. “Em biết mà. Mẹ anh đã giải thích hết mọi điều cho em rồi.” Cô đưa ngón tay cái gại gại lên tay anh. “Có thể nào thì sự thể cũng đã rồi. Em cần chút thời gian để thích nghi.”

“Thời gian qua đủ chưa em?”

Ánh nhìn của cô chuyển từ cái nắm tay giữa hai người lên đôi môi gợi cảm của anh. Rồi lần tới ánh mắt anh. “Giữ trong lòng nỗi giận dữ em thấy rất mệt.”

“Vậy là anh được tha thứ rồi phải không?”

“Em vẫn chưa nghe lời xin lỗi mà”, cô nửa đùa nửa thật.

“Đó là điều em đợi lâu nay sao? Một lời xin lỗi?” Anh nhích lại gần hơn. Cô không còn chỗ nào để dịch ra. Mà cô cũng không định vậy.

“Có mất mát gì đâu.”

Anh lại nhích vào thêm chút nữa.

Cô cũng dịch lại gần anh hơn.

“Anh xin lỗi đã khiến cho em phải đau buồn nhiều đến thế, Tara. Nhưng anh không tiếc nuối vì đã giải thoát em khỏi Grainna, hay vì đã cứu sống em.”

“Vậy là em cần phải cảm ơn anh rồi”, cô nói, ghé môi vào sát môi anh.

“Ừ, có mất mát gì đâu.” Anh bắt chước câu nói của cô.

“Cảm ơn Duncan, vì đã cứu em.” Cô nhìn xuống đôi môi đang mỉm cười của anh.

Khoảnh khắc trước khi hai đôi môi giao nhau kéo dài hết như cả một đời người.

Môi cô hé mở mời gọi, anh không ngần ngại tiến tới. Nụ hôn giờ đây không đơn thuần là buổi tiệc gặp gỡ giữa những đôi môi, đó là sự trở về.

Cô đưa hai bàn tay luồn vào tóc anh, mái tóc đã bao lần cô từng mơ được đan vào kể từ ngày đầu gặp gỡ. Ngay cả lúc giận dữ cô cũng không thể gạt được hình ảnh anh ra khỏi đầu mình. Mỗi dễ xương trong người cô đều nhũn cả ra khi anh nghiêng đầu áp chặt hơn nữa vào môi cô.

Duncan từ từ ngả cô ra giường. Toàn thân cô rộn lên khao khát không cưỡng nổi. Tara đưa tay lần mò tấm lưng anh và kéo anh xuống bên trên cô. Hai thân người khớp nhau hoàn hảo.

Móng tay Tara bầu chặt lấy da thịt anh. Một tiếng rên khoái lạc thoát ra từ cổ họng anh.

Khi đôi bàn tay chuyển tới trườn lấy khuôn ngực cô, Tara nấc lên trong cổ họng.

Cửa bật mở và âm vào bức tường đá.

Cả hai nẩy bật ra.

Sức nóng cuồng nhiệt từ người Duncan, sức nặng cơ thể anh, vụt biến mất để lại một làn gió nhẹ hăng mơn trớn qua khuôn ngực trần của cô.

Choáng váng, hai người tròn mắt nhìn trần trời về phía cửa nơi Lora đã vừa bước vào bên trong không giấu được vẻ bất ngờ. Rồi ngay lập tức nét lo lắng nhường chỗ cho sự thích thú.

Tara lấy lại bình tĩnh trước. Cô đẩy Duncan ra, cố chỉnh sửa xống áo. “Ừm..” Tên bà ấy là gì nhỉ? “Bác MacCoin...”

Duncan không chịu nổi bật cười thành tiếng.

“Cô gái...”

Lora lên tiếng và khiến cho Tara càng bối rối hơn. “Cháu có thể gọi ta là, hmmm...” Bà vỗ vỗ cằm bằng một ngón tay. “Để xem nào... Cháu hay dùng từ gì nhỉ? Mom[1]. Aye, cháu có thể gọi ta là Mom. Nếu như cảnh tượng vừa được chứng kiến xác nhận điều ta mong đợi là đúng.”

[1] Mẹ

Thấy bớt căng thẳng hơn, Tara lập tức đứng lên. Cô cảm thấy mình hết một cô gái vị thành niên bị bố mẹ bắt gặp trong một tư thế không hay ho ở băng ghế sau xe. “Duncan bị... À vâng, anh ấy bị... thương ạ.” Cô đọc được từ này từ ý nghĩ của Duncan. “Cháu... đến để giúp.” ừ, đúng rồi đấy. “Anh ấy có thể bôi ít thuốc mỡ, nếu bác có, để...”

Vết thương, Duncan nhắc trong đầu.

“Cảm ơn”, cô quay sang gương mặt tươi cười của Duncan. “Vết thương không bị nhiễm trùng ạ.”

Tara không nói thêm lời nào rồi chạy ù ra khỏi phòng, tựa lưng vào cánh cửa đã đóng cố lấy lại hơi thở bình thường. Cô nghe thấy tiếng Lora.

“Mẹ chưa từng mơ, dù trong một giấc mơ điên rồ nhất, rằng mẹ sẽ cứ thế mà vui vẻ đi vào trong lúc...”

Tara lắc đầu và đi khỏi đấy trước khi nghe thêm.

* * *

Tại bữa ăn tối ai nấy đều để ý đến sự khác lạ giữa Duncan và Tara.

Amber lên tiếng trước, “Hai người không còn giận nhau nữa hả mẹ?”, cô bé hỏi Lora.

Duncan và Tara cố nén cười. Fin ném sang anh trai cái nhếch môi đầy ngụ ý ‘anh nợ em đấy nhé’.

Lora đưa một bàn tay xuống dưới bàn tìm lấy tay chồng – bà đã kịp thuật lại với ông từng chi tiết cảnh tượng bà tận mắt chứng kiến.

Myra không ngớt đảo tia nhìn từ Tara rồi đến anh trai. Trong ánh mắt đong đầy thắc mắc nhưng cô không thốt ra lời bình phẩm nào.

Tóm lại bữa tối diễn ra thoải mái hơn bất kỳ bữa ăn nào kể từ khi Tara xuất hiện. Ngay cả Cian cũng trở nên quý mến Tara đủ để thao thao với cô về việc tham gia buổi tập luyện vào hôm sau.

Nhất là chuyện Duncan bị thương.

Không khí trong nhà lại êm đềm như xưa.

* * *

Myra ở đâu ào ào vào phòng nhảy tót lên giường Tara khi gà chưa gáy sáng, ánh mắt cô gái lấp lánh háo hức.

“Chị không cần kể từng chi tiết đâu, anh ấy là anh trai em mà, nhưng em muốn biết chuyện gì đã xảy ra vậy?” Cô bé không cho Tara cơ hội cất tiếng. “Em nghe lỏm được mẹ bảo mẹ tình cờ bước vào phòng khi anh chị đang...” Myra ngoác miệng cười.

Hai mươi một tuổi rồi nhưng cô bé hành xử hết như một cô nhóc mười ba mười bốn tuổi, cứ nhảy thình thịch trên giường. Tara thở dài và ngồi dậy, lắc lắc đầu cố xua cơn ngái ngủ. Tara thuật lại sự việc diễn ra bắt đầu từ lúc Duncan bị thương, cốt là để giấu nhẹm đi điều mà Myra đang tò mò muốn biết.

“Duncan bị thương.”

Myra gật đầu.

“Chỗ trầy xước cần được lau sạch. Chị không chắc là bộ áo giáp họ mặc đã là thứ tốt nhất chưa. Chị nghĩ nó gây hại nhiều hơn là...”

Myra cắt lời, “Em không cần nghe những chi tiết đó.”

“À, ừm, Duncan và chị cũng đã khá thân mật trước khi anh ấy mang chị tới đây.”

“Thân mật thế nào?”, Myra tò mò.

“Có thể nói anh trai em là một người hôn rất cừ.”

“Duncan á?”, cô chun mũi tỏ vẻ không tin.

“Xin lỗi vì làm em thất vọng, nhưng Duncan, anh trai em ấy, rất biết cách hôn. Chị chưa bao giờ bị thúc giục...” Tara ngưng bật. Quan niệm về tình dục thời đại này không giống như thế kỷ hai mươi mốt. Kể cho Myra cô đã khao khát được cùng anh đến thế nào có thể khiến cô bé hiểu sai. Phụ nữ đứng đắn trong thời đại này không được đánh mất trinh tiết của mình trước đêm tân hôn. Nhất là với những cô gái thuộc dòng tộc danh giá như Myra.

“... thúc giục gì?”, Myra hỏi.

“Muốn hôn anh ấy chứ sao.” Nói vậy ai mà tin được, ngay cả đối với cô. Myra cũng không.

“Tara. Kể thêm nữa đi.”

“Bọn chị chỉ hôn thôi. Chị thề đấy.” Tara giơ tay phải lên.

“Nhưng đúng là chị đã muốn hơn nữa, phải không?”

Nói thật thì có sao không nhỉ? “Ừ. Lần đầu tiên trong đời, chị muốn... hơn thế.” Thế có phải là quá nhiều chưa?

“Chị biết hơn nữa là thế nào, phải không?”, Myra hỏi.

“Ừ, nhưng...”

“Mẹ không chịu nói cho em nghe chi tiết gì cả. Chỉ là chuyện đó không được xảy ra trước đám cưới thôi.”

Thở phào nhẹ nhõm. Tara đồng ý. “Mẹ em nói đúng đấy.” Cô gái đến từ thung lũng San Fernando trong cô nhảy xổ ra. “Người đàn ông nào cũng muốn điều ‘hơn nữa’ đó. Họ không cưỡng được. Thế nên phải đảm bảo người ấy thật... xứng đáng!” Tara chun mũi khi nói đến đấy. Miệng lưỡi nghe hết một cô gái đoan trang.

“Nói em nghe hơn nữa là thế nào đi chị Tara.”

Chết toi! Myra nhất định sẽ không buông tha cho cô. Có phải con bé chưa tới lúc được biết chuyện đó? Hay đã tới lúc rồi? Lúc xưa, vào độ tuổi mới lớn chẳng phải là cô cũng đã gặng hỏi chị gái mình về chuyện đó hay sao?

“Nói chị nghe em biết gì về chuyện đó đi nào?”

“Ừm...” Mặt Myra đỏ bừng. Cô bé trở nên ngượng ngùng, một điều trước nay chưa hề thấy nơi cô. “Em thấy bọn súc vật làm chuyện đó. Năm ngoái con Durk phối giống với một trong mấy con ngựa cái ở trong chuồng. Không ai cho phép em xem nhưng em đã rình và thấy. Bọn cừu trên đồng cũng làm tương tự.”

Hình ảnh hai con vật giao phối khiến Tara nhắm nghiền mắt lại. “Ừm... Về cơ bản thì cũng giống như những gì chị nghe được. Nhớ là chị chưa từng... Em biết rồi đấy... Nhưng chị có quen nhiều phụ nữ đã từng gần gũi với đàn ông và họ sợ nói ra cho chị nghe những gì họ biết.” Tara cầm lấy tay Myra và đảm bảo là cô bé hết sức ghi nhớ những lời nói của mình. “Việc đó giữa hai con người chị nghĩ là kì diệu hơn, đặc biệt hơn. Với động vật chỉ đơn giản là nhu cầu bản năng thôi em à.” Cô cau mày, “Tuy nhiên cũng có vài đàn ông rơi vào loại đó. Và công bằng mà nói, vài phụ nữ cũng thế.” Cô nghĩ đến chị gái mình và những năm tháng khổ sở

tự nuôi con một mình. “Chỉ cần một lần gần gũi thôi em cũng có thể... mang thai. Nên phải chắc chắn là em sẽ muốn làm chuyện ấy cùng với người đàn ông nào xứng đáng trở thành cha của con em.”

Myra nắm chặt tay cô, và cảm kích với lời khuyên đó. “Cơ mà, khi chị đã muốn hơn thế, thì chắc là rất tuyệt, đúng không?”

Túm tùm cười, Tara ngả người xuống giường. “Bé cưng à, em không biết được đâu.”

* * *

Khi mọi người sắp dùng xong bữa sáng thì Cian đã kịp rời khỏi bàn ăn, háo hức mong chờ đến giờ luyện tập cùng với đám binh lính. Amber thì đi xem thử một trong mấy con mèo đang mang thai đã sinh vào đêm rồi chưa.

“Anh này”, Fin nói. “Hôm nay được nghỉ dưỡng thương, anh định sẽ làm gì?” Cậu đưa mắt sang Tara cười cười.

“Vết thương có gì nghiêm trọng đâu mà anh phải nghỉ chứ. Có vẻ như anh nợ chú nhỉ.” Còn hơn thế ấy chứ.

“Anh có chắc là sẽ không cần nghỉ không?” Fin hất đầu về phía Tara.

Duncan lưỡng lự.

Ian giúp anh giải quyết vấn đề. “Cha có việc giao cho con đây, Duncan. Hình như bá góa và Haggart lại cãi nhau nữa.”

“Không phải một vài lần đâu ạ”, Myra chen vào, “Ngày nào mà hai người đó không lời qua tiếng lại với nhau. Con thấy từ ngày con gái cô ấy đi lấy chồng hai người càng bất đồng nhiều hơn.”

“Cha nghe nói con chó của Haggart giẫm nát vườn bà ấy, làm hỏng hết rau củ. Cha cần con đến đó xem sự thể ra sao. Nếu quả vậy thì bảo ông ấy đền bù cho thỏa đáng.”

Thất vọng vì hôm nay sẽ không được ở bên cạnh Tara, Duncan thở ra. “Vâng ạ.”

Anh vừa định rời khỏi bàn thì cha anh nói tiếp.

“Đưa Tara theo cùng”, Ian nói và quay sang nhìn Tara, “Ta tin chắc là cháu chưa từng được tham quan ngôi làng hắc, cô gái. Nhất định là cháu sẽ thích. Lấy ngựa của Myra ấy. Chuyến đi sẽ giúp cháu khá hơn.”

“Ồ”, Tara bất ngờ. “Cháu... Cháu không biết cưỡi ngựa đâu ạ.”

Mọi ánh mắt từ các hướng đổ dồn vào cô tỏ vẻ không tin. “Trừ lúc cưỡi ngựa cùng Duncan, cháu chưa từng ngồi trên lưng ngựa.”

“Vậy thì hôm nay sẽ là chuyến phiêu lưu thú vị dành cho cháu. Ngựa của Myra là con lành nhất trong bầy ngựa cái. Duncan cưỡi ngựa rất cừ. Nó sẽ dạy cháu.”

“Thế thì hay quá ạ. Cháu rất muốn biết về Scotland.”

Ian cầm lấy tay cô. “Cháu nhất định sẽ yêu mến vùng đất này.”

“Nhất định rồi ạ. Myra này, chị đi ngựa của em không phiền gì chứ?”

Myra phẩy tay. “Nay, con Meg sẽ ngoan với chị.”

Tara quay về phía Duncan. “Còn anh, anh có chắc là không sao khi phải có thêm một cái đuôi là em không?”

“Anh rất vui lòng.”

Vui đến mức nào? Tara tự hỏi với nụ cười bí hiểm.

“Chị cần áo choàng đấy”, Myra nói. “Nhớ đâu thời tiết không thuận lợi trước khi anh chị quay về. Theo em nào. Chúng ta sẽ tìm áo cho chị.” Myra túm lấy tay cô kéo đi, cười khanh khách.

13. Chương 13

Suốt một giờ đồng hồ Tara đứng trước con ngựa của Myra. Con vật to lớn có bộ lông màu hạt dẻ với một đốm trắng ở mũi. Nó điềm tĩnh, ôn hòa và khổng lồ. Một người coi sóc chuồng ngựa quăng cái yên cương nhỏ lên tấm chăn đã lót sẵn trên lưng con vật.

Myra giới thiệu, “Meg, đây là bạn chị, Tara. Chị đã nói với chị ấy là em rất ngoan, thế nên đừng có mà biến chị thành kẻ nói dối đấy biết không.” Rồi quay sang Tara, “Nó lành lặn. Nên chắc chắn là sẽ nghe lời thôi.”

Tara không chắc được như vậy. Có lẽ cô nên ngồi chung với Duncan trên lưng con Durk. Thế sẽ dễ dàng hơn là một mình cưỡi Meg.

“Ngựa có thể nhận biết khi nào chủ nó sợ hãi.” Duncan dắt ngựa mình đến trước hai chị em. “Hãy để con ngựa làm quen với em, và biết rằng em là chủ của nó.”

“Em chả thấy mình giống chủ tẹo nào.” Tara nhìn anh với vẻ lo lắng. “Em đang hãi đến chết được đây này.”

Anh đưa dây cương cho một giám mã đứng bên cạnh.

“Đây”, anh cầm lấy tay Tara áp vào mũi con Meg. “Bằng cách này nó sẽ nhận biết được mùi của em và trở nên thân thuộc hơn.” Anh cúi xuống, ngửi ngửi mái tóc Tara khiến người cô nhón nhạo. “A, giống mùi hoa hồng ấy.”

Hai má cô đỏ bừng.

“Có lẽ sự có mặt của em ở đây thừa mất rồi.” Myra cũng ửng đỏ. “Chúc hai người cưỡi ngựa vui nhé.”

Tara bật cười. Cụm từ cưỡi ngựa truyền tải nhiều ý nghĩa, và với cử chỉ “ngửi” tóc của Duncan khiến cô khó lòng chú ý đến con ngựa mà thay vào đó là những hình ảnh thân mật cùng Duncan đây ấp trong đầu.

Myra tròn xoe mắt. Cô bé bật cười bối rối, và đưa tay che miệng. “Ý em là... chúc hai người đi vui về.”

Duncan nhìn theo em gái hấp tấp bỏ đi. “Con bé biết gì về chuyện đó vậy?”

Tara càng cười to. “Chắc cũng ngang bằng em thôi.”

“Ngang bằng là bao nhiêu?”, anh cau mày.

“Đủ để biết từ cưỡi ngựa thật đa nghĩa.” Cô cảm thấy Duncan ngay lập tức đọc được ý nghĩa của mình.

“Anh không nghĩ em gái anh biết gì về chuyện đó đâu.”

“Đàn ông các anh ngây thơ lắm”, giọng Tara nhẹ như hơi thở.

“Myra chưa từng chứng kiến chuyện đàn ông và đàn bà.”

“Thế đâu có nghĩa là cô bé không biết gì?” Giờ hai người đã đứng đối mặt nhau. Anh giám mã vẫn cầm sợi dây cương lùi ra sau.

“Dĩ nhiên là con bé không biết gì cả. Nó vẫn còn ngây thơ.” Sự bực tức khiến giọng anh ghen lại.

Tara đảo mắt, “Vậy em hỏi anh một câu nhé. Lúc anh vẫn còn ngây thơ ấy, anh đã biết, được cho biết hay tự bản thân tìm hiểu được bao nhiêu?”

Duncan bắt đầu thấy lúng túng, rõ ràng là không thoải mái gì khi cuộc nói chuyện bỗng chuyển sang hướng anh không ngờ tới.

“Ừ thì, em nghĩ vậy đấy. Em sẽ không gặng hỏi nữa đâu.” Cô nghiêng mình về phía anh hạ giọng. “Phụ nữ ấy mà! Ngay cả khi chưa từng gần gũi với đàn ông, bọn em cũng có vài hormone thôi thúc những nhu cầu mang tính bản năng. Thượng đế đã tạo ra chúng ta như thế để thế hệ sau được sinh ra lấp vào chỗ trống do những người chết đi. Mà này, chẳng lẽ anh không để ý ở nhà thờ hay sao?”

Vẻ mặt kinh ngạc của anh khiến cô bật cười ngặt nghẽo. “Thôi nào, chàng cao bồi. Ta phải đi rồi.” Cô lại gần con ngựa dành cho mình. “Em lên thế nào đây?”

“Đúng là phụ nữ thế kỷ hai mươi mốt”, anh lẩm bẩm, nhưng mấy từ đó được thốt ra khỏi miệng anh lại mang âm điệu hài hước.

“Thưa tiểu thư”, anh làm một cử chỉ ga lăng bằng cách cúi người xuống thấp để cô đặt chân trên hai tay anh và trèo lên lưng ngựa.

Tara thích thú đáp lại, “Tạ ơn Ngài”, nhưng lên được ngựa rồi vẫn chưa đủ. “Giờ làm sao điều khiển nó đây?” Cô nhúc nhích mông để chắc rằng đã ngồi vững trên lưng con vật. “Chỉ cần thúc thôi, đúng không?”

Trước khi anh kịp trả lời, cô thúc giầy vào con Meg, nó ngay lập tức lồng lên, chạy bổ về phía trước. Duncan vọt đuổi theo trong khi Tara bám chặt lấy con vật.

Anh nhanh chóng bắt kịp Tara và Meg tội nghiệp. Tiến lên chạy song song cùng cô, anh với lấy dây cương, kìm con ngựa lại, vỗ về nó, “Bình tĩnh nào.”

Vừa sợ lại vừa khoái chí, Tara chỉ thốt lên được mỗi một từ, “Wow.”

“Em lại còn Wow được à, nhờ đâu nó hất em xuống đất thì sao. Đừng làm anh hoảng lên lần nữa đấy nhé. Sau này trước khi làm vậy phải hỏi anh đã.”

Tara gật đầu. “Hiểu rồi. Hỏi trước khi thúc ngựa. Giờ sao nữa, sắp?”

Hình ảnh cô ngã từ trên ngựa xuống chạy nhanh qua đầu anh, và ngay lập tức cô đọc được ý nghĩa đó. Cô đã làm anh một phen hú vía. Thay vì bình phẩm những gì mình ‘trông thấy’, Tara cố bình tĩnh cho nhịp tim ổn định và kiên nhẫn đợi lời chỉ bảo tiếp theo từ anh. Cô mỉm cười nhìn chăm chăm vào vẻ mặt cau có của bạn đồng hành cho đến khi môi dưới anh bắt đầu động đậy. Và một nụ cười xuất hiện.

“Sao em không để con Meg theo anh nhỉ?”

“Làm sao anh biết... Ohh...” Con Meg bắt đầu theo sau anh không cần phải nhắc. “Được thôi, dễ mà.” Tara đồng ý sau vài phút.

“Cưỡi kiểu này đâu có khó, chỉ cần bỏ chút thời gian tập luyện là được thôi.”

Cô không cưỡng lại được ý muốn trêu chọc anh. Anh đọc được ngay. “Anh muốn ám chỉ đến điều gì đấy hả chàng trai?”

Duncan đỏ bừng mặt rồi phá lên cười.

“Xin lỗi, em không dừng được.”

“Anh chưa từng gặp ai giống em cả, cô gái ạ.” Hai người đi ngựa song song bên nhau.

“Đó có phải là một lời khen không?”

“Aye, anh nghĩ là phải.”

“Tốt.”

Tara kéo váy cao lên một chút để thấy thoải mái hơn.

“Khi gần tới làng em phải buông váy xuống đấy nhé”, anh nhắc.

“Em biết rồi. Vậy mà em tưởng anh không sao.”

Anh lướt mắt dọc theo chân cô. “Nay, anh không sao.”

“Tốt.”

Họ tiếp tục đi, không ai nói thêm gì. Rồi Duncan lên tiếng, “Em nghĩ thế nào về gia đình anh?”

Mừng hóm trước câu hỏi dễ ợt, cô đáp bằng giọng thoải mái. “Mẹ anh rất tuyệt. Mạnh mẽ này, xinh đẹp này... anh thừa hưởng cặp mắt của bà đấy. Lại còn rất lịch thiệp. Em thực sự ngưỡng mộ phụ nữ có thể thực hiện tốt cả hai vai trò làm mẹ và làm vợ.”

Duncan mỉm cười, rõ ràng là rất hớn hởi với lời khen tặng. Anh lắng nghe trong khi cô tiếp tục nói.

“Bà gần như không có thời gian dành riêng cho mình. Bà chẳng lúc nào chịu ngơi tay, nếu không chuẩn bị bữa ăn, phân việc cho gia nhân, chỉ bảo dân làng thì cũng cáng đáng nhiều công việc khác nữa. Đó là chưa kể đến trách nhiệm chăm sóc cho Amber và Cian, tụi nó vẫn đang còn bé. Cian thì không cần nhiều lắm nhưng Amber thì khác. Lora biết chính xác khi nào thì bà cần có mặt. Em thấy thật khó hiểu, không rõ tại sao bà luôn biết cần phải làm gì trong mọi chuyện.” Cô hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp. Cứ như thể cô đã giữ những điều đó trong suốt mấy hôm nay giờ có dịp tuôn ra cho nhẹ người vậy.

“Cha anh thì hơi dễ sợ một chút. Ông ấy rất có uy với mọi người. Ông rất xứng đáng với sự kính trọng của họ, nhưng... anh đừng hiểu sai ý em nhé, thực sự em không quen trông thấy ai đó cúi đầu chào một người khác như thế. Ông công minh chính trực. Em đoán đó là bởi lẽ có nhiều người trông vào.”

“Cha anh xứng đáng với chức tước của ông.”

“Điều đó không có gì bàn cãi. Anh sẽ nối tiếp bước ông. Em thấy đám binh lính cũng tôn trọng anh hết như với cha anh vậy.”

“Anh đã sát cánh bên họ trong nhiều trận đánh mà.”

Tara cố phớt lờ cơn ớn lạnh chạy dọc theo sống lưng khi nghĩ đến chuyện đánh đấm. “Còn Fin, cậu ấy là một tay chơi đấy.”

“Tay chơi là gì?”

“Sát gái. Em cược là cậu ấy đi đến đâu là đàn bà con gái đổ rạp theo đến đó. Em đoán nguyên do hai người được phái vào tương lai là gì rồi. Làm sao có ai cưỡng được sức hút đó chứ.”

Duncan bật cười trước lời đánh giá của cô.

“Còn Myra”, Tara tiếp tục, “Con bé giống mẹ anh lắm. Vô cùng lẳng mạn. Em biết thời này hôn nhân sắp đặt là phổ biến, nhưng em cho anh hay, cô bé sẽ héo hon và chết dần với một cuộc hôn nhân không tình yêu như thế.”

“Sao em lại nói vậy?”

“Cô bé cần hơn thế, biết diễn tả thế nào nhỉ, mãnh liệt hơn, lẳng mạn hơn. Bất kỳ thứ gì ít hơn một hiệp sĩ-trong-áo-giáp-sáng-lòa, thì đừng hòng lọt vào mắt cô bé.”

“Nó nói với em thế à?”, anh hỏi.

“Không cụ thể. Chỉ là em đoán vậy thôi.”

“Myra có để ý đến ai chưa?”

“Cô bé không kể với em là có hay chưa nhưng em nghĩ sẽ sớm thôi.” Tara nhìn xa xăm về phía sườn đồi, lòng chùng xuống. “Cô bé làm em nhớ đến chị gái của mình.”

“Anh không biết là em có chị gái.”

“Lizzy lớn hơn em hai tuổi. Chị ấy lẳng mạn đến thâm căn cố đế. Bởi vậy mà cuộc đời của chị ấy mới khổ đến thế.”

“Kể anh nghe đi.” Ánh mắt anh đầy tò mò và quan tâm.

“Lizzy có một khởi đầu đầy khó khăn. Chị ấy phải lòng người bạn thời trung học – mối tình đầu. Nói đúng ra thoát đầu anh ta cũng tử tế. Hai người đã hẹn hò một thời gian.”

“Hẹn hò là gì?”

“Tìm hiểu nhau ấy.”

“Vậy là cha em chấp thuận người đàn ông đó.”

Tara bật cười. “Đàn ông gì mà đàn ông, chỉ là một cậu nhóc thôi. Hơn chị em một tuổi. Cha em vì quá bận rộn công chuyện nên không để mắt nhiều đến đứa con gái đầu lòng đang bước sang tuổi yêu đương. Mẹ em

có thấy, nhưng bà tuân thủ quan điểm ‘không hỏi, không nói.’ Theo bà, cảnh báo hai đứa con gái về chuyện bọn con trai muốn gì, và căn dặn chúng những điều không được làm, là đã hoàn thành bổn phận của mình.”

“À, thời anh các bà mẹ cũng căn dặn con gái mình như vậy.”

“Vậy mà Lizzy đã làm điều không nên làm. Chị ấy nghĩ mình yêu anh ta. Anh ta cũng nói yêu chị ấy, và không lâu sau đó hai người ngủ với nhau. Vài tháng sau thì chị ấy có mang.”

“Thời em đã có biện pháp tránh thai rồi mà, chẳng phải sao?”

“Tai nạn thôi, đôi khi vẫn gặp phải rủi ro như vậy dù đã tuân thủ các biện pháp phòng ngừa.” Tara hít một hơi sâu làn không khí mát lạnh. “Cha em vụt cho chị một trận, còn mẹ thì khóc lóc. Bọn trai Lizzy thì phải hết trách nhiệm.”

“Sao? Đúng là đồ hèn.”

Tara bất ngờ trước giọng nói căm phẫn của anh. “Ừ, anh ta đúng là hèn, một thằng nhãi con. Em nghĩ anh ta sợ chết khiếp khi tưởng tượng đến khả năng cuộc đời của mình sẽ chấm dứt ở tuổi mười bảy. Cha mẹ anh ta dọn nhà đến nơi khác khi nghe Lizzy sẽ giữ lại đứa bé.”

“Ý em là gì?”

“À, đúng rồi. Thời anh mọi người không phá thai. Ưm...”

Cô cân nhắc từng lời, “Nếu phụ nữ nào không muốn có con thì bác sĩ sẽ can thiệp chấm dứt thai kì. Lizzy không bao giờ nghĩ đến giải pháp đó. Đem con cho người khác nuôi nấng lại càng không thể. Thế là chị ấy có Simon.”

“Giờ nó cũng khoảng tuổi Amber. Lizzy tìm được việc ở một nhà trẻ. Khó khăn chồng chất. Nhưng không biết bằng cách nào rốt cuộc chị ấy cũng thu xếp được hết.”

“Cha mẹ em không hỗ trợ gì sao?”, giọng anh phần uất.

“Không. Ngay khi chị ấy vừa tròn mười tám tuổi, họ đẩy chị ấy và Simon ra khỏi nhà.” Tara đắm chiêu khi nhớ lại những ký ức đau lòng. “Em tốt nghiệp phổ thông sớm hơn sáu tháng, và cũng ra khỏi nhà. Ngay sau đó, cha mẹ em chuyển đến sống đâu đó ở Arizona. Kể từ dạo ấy em không nghe hay gặp họ nữa. Nhưng Lizzy và em rất thân nhau. Con trai chị ấy, Simon, là đứa bé tuyệt nhất.”

Họ lại im lặng đi bên nhau, cả hai đều bận rộn với những suy nghĩ của riêng mình. Không ai cố len vào đầu người kia xem thử đối phương đang nghĩ gì.

Tara cất tiếng hỏi phá vỡ không gian trầm lắng, “Đến làng mất bao lâu anh?”

“Với tốc độ này thì đến trưa là tới.”

“Thế có nghĩa là mình sẽ quay về trong đêm sao? Có an toàn không?” Cô đưa mắt nhìn vào rừng và tưởng tượng bọn cướp đang ẩn náu trong đó.

“Anh bảo vệ em được mà, Tara.”

Cô để ý thấy thanh gươm chắc nịch anh đeo nơi thắt lưng, tấm lưng thẳng và mái tóc bông bênh của anh nhắc cho cô nhớ là cô không có gì phải sợ. Không một tên tội phạm có lòng tự trọng nào dám đứng ra độ sức cùng anh. Anh sẽ bảo vệ cô và trông sẽ oai hùng biết mấy. Nhìn anh thật ngon lành. Cô quên chặn suy nghĩ lại.

Hình ảnh cô ngậm một chiếc núm vú cao su vụt qua trong đầu Duncan. Cô nhìn chăm chú vào đôi mắt tươi cười của anh, ánh mắt đong đưa tình tứ. Anh đánh ngựa đi gần cô hơn.

“Em muốn ném thử không?”

Cô cắn cắn môi dưới. “Một chút cũng được.” Ngồi trên ngựa thì chắc không thể dẫn tới chuyện gì không hay đâu nhỉ?

Anh trườn môi mình lên môi cô, giống như mọi lần hai đôi môi khóa vào nhau, Tara cảm thấy một làn sóng khoái cảm trào lên xuyên khắp người.

Không còn khả năng ngăn chặn suy nghĩ của mình nữa, Tara rên lên thành tiếng. Em muốn hơn nữa. Cô áp tay lên ngực anh sờ soạng khắp người anh.

Hai con ngựa bỗng dạt nhau ra khiến sự kết nối bị đứt lìa.

Tara, mất thăng bằng, cố gượng ngồi cho vững.

Duncan phản ứng theo một cách khác. Hiệu ứng của nụ hôn ngắn ngủi khiến chiếc xà cạp anh đang mặc trở nên chặt chẽ, và thể ngồi trên lưng ngựa lại càng khiến anh thấy khó chịu hơn.

Tara cố nén cười khi cô đọc được những gì Duncan đang nghĩ.

“Em thấy chuyện này đáng cười lắm sao?”

Giờ thì Tara không chịu nổi nữa, cô phá lên cười rũ rượi đến nỗi gập cả người lại và phải bám chặt vào lưng ngựa để khỏi ngã. “Em xin lỗi, thật đấy.” Ánh nhìn nghiêm nghị của anh khiến cô càng cười to. Nước mắt giàn giụa. “Có lẽ anh nên quay về thay cái xà cạp ấy ra đi.”

“Chắc phải vậy.”

Tara hình dung anh sẽ dễ dàng quyến rũ cô với trang phục đó. Cô vụt nín cười khi đọc được suy nghĩ của anh.

Anh đổi chủ đề và khiến cô bận rộn với những chỉ dẫn về việc đi ngựa cho đến khi họ tới đầu làng.

Tara trở mắt nhìn phong cảnh nơi đây. Ngôi làng đúng là hết như trong tiểu thuyết. Những mái nhà tranh giản dị nằm rải rác điểm xuyến cho bức tranh phong cảnh. Khói bếp tỏa khắp một vùng. Bọn trẻ nô đùa cùng lũ chó và bầy gà con.

Khi hai người đến gần ai nấy đều bỏ dở công việc đang làm chăm chú nhìn họ vẫy tay và cúi đầu chào.

Tara chú ý đến một vài con la được thắng vào xe ngựa, cô hỏi, “Ngựa của họ đâu cả rồi?”

“Không có nhiều dân làng đủ điều kiện để mua ngựa. Những người này chuẩn bị tới những cánh đồng xa gạt vụ hè hay nuôi cừu. Họ phải chuẩn bị tất cả mọi thứ suốt hai mùa xuân – hạ để đối phó với mùa đông dai dẳng nơi đây.”

“Ồ.” Mùa đông dài không phải là việc khiến cô bận tâm sau suốt hai mươi mấy năm sống ở California. Thay vì hỏi tiếp những điều chưa biết, Tara chú ý thấy một chiếc xe lạ khác chở đầy thứ trông giống như bông vải bần. “...kia nữa?”, Tara chỉ về phía chiếc xe lạ.

“Lông cừu đấy. Đám đàn bà sẽ chải sạch, và chia ra tùy theo màu. Một phần sẽ được ngâm và nhuộm để dệt thành vải, phần khác dùng làm chăn mền.” Anh muốn nói thêm nhưng cô lại chuyển sang câu hỏi khác.

“... còn kia?”

“Bác thợ rèn.”

“À, ở đây có thợ chuyên làm đồ thủy tinh không?”

“Aye, có chứ.”

“Em có nhớ đã đọc đâu đó một lần rằng thời kỳ này người ta thường bị ốm vì ngộ độc chì. Em để ý thấy hầu hết chén đĩa và mặt bếp đều làm từ sắt hay sao đó. Anh có biết chúng chứa chì hay không?”

“Một vài thứ, anh nghĩ thế.”

“Vậy anh có thể bảo ông ấy làm thêm nhiều chén bát bằng thủy tinh được không?”

Duncan gật đầu, “Aye, để anh bảo.”

Mùi bánh táo nướng từ đâu ủa tới thơm nức mũi. “Mmm... mùi gì thơm quá vậy?”

“Bác Claunch đấy. Bà ấy là người làm bánh táo ngon nhất ở làng này mà. Em muốn dùng thử không?” Anh xuống ngựa rồi ra hiệu cho một cậu nhóc gần đó dắt ngựa anh đi. Anh đỡ cô xuống.

“Cám ơn, thưa Ngài”, cô reu.

“Đó là niềm vinh hạnh của tôi, thưa tiểu thư.” Anh cầm tay cô đưa lên môi.

Hai người nhìn nhau đắm đắm.

Anh cũng có nghề đấy.

Sao, có vừa lòng em không?

Thay vì trả lời, cô giữ tay anh lại và đặt lên ngực nơi trái tim cô đang đập dồn. Thì anh đoán xem nào?

Anh định hôn cô thì có tiếng hắng giọng. Họ quay lại và trông thấy bà Claunch đang phỉ phỉ hai bàn tay đầy bột mỳ.

“Ngài Duncan, đứng ra xa cô gái này một chút đi. Cô ấy hơi đỏ mặt rồi đấy.”

Vẫn ôm ngang hông Tara với cung cách chiếm hữu, anh đưa cô đến gần bà Claunch. “Cô ấy ngửi thấy mùi bánh nướng ngon tuyệt của quý cô đấy. Liệu quý cô có thể chừa lại một ít cho hai lữ khách đang đói ngấu này không?”

Bà Claunch đã qua thời được gọi là ‘cô’ từ lâu, dỏ bưng mặt trước cách gọi này.

Tara liếc nhìn Duncan ngằm bảo, ‘anh đúng là đồ khéo miệng’. Anh bóp nhẹ tay cô ra chiều nghe thấy.

“Bà Claunch, giới thiệu với bà đây là Tara.”

“Tôi có nghe nói về một tiểu thư mới đến pháo đài. Đúng là tên xứng với người nhỉ.” Bà Claunch mỉm cười nhìn Tara từ đầu đến chân. “Vào đi nào. Đứng ngoài đường thế này sao tiện.”

Họ bước vào một gian phòng rộng rãi có bếp lò đang cháy. Trong này có một cái bàn và bốn chiếc ghế gỗ. Một chiếc ghế rộng hơn bên trên chất mấy tấm chăn rõ ràng là chỗ bà Claunch dùng để nằm nghỉ ban ngày. Một căn phòng nhỏ hơn ở đằng sau có vẻ như là phòng ngủ.

“Mời ngồi. Hai vị ăn uống gì chưa?”

“Ăn trước lúc đi ạ”, Duncan đáp.

“Thảo nào mà tiểu thư của ngài như thế kia. Đói lắm rồi hả?” Bà Claunch đến bên lò và lôi ra cái chảo rán bên trong là thứ tỏa ra mùi thơm đến chảy dãi nọ.

Tara nghĩ chắc bánh táo hay bánh ngọt gì đấy. “Cháu giúp một tay nhé?”

“Không, thưa tiểu thư. Tôi làm được.”

“Gọi cháu là Tara đi.”

Hoan hỉ vì tới đề nghị đó, bà Claunch bê nguyên cái chảo khắp khối đi tới bên cạnh bàn.

Tara để ý thấy có một chiếc giá ba chân bằng sắt treo cạnh đó, cô nhanh chóng đặt nó xuống để bà gác chảo lên.

Bà Claunch vỗ yêu má Tara mỉm cười. “Tôi thích cô tiểu thư của ngài rồi đó. Nhất định lần sau lại mang cô ấy đến nhé.”

“Khi đã nếm được món bánh của bác rồi thì tôi khó lòng mà ngăn cô ấy khỏi đến đây đấy.”

Bà Claunch bắc ấm trà lên bếp và ngồi xuống tiếp hai vị khách. “Ồ pháo đài có chuyện gì mới không?”

Duncan kể bà nghe về những việc đã xảy ra trong tháp chính. Anh kể về lũ mèo mới sinh của Amber và con bé sẽ tìm nhà cho chúng như thế nào khi chúng đủ lớn.

Bà Claunch di chuyển chậm chạp và cứng nhắc. Tara nghĩ chắc bà mắc chứng viêm khớp, và cố hết sức để giúp người phụ nữ trong lúc thưởng thức món bánh táo bà làm.

Khi nước sôi, Tara nhanh nhẹn châm trà.

Duncan gạt đầu tán thưởng.

Mãi đến lúc hai người phải đi, Tara đỡ bà Claunch đứng lên. “Cảm ơn bác về món bánh ngon tuyệt. Lần tới bác dạy cháu cách làm nhé? Cháu chưa từng thưởng thức vị nào giống như thế cả.”

“Rất sẵn sàng.” Bà Claunch chào tạm biệt cô và gửi họ một túi bánh mang về.

“Một người phụ nữ thật dễ thương”, Tara nói với Duncan khi hai người rời đi.

“Aye, đúng vậy. Nội trong ngày hôm nay thế nào bác ấy cũng sẽ kịp kể cho tất cả phụ nữ làng này về những câu khen tặng của em cho xem.”

“Thật thế à?”

“Ở đây mọi người không có gì giải trí cả. Sự tử tế của em chắc chắn sẽ được nhắc đến trong các cuộc nói chuyện suốt mấy tuần liên tiếp.”

“Tử tế? Bác ấy là người làm ra bánh. Em chỉ việc ăn thôi. Thậm chí bác ấy cũng không để em rửa bát hộ cho nữa.”

“Anh tin chắc em là cô tiểu thư đầu tiên tự nguyện rửa bát đấy.”

“Cả hai ta đều biết là em không hề ‘tiểu thư’ hơn bác ấy”, Tara nói.

“Nay, Tara. Em đúng là một tiểu thư mà.”

Ngôi nhà tranh của người đàn bà góa cũng giống như của bà Claunch. Nằm đối diện nhà Haggart. Con chó ‘sinh sự’ của ông đang nằm ngủ bình thản ngoài cửa.

“Ta sẽ nói chuyện với bà góa trước nhé.” Duncan ngược nhìn bầu trời đang tối sầm lại. Những đám mây đen ùn ùn kéo đến khiến anh lo lắng. Chắc chắn việc giảng hòa cho hai người hàng xóm sẽ tốn không ít thời gian, thế có nghĩa là có thể bị dính mưa trên đường trở về.

“Nói chuyện cùng lúc với riêng từng người sẽ tiết kiệm được ít thời gian.” Tara vỗ vỗ đầu mình. “Chúng ta có thể vận dụng đến kỹ năng giao tiếp đặc biệt của mình để dàn xếp ổn thỏa vụ này.”

“Em chắc chứ?”, anh hỏi. Em vẫn đang cố không cho anh len được vào cái đầu xinh đẹp của em đấy thôi.

Em muốn thử một thứ gì đó mới mẻ. “Anh cần phải giới thiệu em trước.” Tara bắt chước hành động của Duncan khi anh buộc ngựa mình vào một cây cột.

Người đàn bà góa hóa ra trẻ hơn Tara tưởng rất nhiều. Chị đẹp không thể tin nổi và trông chưa đến bốn mươi lăm. Ngay cả tên chị nghe cũng trẻ nữa, Celeste.

Giống như Myra, Tara không tin rằng Celeste cô đơn sau khoảng thời gian cô con gái đi theo chồng hai năm trước. Góa bụa khi con mới lên mười, chị đã phải sống những năm tươi đẹp nhất của người phụ nữ không có hơi đàn ông, và nỗi cô đơn đó không dễ gì bù đắp được.

Sau giây phút Duncan giới thiệu Tara xong, anh qua nhà Haggart, con chó hư vô vập liếm láp anh khi anh cúi xuống xoa xoa mình nó.

“A, ngài Duncan. Có chuyện gì mà ngài quá bộ đến đây thế?”

“Tôi thay mặt cha tôi có chút chuyện muốn trao đổi với anh.”

Haggart thoáng chau mày. “Mời vào, mời vào. Tôi có rượu ngon lắm muốn thiết đãi ngài.” Haggart, sắp đến sinh nhật lần thứ năm mươi, vốn đã mời chủ nhân tương lai của dòng họ Coinnich vào nhà mình hết như tất thấy những lần trước đây.

“Chuyện gì xảy ra với con chó thế, chị Celeste?” Tara đón lấy cốc nước từ chủ nhà.

“Nó dẫm nát hết vườn cà chua của tôi chứ sao. Cả một khu vườn rộng như thế này này.” Chị đưa cả hai tay lên minh họa điều mình muốn nói. “Sắp chín đỏ rồi đấy.”

“Làm sao nó vào đó được?” Tara để ý thấy cái hàng rào nhỏ bao quanh vườn rau dễ thương của chị lúc mới bước vào.

“Cánh cổng để mở trong khi tôi mãi chăm sóc đám rau. Con chó bần thủ đó ngênh ngang bước vào cứ như chỗ này là của nó và bắt đầu xối tung mọi thứ lên. Haggart đáng ra phải để mắt đến con chó nhà mình chứ.” Tara điềm tỉnh khi Celeste bày tỏ thái độ về con chó và cái giọng bực dọc dành cho ông chủ của nó.

Tara tiếp tục lắng nghe Celeste huyền thuyên kể lể không biết bao nhiêu lần Haggart bỏ bê vật nuôi của nhà mình và chị buộc phải chăm sóc con vật. “Ai đời bỏ đói con chó cả đêm vậy mà ngủ được chứ?”

Tara chuyển suy nghĩ của mình thành lời, hy vọng Duncan nghe thấy. Em nghĩ Celeste tình trong như đã với Haggart rồi đây.

Duncan đáp lại ngay. Tình trong như đã là sao?

Thì mệt rồi chứ sao? Em nghĩ chị ấy thích anh ta. Em cảm thấy được giọng điệu giận thì giận mà thương thì thương của chị ấy.

Duncan nhìn Haggart qua miệng cốc.

“Nói cho ngài hay, bà ấy vậy là không được. Lúc nào cứ hễ có dịp là vỗ về nựng nịu con Max. Rồi đến lúc nó lớn mặt thì lại la lối om sòm.”

“Anh cho rằng tự chị ấy chuốc lấy chuyện đó hả? Chuyện con Max phá vườn rau quả ấy?”

“Tôi thấy chẳng có gì ngạc nhiên. Mới hôm trước còn bảo tôi phải đi xách nước cho bà ấy vì nghe đâu con Max đã uống cạn chỗ nước bà ấy để ở bậc tam cấp. Có con chó đang khát nằm gần đó mà để nước bên ngoài là thế nào? Ngài trả lời được không?”

“Có khi chị ấy cần đỡ dần chuyện nặng nhọc đó thì sao?”, Duncan gợi ý.

“Tên bà ấy là Celeste. Đúng là góa chồng rồi, đã tám năm nay.” Haggart hạ giọng, “Tôi không nghĩ là bà ấy thích mọi người gọi mình là góa.”

Duncan gửi suy nghĩ của bản thân sang ngôi nhà đối diện. Aye, anh nghĩ em đúng rồi đó. Haggart cũng tình trong như đã với chị hàng xóm rồi.

Tội nghiệp cho con Max phải chịu trận. Tara nói.

Giờ làm sao đây?

Họ cần một chút khích bác. Thử xem Haggart có lên tiếng bênh vực cho Celeste không khi bảo chị ấy buộc tội anh ta là sai. Em cũng sẽ làm tương tự. Nếu hai người cản câu, em sẽ gợi ý chị ấy làm lành với Haggart bằng cách thiết anh ta một bữa ăn hay đại loại vậy.

“Nào anh bạn”, Duncan nói. “Có lẽ lần này chúng tôi phải chuyển chị Celeste đến nơi khác sống. Nếu chị ấy vu khống cho anh như vậy thì cần phải bị nghiêm trị.”

Haggart trợn tròn mắt, nụ cười tươi tắt biến mất. “À, ừm... đợi một chút. Đúng là bà ấy có hơi nói quá lên thật, nhưng không phủ nhận được chuyện con Max có vào vườn rau nhà bà ấy. Phạt bà ấy thế là không hay lắm đâu. Tôi nghĩ ngài cứ để chuyện này cho tôi lo liệu. Tôi quả tình không muốn nhìn thấy người đàn bà góa tội nghiệp đó phải chịu thiệt thòi vì tôi đâu.”

Tara cười toe toét khi đưa cốc nước lên miệng. “Nếu quả thực chị nghĩ Haggart đáng bị như thế thì tôi sẽ nói Duncan chuyển anh ta và con chó đến sống ở một nơi khác.”

“Cái gì? Nay, tôi... tôi không có ý như vậy đâu.” Celeste hít một hơi thật sâu. “Tôi nghĩ thế này tiểu thư à, Haggart và tôi có thể dàn xếp vụ con chó được. Lẽ ra tôi không nên để cổng mở. Lỗi một phần cũng tại tôi.”

Hai “đương sự” đứng cạnh nhau ngoài đường khi Tara và Duncan ra về. Không ai nói những lời khó nghe với nhau nữa. Thay vì thế, họ nói về cặp đôi đang đi nước kiệu trên con đường đất trở về pháo đài.

“Hai người đẹp đôi đấy chứ?”, Celeste hỏi.

“Một đôi ư?”, Haggart hất đầu về phía trước, nhìn chăm chú. “Chắc không?”

“Aye, chắc họ về nhà không kịp trước khi trời mưa rồi.” Chị liếc nhìn anh hàng xóm điển trai.

“Ừ, sắp mưa rồi.” Haggart nhìn lên mái nhà người thiếu phụ. “Cái mái cần phải sửa chữa đó Celeste. Để tôi lợp lại trước khi mùa mưa lại đến.”

“Thế thì quý hóa quá.” Celeste cúi xuống gãi gãi một bên tai con Max, khẽ mỉm cười mãn nguyện. “Nếu anh chưa có gì cho bữa tối, thì tôi đã chuẩn bị đủ cho hai người ăn đấy. Không ngại thì qua dùng bữa với tôi luôn.”

“Tôi vốn có giỏi nấu nướng gì đâu mà.”

“Vậy được rồi. Mang theo con Max luôn. Không khéo nó lại tìm một vườn nhà khác mà cào xới lên nữa.”

“Nay, ai lại muốn như thế bao giờ.”

14. Chương 14

Ian MacCoinnich đứng ở nơi cao nhất ngôi nhà nhìn khắp lượt lên bầu trời. Suốt ngày hôm nay mây từ ngoài biển đổ dồn về, báo hiệu một cơn mưa sắp đến trong đêm.

Mà chờ đến đêm thì lại quá trễ, những trù tính sẽ hỏng mất.

Ông nhắm hai mắt, dang rộng hai tay và hướng lòng bàn tay về phía những tia nắng mặt trời – ông muốn làm tắt chúng. Rồi ông đọc thần chú.

Gió bắt đầu nổi lên. Những đám mây đen xuất hiện, rồi tiếng sấm nổ rền. Mưa bắt đầu lất phất rơi. Thời tiết kiểu này người già và người bệnh sẽ nhức mỗi xương cốt lắm đây.

Cơn mưa bắt đầu trút xuống. Khi bầu trời đã hoàn toàn phủ kín, và tóc ông đã ướt sũng, Ian buông hai tay xuống, nở một nụ cười hài lòng.

Ở bên dưới, Lora đứng khoanh tay nhìn chồng. Bà cố đi vào suy nghĩ của ông nhưng bị chặn lại. Khi không khí trở nên mát lạnh và gió bắt đầu thổi, bà mới ngộ ra.

Chắc giờ này Duncan và Tara đang quay trở về. Nếu giữa đường gặp mưa to gió lớn, Duncan chắc sẽ tìm chỗ trú tại một trong những ngôi nhà nhỏ dọc đường.

Lora bật cười. Chồng bà thật đáng để.

* * *

Duncan và Tara chuyện trò rôm rả về chiến công của họ chiều nay.

“Em cực là trong vòng một tuần nữa hai người sẽ đến với nhau cho xem.”

“Không lâu thế đâu. Em mà trông thấy phản ứng của Haggart khi anh cho rằng chị ấy nói không đúng sự thật nên phải bị trừng phạt thì mới biết.”

“Celeste cũng nhảy dựng lên khi em bảo cần phải xử lý con chó hư. Rồi lúc em đề cập tới chuyện anh định chuyển Haggart đến sống một nơi khác nếu hai bên không hòa giải được thì thái độ chị ấy khác hẳn.” Tara chồm người sang vỗ vai anh. “Chúng ta ăn ý nhau nhỉ.”

“Ừ, rất ăn ý.”

Có ánh chớp sáng lóe khiến cả hai đều giật mình ngược nhìn lên. “Thế nào cũng bị mắc mưa thôi.” Tara kéo áo choàng sát vào người và đội mũ lên đầu.

Tiếng sấm rền báo hiệu một cơn mưa không nhỏ. Con Meg khẽ lồng lên. Duncan vội đưa tay vỗ vỗ con vật giúp nó bình tĩnh.

Hai người tiếp tục đi trong im lặng độ vài phút cho đến khi những giọt mưa đầu tiên bắt đầu trút xuống. Duncan hét lên át cả tiếng sấm, “Phải tìm chỗ trú thôi.” Chỉ mới vài phút nhưng Tara đã ướt sũng, cô cũng hét lên đồng ý.

Họ thay đổi hướng đi dưới cơn mưa như thác đổ. Duncan giữ cho hai con ngựa chạy nước kiệu, không muốn chúng lại lũng lên khi ánh chớp liên tục lóe sáng trên bầu trời.

Căn lều nhỏ và tối. Nhưng rất may là nó khô ráo. Duncan nhanh chóng đưa Tara vào bên trong, rồi vội quay ra buộc ngựa.

Tara giũ áo choàng rồi treo nó bên cạnh cửa ra vào. Túi đồ ăn bà Claunch gửi về cho Ian và Lora giờ thật được việc khi đợi mưa tạnh. Sau khi lau sạch chiếc khăn bàn duy nhất, Tara dọn ra và tìm cốc trong chạn.

Một chiếc giường nhỏ, bên trên có mấy tấm chăn, chiếm phần lớn không gian căn phòng. Tara phủi bụi, quét sạch đám mạng nhện.

Ngay cả đang bên trong lều, Tara cũng lạnh đến thở ra khói. Cô chú ý thấy cái lò sưởi và ước ao có một que diêm. Bên ngoài hiện có củi chất nên cô biết, lúc Duncan trở vào, họ sẽ không bị lạnh.

Thật dễ chịu khi có một người nhóm lửa riêng cho mình, Tara nghĩ. Cô trùm chăn ngồi co ro vì lạnh đợi anh trở vào khi lo xong cho mấy con ngựa.

Duncan nấn ná bên ngoài lâu hơn cần thiết. Chẳng phải vì anh mất nhiều thời gian cho việc tìm chỗ cột ngựa và cho chúng ăn, mà bởi anh cứ chần chừ cân nhắc.

Bên trong ngôi nhà tranh nhỏ kia là người con gái anh khao khát vô cùng. Niềm khao khát anh đã gửi gắm trong lời thề hôn ước, nhưng ở đâu đó sâu bên trong, anh biết nó còn mãnh liệt hơn. Sẽ không có bất kỳ ai hay bất kỳ điều gì có thể ngăn nổi một khi anh bước qua cửa lều.

Chắc phải qua hôm sau trời mới tạnh nên anh biết đêm nay mình sẽ có được cô. Hai người đã quá kìm nén lâu nay rồi.

Tara là vợ anh, dù rằng cô vẫn chưa hề biết chuyện đó.

Duncan tự nhủ hay là nói cho cô ấy tỏ trước khi..., rồi anh quyết định không làm thế. Điều ấy nhất định sẽ khiến cô bất ngờ và thể nào cũng nổi giận lôi đình. Anh muốn cô sôi nổi nồng nàn, chứ không phải cáu kỉnh bực tức. Với tính khí nóng tựa mái tóc đỏ rực lửa gây chết người đó thì anh không dám mạo hiểm kể lễ sự thật trước khi cô hoàn toàn thuộc về anh.

Tự tin với tính toán của mình, anh đường hoàng bước vào trong.

Cô ngồi thu lu trên giường, run rẩy như một chiếc lá trong gió.

“Sao em không nhen lửa lên?”

“Bằng... cách nào?”, cô lập cập.

Anh đến bên lò sưởi lòng bàn tay chìa về phía trước. Một ngọn lửa bùng lên, rồi tiếp một ngọn lửa nữa. Anh cho một thanh củi vào bên trong lò và giữ hai bàn tay giờ cao cho đến khi nó bén lửa.

Ánh sáng bập bùng từ lò sưởi khiến không khí căn phòng ấm hẳn. “Lẽ ra anh nên nhóm lửa trước khi ra ngoài lo cho lũ ngựa.”

“Khô-ô-ông sao.” Tara nắm chặt hai tay vào nhau cố giữ cho cơ thể không ngừng run lên từng chập. Nhưng tóc và quần áo ướt hết thế kia, xem ra cái nỗ lực đó chẳng thấm vào đâu. Cô tung tấm chăn ra chạy đến bên lò. “Anh có nghĩ sẽ dạy em cách nhóm lửa không?”

Anh cởi áo choàng ướt sũng ra treo lên cùng với áo choàng của Tara. “Dĩ nhiên rồi, để làm em ấm lên đã.” Anh xoa xoa cánh tay cô xoa tan cái lạnh.

“Em cởi cái này ra đi.” Anh giúp cô cởi váy áo, cố không nhìn vào làn da mềm mướt trước mặt. Áo lót không ướt lắm và che kín gần hết người cô.

Duncan kéo ghế đến bên lò sưởi và đề nghị cô ngồi xuống. Anh tháo đôi boots rồi đặt chúng gần bên xống áo của Tara để hong khô.

Trong khi Tara lùa tay vào mái tóc ướt sũng của mình, Duncan tự hỏi cô đang nghĩ gì, và anh cố len vào đầu cô một chút.

Bài hát cô đang thầm ngân nga khiến anh mỉm cười. Cô tránh ánh nhìn của anh khi anh dọn dẹp mọi thứ cho gọn gàng để chuẩn bị đi ngủ. Dưới ánh mắt cụp xuống, cô khẽ liếc vào chiếc giường nhỏ. Hai tay cô nắm chặt.

“Sao căng thẳng vậy, em yêu?”

“Căng thẳng?” Giờ đã thấy ảm áp hơn, Tara đang lơ đãng nghịch tóc. “Ai nói em căng thẳng chứ?”

“Nếu không căng thẳng thì là gì?” Anh ngồi xuống mép giường.

“Em chỉ... nghĩ, thực sự là đang tự hỏi thôi.” Cô thở ra, hít vào và... “Ừ thì em đang căng thẳng đấy.”

Hai bàn tay cô càng run tợn, dù cái lạnh đã không còn hiện hữu.

“Tại sao?”

“Anh. Em. Chúng ta.”

“Thì sao?”

“Bởi chúng ta không thể ở riêng một mình cùng nhau thế này mà không đổ nhào vào nhau được, nên em mới căng thẳng thế đấy.”

Anh giấu nụ cười tự mãn. “Đó là vấn đề sao?”

“Đó là vấn đề. Có thể với anh thì không, anh sẽ không phải là người hứng chịu những hậu quả đến từ chuyện đó. Em khác.” Giọng cô đều đều.

Cô đang nghĩ xa xôi, và thấy sợ. Còn anh thì thấy mình bị coi rẻ.

“Em nghĩ anh là người tầm thường như vậy sao? Em tin rằng anh sẽ bỏ mặc em một mình đương đầu với ‘những hậu quả’ đó?”

“Không. Mà có. Em cũng không biết nữa.” Cô đứng lên giữ một khoảng cách nhất định giữa hai người.

Câu kết của cô khiến anh tức giận. Anh đứng dậy đi đi lại lại trong khi cô tiếp tục nói.

“Nghe này, Duncan. Em, cũng như anh, không thể phủ nhận mình đang khao khát nhau. Nhưng nó không giống việc chúng ta đã thề ước điều gì với nhau cả. Bất kỳ điều gì cũng có thể xảy ra khi chúng ta...”, cô lia ánh mắt về phía chiếc giường. Không cần nói ra cũng hiểu.

Anh bắt được cô chỉ bằng một bước chân. Ôm lấy mặt cô bằng hai tay, buộc cô nhìn vào mắt mình. “Nhìn anh đi”, anh ra lệnh. “Nhìn vào anh. Em thấy gì?”

Tara cố giằng ra. Mối hoài nghi len lõi khắp người cô, đi vào tâm trí cô bằng một khuôn mặt xấu xí. “Em không thể.”

“Nhìn đi.”

Anh cúi thấp đầu đưa ánh mắt cháy bỏng tới ngang tầm mắt cô. Thân người cô bắt đầu thả lỏng, những thứ trước mắt mờ đi và hai luồng suy nghĩ chợt giao nhau. Duncan cố len vào tâm trí cô. cuối cùng, cô trông thấy chính mình qua đôi mắt anh, niềm khao khát trong anh trỗi dậy, sôi sục trong từng mạch máu.

Cô nhìn thấy cái anh đang nghĩ trong đầu. Cô bắt gặp mình đứng trước gương, tay đỡ cái bụng to tướng và mỉm cười. Phía sau, Duncan cũng mỉm cười quàng tay quanh hông cô đầy sở hữu.

Khung cảnh đó khiến Tara nhẹ nhõm. Cô lơ đãng trong vòng tay anh. “Wow.”

Duncan quỳ xuống bên cạnh cô. “Anh sẽ không bao giờ để mặc em nuôi con một mình đâu. Em phải tin anh.”

Tin tưởng anh đã nói vậy thì sẽ giữ lời, Tara mỉm cười ngượng ngùng. “Em không cố tình hạ thấp danh dự của anh đâu.”

“Chị gái em và em đã gặp những người đàn ông không ra gì nên thâm tâm em có suy nghĩ vậy cũng phải. Anh hiểu. Nhưng anh không giống họ.”

“Em biết. Anh nói đúng. Em chỉ...”, cô nuốt khan, “Cứ hễ ở bên anh là em không nghĩ được gì hay ho cả.”

“Anh cũng vậy mà. Trước khi gặp em anh chưa từng như thế.”

Thật không?

Duncan đọc được suy nghĩ của cô và mỉm cười.

Anh kéo tay cô đưa lên má mình và tận hưởng cảm giác ấm áp ấy. “Em có biết anh sẽ mang lại cho em niềm khoái cảm như thế nào không, Tara?”, anh lướt môi lên phía trong cổ tay cô, “Anh không ngừng nghĩ đến việc sẽ làm sao cho em phải khát khao anh. Làm sao để biến em thành của anh.”

Chúa ơi, Tara thấy hai chân mình như muốn khụy xuống. Cô gần như không thể thở nổi, chứ đừng nói chỉ đến cử động. Đôi mắt đen sâu thẳm của anh cháy bỏng đam mê. Đôi môi mơn mên chậm chậm khiến các mạch máu chạy rần rập khắp người cô. Không thể làm gì ngoài việc rên lên và trở mắt nhìn, những lo sợ lẫn lộn tan biến như chưa hề có. Duncan bước tới gần hơn, xóa nốt khoảng cách ít ỏi còn lại giữa hai người. Hơi thở nóng rẩy phả vào mặt cô. Anh đợi sự hưởng ứng.

Đó là điều cô muốn, là điều cô khao khát.

Tara xòe hai bàn tay áp lên vòm ngực vạm vỡ. Hơi thở anh bắt đầu dồn dập, nhưng anh vẫn từ tốn. Không thể đợi thêm chút nào nữa, Tara kéo đầu anh xuống áp môi vào môi cô. Môi anh cháy bỏng hứa hẹn những nụ hôn nồng nàn.

Mỗi cử động âu yếm dù rất nhỏ từ đầu lưỡi anh cũng khiến cô cảm thấy như được trở về, như một sự hoàn chỉnh. Cô biết anh muốn cô, nhưng nỗi ham muốn trong cô giờ như bếp lửa đang ủ đượm chỉ chờ được thổi bùng lên.

Cô đã đợi người đàn ông này bước vào đời mình suốt hai mươi năm nay. Cô khao khát, còn hơn cả anh, được xoắn lấy chiếc lưỡi tham lam của anh.

Không còn gì có thể ngăn cản cô lúc này, bởi ham muốn và tưởng tượng suốt những năm qua đã là quá đủ. Cô say sưa với nụ hôn ngọt ngào của anh còn hơn cả với hình ảnh anh vừa cài vào tâm trí cô. Say sưa hơn cả những gì cô nhớ được từ lần hôn nhau ở California. Cô vừa cuồng quýt hôn anh vừa thở gấp gấp, rồi từ từ lơ ra.

“Tara”, anh lướt nhẹ môi dọc theo cằm cô, ngả đầu cô ra để dễ bề lần xuống cổ, “Đừng từ chối anh nhé. Anh muốn em đến phát cuồng lên rồi”.

“Từ chối anh cũng có nghĩa là từ chối bản thân mình. Em chưa từng muốn ai cho đến khi gặp anh.” Cô vừa thì thào vừa thở gấp khi anh lần môi đến bả vai và mơn mên ở đấy. Đôi tay anh lướt dọc xuống hai bên sườn khiến cô cong người lên hưởng ứng.

“Đêm nào anh cũng trần trọc. Không lúc nào anh thôi nghĩ về em, về chúng ta như thế này”, anh thú nhận. Hai tay anh ôm trọn bầu ngực tròn đầy. Môi cô hé mở đón đợi.

Những khăn nài không cất thành lời của cô khiến ham muốn trong anh càng trào dâng.

Chiếc áo lót Tara đang mặc chỉ là một lớp cách ly mỏng dính giữa hai người, và anh không định để nó ‘yên’. Anh kéo tuột qua vai cô cốt để da thịt hai người thực sự tan vào nhau. Anh đã nghĩ cô sẽ then thừng theo kiểu các cô gái trinh trắng chưa từng gần gũi với đàn ông, nhưng thấy phần chân khi cô không hề có chút gì như thế khi anh kéo chiếc áo lót xuống thấp hơn và mơn mên một bên đầu nhũ hoa.

Cô buông người ra ghé. Không ngớt khăn nài bằng cách chỉ anh mới nghe thấy được. Thế. Thế. Anh trông thấy mắt cô khép hờ và cơ thể rũ đi vì khao khát.

Anh bỗng cô đến giường, và đặt nằm xuống, gần như không tin được rằng anh sắp sửa được ban tặng những gì mình từng mơ trong suốt thời gian qua.

Đôi tay anh cuống cuống mân mê khắp người cô. Hai tay cô luồn vào tóc anh, ban đầu còn lơ lửng, rồi bắt chặt lấy kéo xuống cho đến khi môi anh cận kề đầu nhũ hoa đã căng cứng đợi chờ. Anh vẫn nấn ná khiêu khích, cô càng kéo mạnh hơn trong khi không ngớt khẩn nài.

Ngón tay cô đột ngột điên cuồng tìm cách mở chiếc áo thụng trên người anh. Anh bật cười khoái trá.

“Em muốn chạm vào da thịt của anh”, cô run rẩy nói.

Anh cởi áo và thả xuống sàn, khép mắt khi cô đưa đôi tay thanh mảnh mân mê vòng ngực cường tráng của mình.

Anh thích thế này nhỉ, anh nghe cô nói trong đầu.

“Anh thêm được em vuốt ve nữa ấy chứ.”

Cô ghé môi ngậm lấy đầu ngực anh, thối bùng lên nỗi thèm khát được tan vào nhau. Ý nghĩ cả hai xoắn xuýt hòa quyện. Anh không rõ do nó xuất phát từ anh hay từ cô mà khiến cả hai trở nên cuống cuồng lao vào nhau như vậy.

Cơ thể anh bắt đầu căng cứng lên trước những cử chỉ thân mật. Trong đầu anh chỉ còn mỗi hình ảnh được chìm sâu vào miền ấm nóng nơi cô. Anh muốn thật chậm rãi tận hưởng đầy đủ từng khoảnh khắc, muốn mang đến cho cô niềm khoái lạc trọn vẹn trong lần ân ái đầu tiên của đời người, nhưng cô không để anh làm vậy. Anh ôm lấy đầu cô bằng hai tay, nâng lên, ngấu nghiến đôi môi ướt mọng lần nữa.

Tara cảm thấy phần cơ thể cứng rắn của anh căng tràn khao khát chạm vào mình. Bụng dưới cô cuộn lên một thôi thúc gì đó rất mãnh liệt – một xúc cảm chưa hề trải qua trước đó. Cô oằn người, để mặc bản năng dẫn dắt.

Giờ chiếc áo lót đã tuột hẳn khỏi người cô dưới sức ‘tấn công’ từ đôi tay anh, dâng trọn thân thể trinh nguyên cho anh thỏa sức ngắm nhìn. Đắm chìm trong từng nụ hôn, dề mê dưới những ve vuốt của anh khiến cô không còn tâm trí để ý đến việc lần đầu tiên khỏa thân trước anh. Anh nhẹ nhàng gạt tay cô ra hai bên và nhìn thật lâu chờ đợi.

Anh thì thào, “Em đẹp quá.”

Rướn mắt dọc xuống cơ thể mình, xuống thấp nữa, thấp nữa. Cô thẹn thùng, cảm thấy sức nóng chạy rần lên mặt trong khi ánh nhìn anh dừng lại nơi riêng tư của cô. “Em thật đẹp ngoài sức tưởng tượng.”

Anh ngược lên nhìn cô, và giữ nguyên ánh mắt ấy trong khi rê tay dọc từ môi xuống cổ cô. Anh nấn ná một chút nơi bầu ngực căng đầy và khiến cô thở dốc lên lần nữa khi vo nhẹ đầu nhũ hoa.

Người cô nhũn đi khi tay anh lần xuống sâu hơn. Anh mân mê hông cô, một luồng khoái cảm khác xuyên khắp người Tara.

Khi Duncan ngập ngừng nấn ná lại nơi hông cô, cô nâng người lên hưởng ứng, đòi hỏi thêm nữa vì biết rằng anh có thể mang lại cho cô hơn thế. Anh dè dặt di chuyển xuống vùng cấm. Khi đến nơi, tay anh trườn lấy ôm trọn miền nóng ấm khiến cô bật kêu lên tên anh trong nỗi kìm nén khó cưỡng.

Anh đòi hỏi, “Cho anh nhé.”

Cô ngưng ngừng mỉm cười trước sự nhút nhát bất ngờ ấy, anh ghé môi mơn man lên cổ cô, lần đến tai cô. Người Tara cong oằn.

Cô cảm thấy sức nóng chạy rần rần khắp cơ thể, tan chảy từ trong ra ngoài. Nỗi khao khát trong cô lúc này đã dâng lên đỉnh điểm, nhưng bàn tay anh vẫn đứng yên. “Anh...”, cô khẩn nài.

Anh thì thào bằng tiếng Gaelic. Cô lại nghe trong đầu mình bằng tiếng Anh. Cho anh nhé. Anh sẽ không ép em. Hãy tin anh.

Đầu gối cô di chuyển sang bên hưởng ứng lời van lơn tha thiết. Ngón tay anh tìm được đến ngưỡng cửa, từ tồn lách vào bên trong. Cô giật nảy người đón đợi những đợt sóng khoái cảm sắp ào ạt xô đến.

Ham muốn trào dâng ngùn ngụt trong cô dưới những ve vuốt âu yếm từ bàn tay anh. Hơi thở gấp gáp của cả hai quyện vào nhau khi anh đang cùng cô ca khúc dạo đầu. Người cô càng lúc càng cong lên hưởng ứng. Tara đột ngột ngừng thở khi tìm được sự giải phóng đầu tiên trong đời. Từng đợt co thắt khiến người cô rung lên bần bật.

Anh vỗ vập ngẫu nhiên hôn môi cô, không để cơn đam mê trong cô có cơ hội lắng xuống dù chỉ trong một thoáng.

Hai tay cô lần dọc xuôi theo tấm lưng rộng vạm vỡ của anh xuống phía dưới. Cô bất ngờ khi nhận ra anh đã khỏa thân hoàn toàn. Anh cởi đồ lúc nào nhỉ?

Tara quá ‘mê mải’ nên không để ý. Cô cảm thấy chất đàn ông căng tràn khao khát của anh đang áp sát lối vào trong cô. Cô biết anh đang cố gắng hết sức để làm cô cảm thấy thoải mái, muốn xoa dịu cảm giác đau đớn của lần đầu tiên. Nước mắt cô chực trào ra, những giọt nước mắt sung sướng vì sự ân cần và dịu dàng của Duncan.

Nhưng thay vì khóc, hai tay Tara trở nên bạo dạn hơn, ve vuốt khắp người Duncan không chút ngưng ngừng như trước đó. Cô mê mải khắp lưng anh rồi lần tìm đến hông. Dè dặt luồn vào phía trước nắm lấy anh.

Người anh căng lên cố kìm giữ trong khi tận hưởng khoái cảm từ những ve vuốt của cô.

Tara cảm nhận được anh đang cố kìm giữ, đợi cô sẵn sàng. Tara cuống quýt hôn môi anh, cảm thấy ham muốn trong cô lại dâng đầy, không thể đợi thêm được nữa.

Yêu em đi. Cô hối thúc anh bằng ý nghĩ, muốn cảm nhận cơ thể anh bên trong mình một cách trọn vẹn, và cảm giác được anh lấp đầy.

Anh chuyển động bên trên cô. “Nhìn anh đi Tara. Để anh nhìn vào mắt em nào.”

Hai hàng mi khẽ chớp, hai cặp mắt giao nhau. Duncan đã tìm thấy lối vào nơi chưa từng được ai khám phá trước đó, cố chống chọi ham muốn chìm sâu vào – điều mà anh không nghĩ là mình làm được.

Anh từ từ hạ người xuống, miền ấm nóng đã mở cửa đón chờ. Anh khựng lại. “Yêu em đi, Duncan. Em sinh ra là để dành cho anh.”

Cô thở dốc lên khi anh đi vào. Cảm thấy người cô căng lên trước sự xâm nhập, anh dừng lại, “Anh xin lỗi, em yêu, lần sau sẽ không đau nữa.”

“Em biết.”

Anh trao cô nụ hôn dài và sâu, đợi cô có thời gian điều chỉnh với sự xâm chiếm ấy. Anh chậm rãi chuyển động hông. Sau mỗi cú đẩy, cô lại cảm thấy cơ thể mình cho thêm khoảng trống anh cần. Cả hai càng chuyển động, cơn đau càng dịu dần.

Mỗi cú thúc nhặn lại mang cô đến gần hơn, gần hơn với cảm giác tìm anh hòa nhịp cùng tim cô.

Cơn đau biến mất nhường chỗ cho ham muốn mãnh liệt. Sự nhặn nạy, những lời âu yếm nũng nịu, và sự tiếp xúc da thịt khiến khao khát tràn dâng. Hông cô bắt đầu chuyển động hòa nhịp cùng anh. Cô biết rằng ‘cái hơn nữa’ đó đang đến gần lắm rồi.

Cả hai cùng chìm vào cơn mê nhục cảm, và khi không thể giữ thêm được nữa, cơ thể cô như nổ tan từng mảnh, đầu óc mù đi khi cơn chấn động tràn qua khắp người. Tara kêu lên, “Cùng em đi, Duncan.”

Chỉ chờ có thế, anh hòa trọn vào tâm trí cô, thân thể và linh hồn cô, tuôn trào vào trong cô.

Người Tara bỗng bồng bềnh trôi dần xuống thấp. Anh kéo cô nằm lên người mình để không đè bẹp cô bằng sức nặng bản thân. Má cô áp lên ngực anh khi bàn tay anh vuốt ve suối tóc chảy dài xuống lưng cô. Cả hai dường như không còn sức lực để cử động, nói chuyện, hay thậm chí mở mắt ra.

Cuối cùng, khi Tara mở mắt nhìn, ngọn lửa cháy bùng bùng tỏa lên tường những hình ảnh đầy lãng mạn. Mưa bên ngoài vẫn dội xuống từng tầng nước lớn rầm rập, nhưng sấm chớp đã ngưng.

Cô cảm nhận nhịp tim anh đập dưới tai mình. Cơ thể cô chưa bao giờ thấy thỏa thuê như lúc này. Người ta nói gì sau một trải nghiệm tuyệt vời ấy nhỉ? Chỉ cảm ơn thôi dường như không đủ.

Trống ngực anh bắt đầu rộn rã.

“Anh nghe thấy ư?” Ngượng ngùng, cô ngược lên nhìn nét mặt cười cười của anh.

“Tội lỗi.”

Cô bấu môi. Anh khép chặt hai mắt, nhưng trên khóe môi thoáng nở nụ cười tinh quái.

“Sao nào?”

Anh mở mắt ra, nhìn cô chằm chằm một lúc, rồi nhắm mắt lại. “Gì đấy cô bé?”

“Anh biết chính xác là gì mà”, cô nghịch nghịch tay lên ngực anh, “Anh là thầy giáo trong chuyện này mà, người ta nói gì nào?”

Anh vờ khe khẽ ngáy.

“Duncan.” Cô đập mạnh vào ngực anh lần nữa.

Như một con hổ vồ mồi, anh nẩy chồm lên, và không mất chút sức lực nào ghì chặt cô bên dưới, thở hổn hển. “Thầy giáo nói, em là người đẹp nhất thế gian, và anh mong được có nhiều bài học yêu đương nữa đây.” Anh hôn chụt vào chóp mũi cô rồi cắn nhẹ môi dưới. “Nếu đây không phải là lần đầu tiên của em thì em sẽ không được yên như thế này đâu.” Anh vùi mặt vào cổ cô, nhắm nháp vị mặn mặn sau cuộc yêu.

Cô cảm thấy sự ham muốn trỗi dậy nơi anh. “Anh có thể nghĩ đến những điều tệ hơn đây.”

Một lần nữa cô tan đi trong vòng tay ấm áp của anh.

15. Chương 15

Hết như một nàng mèo, sau khi liếm sạch chỗ kem, Tara duỗi chân tay dọc theo thân người Duncan và nằm nũng nịu nép vào vòng tay anh. Cho dù đêm qua chẳng ngủ được là bao, nhưng cô không thể nhớ trước đây có lần nào mình thức dậy mà thấy sáng khoái như hôm nay.

Anh khẽ cựa mình, từ từ mở mắt đón chào ngày mới tươi vui. Ngoài cửa sổ mặt trời chiếu sáng rực rỡ, mưa chỉ còn là kí ức. Vài hòn than vẫn âm ỉ cháy, bên trên lò sưởi bằng láng một làn khói mỏng tan.

“Chào em yêu.” Cô đón nhận một nụ hôn phớt nhẹ lên đỉnh đầu.

“Chào anh.”

Cả hai ngủ gần như hết buổi sáng, giờ mặt trời đã lên đến đỉnh đầu. “Mình phải về thôi em.”

Cô nhoèn cười rúc sâu hơn vào anh. “Em không muốn về đâu. Cứ vờ như trời vẫn còn đang mưa đi.” Cô bỗng nảy ra một ý nghĩ. “Anh có gọi mưa được giống như nhóm lửa không?”

Anh kéo cô sát vào mình. “Anh e là mình chỉ gọi được vài đám mây thôi.”

Cô nhắc đầu lên nhìn anh chăm chú. “Em đùa đấy. Nhìn mặt anh là em biết không được rồi.”

“Và nhìn mặt em thế kia, anh biết mình phải cạo râu thôi.” Trên làn da cô có vài vết xước nhỏ từ những lần ân ái đêm qua. Anh cọ cọ tay vào má cô, “Anh xin lỗi vì đã làm hỏng làn da xinh đẹp của em.” Mắt anh thoáng hối lỗi.

“Tại sao anh không để râu quai nón như đàn ông ở đây?”

Anh cau mày, “Em nói em thích mặt nhẵn hơn cơ mà.”

Cô tủm tủm cười thú nhận. “Em nói dối đấy.” Nhìn nét cau mày của anh, cô nói tiếp. “Ý em là, em cứ ngỡ mình thích đàn ông không để râu, cho đến khi em gặp anh sau mấy ngày không cạo. Rất gợi cảm. Nhưng lúc đó em đang giận nên không thêm quan tâm.”

Anh chống khuỷu tay gượng dậy ấn cô nằm lại xuống giường. “Hóa ra ngày nào anh cũng hành hạ mặt mình bằng lưỡi dao cạo, trong khi em lại thích anh để râu.” Giọng anh nghiêm túc nhưng ánh mắt lại đùa cợt.

“Sao cơ?”

“Em phải bị...”

“Em phải bị phạt”, mắt cô hấp háy tinh nghịch.

“Anh biết một hình phạt xứng đáng dành cho em.” Anh ghé môi mình sát môi cô, đợi cô nín thở. Mong mỏi.

“Không hôn đâu”, anh lùi ra, như thể muốn bỏ đi.

Cô túm lấy cánh tay anh kéo lại. “Anh không được thế chứ.” Cô vật anh ra, cười lên ngực anh. Tóc cô xòa tung, quay lấy cả hai. Cô vừa nói vừa dí dí lên ngực anh, “Hình phạt đó rất thô lỗ và bất thường đó thưa quý ông.”

“Em nói dối nên phải chịu để anh phạt chứ.”

Cô ngồi thẳng dậy phơi bày trước anh thân hình trần trụi, tóc hất ra sau lưng. “Được thôi”, cô mỉm cười tinh quái, đầy hiểu biết và quyền năng. “Anh không được hôn em.” Cô vỗ vỗ hai bàn tay lên ngực anh, vờ vờ đầu ngực. “Nhưng em thì được...”, cô cúi đầu rờ đôi môi nóng rẫy dọc theo thân người anh.

Anh cố nằm bất động. Môi cô tiến xuống thấp hơn, vừa di chuyển vừa nhấm nháp làn da anh. Anh nín thở khi cô lần tới bên dưới rốn anh, rất gần chất cái đàn ông của anh đang bắt đầu thức giấc.

Duncan đọc được ý nghĩ ấy và để cô tự làm theo cách của mình. Anh không ngăn cô lại, không muốn ngăn, và cũng không đủ sức để làm điều đó. Anh bay bổng trong cơn nhục cảm đến từ những đụng chạm của cô cho đến khi không kìm giữ được nữa.

Môi anh hút chặt lấy môi cô, cùng lúc đi vào tận cùng bên trong cô.

Cô bầu chặt lấy người anh, cùng anh cười trên từng đợt sóng cảm xúc càng lúc càng dâng cao cho đến khi cả hai đều lên đến đỉnh điểm. Cơn cực khoái quá mãnh liệt đến nỗi anh không thể không theo.

Anh vừa tuôn trào vào cô, vừa bật lên tiếng gọi “Tara.”

Lúc hai người cười ngửa đi qua cổng pháo đài thì cũng là lúc mặt trời vừa đứng ngọ. Nửa tá binh lính trong sân đã chuẩn bị ngựa và vũ khí sẵn sàng. Tất cả các hoạt động ngưng bật khi Duncan và Tara tiến vào.

Duncan đang mãi mê cười lớn vì cô nói gì đó thì anh bỗng để ý đến đám binh lính. Hoảng hốt, anh thúc ngựa tiến nhanh về phía trước. “Chuyện gì thế, Gregor?”

Gregor chuyển ánh mắt sang Duncan và Tara, rồi nhìn lảng đi. Bên dưới bộ râu dày thoảng xuất hiện một nụ cười bí hiểm. “Không có gì cả.”

Tara bối rối cứ thế trần mắt ra trong khi Duncan hết nhìn người này đến người kia. Tất cả đều cố nén cười rồi cụp mắt xuống.

Ian bước ra sân, quan sát Duncan đỡ Tara xuống ngựa, và nhướng mày khi bàn tay anh nắn nắn lại nơi hông cô.

“Duncan.” Ông gọi lớn, sai những bước dài hấp tấp về phía cặp đôi. Mọi người dạt ra nhường đường. “Hai con ở đâu vậy? Ta định cho người đi tìm rồi đấy.”

“Chúng con trú mưa ở một căn lều bên dưới cây cổ thụ.”

Cảm thấy như một cô gái tuổi mới lớn bị bắt quả tang trong giờ giới nghiêm, Tara nói thêm, “Xin lỗi vì đã để bác phải lo lắng, bác Ian. Nhưng vì cháu cưới ngựa còn kém nên... chuyến đi mất nhiều thời gian hơn ạ.”

“Bây giờ đã bắt đầu vào chiều.” Ông sầm soi nhìn cả hai. “Trời tạnh mưa từ lúc rạng sáng rồi cơ mà.”

“Chúng con ngủ... quên”, Duncan nói.

“Ngủ sao?” Ian nhìn cả hai từ trên xuống dưới, sắc mặt nghiêm nghị.

Mặt Tara đỏ lên, thấy nhột nhạt nơi gáy. Không ai nhìn thẳng vào cô trừ Finlay – cậu ta vừa mỉm cười với anh trai vừa nháy mắt với cô. Toàn thể gia đình đứng trong bóng mát, không đến gần Ian.

Em nghĩ bọn mình gặp rắc rối rồi. Cô gửi suy nghĩ đầy đến Duncan.

Duncan ôm lấy một bên hông cô xoa dịu nỗi lo lắng trong cô.

“Aye, thưa cha, chúng con ngủ”, Duncan nhìn cha chằm chằm. Vẫn đứng nguyên tại chỗ không lảng đi chỗ khác đến khi đám binh lính bắt đầu tập luyện trong những tiếng xì xào to nhỏ.

“Con trai, có phải là ta nên hiểu rằng con đang bênh vực cho Tara không?”, Ian nói đủ lớn để mọi người đều nghe.

“Vâng thưa cha”, Duncan đáp.

Anh đang làm gì vậy? Tara đột nhiên cảm thấy bất ngờ thầm hỏi.

“Tốt lắm.” Ian quay sang đám đông, “Hãy thông báo đến toàn thể mọi người trong vùng đất của ta rằng người đàn ông này đã cầu hôn người con gái này.” Ông cầm tay Tara đặt vào tay con trai mình. “Từ hôm nay trở đi hai người được xem như đã đính ước vợ chồng, chỉ còn đợi đến ngày mời linh mục đến làm lễ cho nữa thôi.”

Ian gật đầu với con trai, một nụ cười hiếm hoi thoáng qua môi ông. Rồi quay sang Tara đang đứng trân ra vì sững sờ.

“Chào mừng con đến với gia đình ta.” Ian hôn hai má cô rồi bước đi.

Cô mở to hai mắt nhìn Ian rời khỏi. “Chúa ơi. Em không đang nằm mơ chứ?” Cô nhìn xuống bàn tay mình vẫn còn nằm nguyên trong tay Duncan. “Chúa ơi!” Hai đầu gối cô đột nhiên bủn rủn. Duncan giữ cô đứng thẳng trong lúc lần lượt từng người đến chúc mừng.

Tara không mở miệng nói được gì, và đầu óc cũng trống trơn. Cô thậm chí cũng không cố đọc xem Duncan đang nghĩ gì. Lần lượt từng người hôn lên má cô và vỗ vào lưng Duncan.

Cười đi em, anh bảo cô.

Hai mép cô nhếch lên, ánh mắt cô chuyển từ khuôn mặt này sang khuôn mặt khác. Cái quái quỷ gì đang diễn ra thế này?”

Ừm...

“Chúc mừng, tiểu thư Tara.”

“Chắc chắn hai người sẽ rất hạnh phúc.”

“Duncan sẽ là người chồng tốt.” Finlay hôn lên hai má cô vừa nói.

Chồng ư? Không có đám cưới ư? Hơi thở cô bắt đầu loạn nhịp, hai tay run rẩy. Chúa ơi, Chúa ơi, Chúa ơi.

Cô trông thấy hình dáng Duncan trôi bồng bềnh phía trước, khuôn mặt anh hơi nhòe đi. Ánh mặt trời chói chang bên trên khiến cô lóa mắt. Chắc phải nhắm lại thôi. Nhắm lại thôi...

Duncan kịp đỡ lấy Tara trước khi cô quỵ xuống. Đám binh lính hô hào vang dội.

“Có vẻ như cậu đã tán đổ cô nàng rồi.”

“Hay là chính cậu bị tán đổ không chừng”, tiếng hét của Gregor khiến đám binh lính cười rộ lên.

Anh bế cô vào đại sảnh rồi đặt lên trường kỷ. Lora theo vào cùng, gọi gia nhân mang nước và khăn đến.

Tara mở mắt ra gần như ngay lúc anh đặt cô nằm xuống. Duncan cúi xuống vén những lọn tóc lòa xòa trên gương mặt cô.

“Em ngất, đúng không?”

“Aye, em ngất.”

Cô ngay lập tức nhớ lại chuyện xảy ra trước đó. “Thế có nghĩa là gì Duncan? Cha anh làm vậy là sao?”

“Thì cha làm lễ đính hôn cho mình chứ sao”, anh đợi phản ứng từ cô nhưng không thấy gì. “Ông ấy với tư cách là chủ pháo đài có quyền làm vậy với bất kì ai sinh sống trên đất mình.”

“Tại sao?”

“Uống nước đã nào.” Anh đỡ Tara ngồi dậy và kê ly nước sát miệng cô, bảo cô uống.

“Con có sao không, Tara?”, Lora hỏi.

“Không. À mà có, Chúa ơi. Một trong hai làm ơn giải thích tại sao mọi người lại hành xử cứ như thể con và Duncan đã thành vợ chồng rồi vậy?” Cô hết nhìn Lora rồi đến Duncan, cả hai đưa mắt nhìn nhau.

“Thời này đính hôn đồng nghĩa với kết hôn”, Lora giải thích. “Mọi người sẽ xem con là vợ của Duncan từ hôm nay trở đi.”

“Sao cơ ạ?” Tara muốn đứng bật dậy nhưng Duncan kịp giữ cô lại.

“Em cố hiểu đi nào, mọi người sẽ coi như anh và em, rằng chúng mình...” Anh không nói thêm được vì sự có mặt của mẹ. “Nếu như một đứa bé được sinh ra, thì không ai có thể thắc mắc về sự chính danh của nó.”

“Ồ.”

“Nhìn nét mặt hai con là ta có thể thấy rằng Ian đã đúng khi làm như vậy”, Lora nhìn cả hai nói.

“Thưa bác MacCoinnich, cháu nói chuyện riêng với con trai bác một lát được không ạ?”

“Dĩ nhiên rồi.” Bà hôn lên hai má Tara. “Chào mừng con đến với gia đình ta.”

Tara uống thật nhiều nước mong có thêm sức mạnh. “Anh biết sự việc sẽ xảy ra như thế. Đúng không?”

“Khi cha hỏi có phải anh đã cầu hôn em rồi không thì anh mới biết”

“Vậy là tất cả mọi người nghĩ chúng mình đã lấy nhau đúng không? Trong khi thực sự ra thì chưa, đúng không?”

Anh mở miệng định nói gì đó nói gì đó nhưng lại thôi.

“Duncan?”

“Ừm...”

“Duncan?”

“Trong mắt mọi người chúng ta đã là vợ chồng Tara à. Lời thề đã được đọc trước Chúa thì mọi thứ đã xong xuôi.” Giờ thì anh nhìn thẳng vào cô, cố đọc suy nghĩ của cô.

“Chẳng phải là bọn mình chưa hề đọc lời thề gì đó hay sao?”

“Cha anh đã bảo anh đọc. Và anh chọn em.”

“Thế còn em thì sao? Chẳng lẽ em không được có quyền trong chuyện này?” Cô hít một hơi ngắn, ngay lập tức cô đọc được điều anh đang nghĩ. “Anh chọn em?” Cô ngưng bật, nín thở và mỉm cười. “Thật?”

Anh gật đầu.

“Em cũng nên đọc lời thề chứ. Anh không nghĩ vậy sao? Ý em là, em đến từ tương lai, cha anh biết điều đó. Thời của em, cả vợ và chồng đều đọc lời thề hôn ước trong đám cưới.” Cô đứng lên, và bắt đầu đi đi lại lại. “Sao em lại không được lên tiếng rằng mình có đồng ý lấy ai đó làm chồng không chứ?”

“Aye

“Tốt. Minh thống nhất vậy nhé. Em sẽ đọc lời thề hôn ước.”

“Em có biết là khi em lý sự như vậy em đẹp lắm không?”

Cô gạt đi lời khen của anh. “Đừng có đánh trống lảng. Cũng may là anh không cứng đầu cứng cổ như cha anh. Ý em là...”

“Nếu em được chọn thì em có chọn anh không?”

“Đương nhiên là em sẽ chọn anh. Chẳng phải em đã làm thế rồi sao?” Cô đảo mắt và vén tóc ra sau lưng. Tara đã trao cho anh tấm thân trinh trắng và anh đã nắm trọn trái tim cô trong tay mình. “Mà có thể nào thì phụ nữ cũng có quyền được hỏi. Được chọn lựa. Vì rằng đây là khoảnh khắc quan trọng nhất đời họ mà. À có thể đối với em không phải vậy. Nhưng mà, có mấy phụ nữ được quay trở về thời đại cách mình đến sáu thế kỷ hay gần như thế? Đúng không?”

“Tara?”, anh đứng trước mặt cô, ngăn không cho cô đi đi lại lại nữa.

“Gì cơ?”, cô đang thao thao bồng dưng bị cắt ngang.

“Lấy anh nhé?”

“... sáu thế kỷ đúng là quá dài...” Cái gì cơ? Chúa ơi, cô đã bỏ lỡ điều đó rồi sao? Đầu cô bắt đầu minh mẫn trở lại.

Duncan đứng thẳng người, cầm lấy hai tay cô, nhìn sâu vào mắt cô. “Lấy anh nhé, Tara? Hãy lấy họ anh và chấp nhận tất cả những gì thuộc về nó nhé? Hãy mang đến cho anh đứa con mà có thể ngay lúc này đây nó đang tượng hình hay bất kỳ đứa con nào trong tương lai mang họ anh nhé?”, anh đặt tay lên chiếc bụng phẳng của cô. “Làm vợ anh nhé?”

Cô tan chảy. Không tin vào tai mình. Cô sắp thành người nhà của một chủ lâu đài thế kỷ mười sáu ngay tại Scotland. “Gì cơ?”

Anh đưa hai tay ôm lấy đầu cô, nhìn sâu vào mắt cô.

“Làm vợ anh đi, Tara.”

Nước mắt tràn mi. “Thật ư? Không phải vì cha anh...?”

“Không liên quan gì đến Ian cả. Tự anh chọn thôi.”

Thế giới của cô đã thay đổi. Mọi thứ mới vài phút trước đây còn chông chênh, giờ đã yên ổn, giống như sau cơn mưa trời lại sáng.

“Vâng.” Còn có câu trả lời nào khác hơn đâu chứ? “Vâng, em nhận lời làm vợ anh.”

16. Chương 16

Màn đêm đen kịt, không một ánh sao len qua được tầng mây dày chồng lên nhau, hết lớp nọ đến lớp kia. Trời lạnh thấu xương, khiến mũi đau nhức khắp mình mẩy. Cái chân gậy hôm nọ ném mình vào cơn gió xoáy đã sắp lành.

Grainna nghĩ về cái đêm mũi quay về quê hương và mọi thứ sẽ nằm dưới bàn tay của mũi. Mũi chưa bao giờ là người tin vào vận may, nhưng mũi không biết dùng từ nào cho việc không hiểu bằng cách mà mũi tránh

được sự chú ý của Tara, Duncan, và Fin. Mưa dầm sấm giạt xuất hiện khi cả ba người đến nơi, khiến họ không để ý sự có mặt của họ và họ đã thừa cơ trốn thoát.

Những ngày đầu tiên nhắc cho họ nhớ cuộc sống ở thế kỷ mười sáu này khắc nghiệt đến thế nào. Bất tử kể ra cũng có lợi, chứ nếu không thì cái đói đã khiến họ kiệt sức và tước đi mạng sống của họ rồi.

Những người Gypsy đã tìm thấy họ và hầu như không cần chút sức lực nào họ đã buộc được họ đưa họ đi cùng.

Đối với họ, bọn Gypsy không hơn gì là một lũ kẻ cướp bắn thủ không đáng tin cậy. Sự hiểu biết của họ về vùng đất này và người dân nơi đây chính là thứ họ tìm kiếm. Chỉ cần chờ đến khi bình phục hẳn họ sẽ bắt họ sang một bên ngay.

Không biên giới hay cột mốc gì, chiếc xe tải nhỏ chở họ thẳng tiến miền tây.

“Sao lại đổi hướng”, họ hỏi.

“Chúng tôi chỉ được đi bên ngoài đất của dòng họ MacCoinnich thôi, không được phép vào.” Gã đánh xe phun ra một bãi nước bọt nhờ nhờ. “Ngài Ian không cho phép chúng tôi đến gần người của ông.”

Grainna cố dõi mắt theo hướng ngược lại. “MacCoinnich có con trai không?”

“Aye, ba, Duncan, Finlay, và Cian.”

Lòng hận thù hình thành một cục khí nóng hực trong ngực họ. Họ nuốt khan, chăm chú nhìn phong cảnh xung quanh cốt để nhớ đường sau này còn quay trở lại. Hai kẻ đã giúp Tara trốn thoát sẽ phải trả giá.

Họ ngồi ngả người ra ghế. Thiếu ngủ và đau đớn khiến người họ rã rời. Trong lúc cơ thể mệt mỏi kiệt quệ, họ vạch ra một mưu kế khác.

Cuối cùng, họ cũng đã có cơ hội trả thù. Dần dần họ cảm thấy sức lực được hồi phục. Khu rừng có đầy đủ những yếu tố có lợi cho những lời nguyện trước kia của họ, cho họ tất cả những gì cần thiết để một lần nữa thống trị toàn bộ nơi đây... và hủy diệt những ai họ muốn họ biến mất khỏi mắt họ.

Những đêm hè thật dài dần chuyển sang thu. Lá bắt đầu rụng và cái se se lạnh trong không khí báo hiệu thời tiết chuyển mùa.

Không đầy hai tuần nữa linh mục sẽ đến. Lần này ông đến pháo đài MacCoinnich không chỉ làm lễ cho một cặp vợ chồng. Hai cặp khác đã làm lễ đính hôn trong năm kể từ khi linh mục có mặt ở đây. Chẳng ai bắt ngờ khi Haggart và Celeste cũng nhờ linh mục se duyên cho họ vào hôm ấy.

Phòng của Tara được chuyển đến gần phòng Duncan. Có một cửa đi thông giữa hai phòng giúp họ qua lại dễ dàng mà không gây sự chú ý từ bất kỳ ai. Duncan thường trêu Tara về việc cô dùng mưu mẹo để đám gia nhân trong nhà không nhận ra sự thân mật giữa hai người. “Họ có gốc đâu em. Dưới mắt họ, chúng mình đã là vợ chồng rồi cơ mà.”

Cả hai ngồi trước lò sưởi nguội lạnh trong phòng Duncan cho bài học thứ hai. Bài học gọi lửa đầu tiên đã kết thúc trong vòng mười phút từ khi bắt đầu thì Duncan nảy ra những ý tưởng khác về cách làm thế nào để tạo nhiệt. Hàm râu quai nón mọc đủ dài để trở nên mềm mại và đầy cuốn hút, khiến anh càng trở nên hấp dẫn khó cưỡng đối với Tara.

“Em đâu có nói họ gốc. mình chỉ mới đính hôn thôi. Khi nào cưới xong em sẽ chuyển mọi thứ sang đây.” Cô ngồi xếp bằng trên sàn, hai mắt khép lại như anh bảo.

“Em có nghĩ họ không để ý đến việc giường em không hề có người ngủ không?”

Cô mở hé một mắt ra nhìn anh. “Nếu có biết họ cũng không nói gì. Nào, mình có thể dành thời gian cho việc này được chưa? Anh hứa sẽ dạy em rồi mà.”

Anh lắc đầu với cô vợ bướng bỉnh.

Sắp là cô vợ bướng bỉnh thôi. Cô chinh anh.

Cô vợ xinh đẹp bừng tỉnh, với đôi môi mọng ửng ửng, đôi môi phải hôn mới được. Anh sát tới gần chuẩn bị thực hiện ý đồ của mình.

“Không được. Anh đã hứa rồi.” Cô đưa tay ra ngăn không cho anh đến gần hơn. “Anh cứ dạy cho em trước đi đã, rồi muốn làm... gì thì làm.” Cô mỉm cười và khép mắt trở lại.

“Hứa rồi đấy nhé?”, anh trêu.

“Vâng. Nhưng không được lừa em đâu đấy. Lần này phải để em thất lửa. Không mượn bàn tay hư của anh.”

“Nhắm mắt lại đi.”

“Nhắm rồi này.”

“Cảm nhận hơi thở của mình đi. Từ từ hít vào, từ từ thở ra. Lắng nghe căn phòng. Để tâm trí trống rỗng”, giọng anh nhẹ nhàng đều đều, “Cảm nhận năng lượng xung quanh. Sức nóng, lắng nghe âm thanh lửa bén lên từ củi. Nhìn thấy những hòn than cháy rực.”

Ngồi trong trạng thái như bị thôi miên lắng nghe giọng anh nói, những lời anh thì thầm, mồ hôi bắt đầu rịn ra trên trán cô. Trong không khí như có tích điện. Hai cánh tay rần lên nổi gai ốc. Cô xoa xoa hai bàn tay vào nhau, cảm thấy một tiếng tách vang lên. Mỗi hơi thở mang cô đến gần hơn, gần đến mức cô có thể cảm nhận được nó.

“Thu hết nguồn năng lượng vào đi. Nào... giờ thì hãy nhìn vào chỗ em muốn nó tới.”

Khi mở mắt ra, cô chỉ trông thấy lò sưởi tối đen, chỉ nghe được giọng anh. Hai bàn tay cô tập trung sức mạnh. Khi không thể chịu đựng sức nóng được nữa, cô chìa hai tay về phía đám củi trong lò.

Trước sự sững sờ của cô, lửa bùng lên từ đám tro. “Anh thấy chưa?”, cô đứng bật dậy. “Anh thấy chưa nào?” Cô hí hửng vỗ tay hết một đứa trẻ nhận quà Giáng sinh.

Anh tủm tỉm cười. “Aye, anh thấy rồi.”

“Em đã làm được, đúng không? Anh không giúp đúng không?”, cô quay sang nhìn anh ngờ vực.

Anh bắt chước một cử chỉ cô thể hiện một đôi lần trong hai tháng qua. Anh làm một dấu X lên ngực mình. “Hứa đấy.”

“Trời ơi, tuyệt quá”, cô hớn hở nhìn quanh căn phòng, “Để xem em còn làm được cái gì bất lửa nữa không nhé?”

Anh túm lấy cô trước khi cô kịp tiến đến một cây nến, rồi ôm choàng lấy cô trong vòng tay mình. “Đã hứa rồi.” Anh uống trọn ngụm cười toe toét trên môi cô.

“Đây là hệ thống nước trong nhà. Các đường ống dẫn nước vào bên trong. Các ống lớn hơn đưa nước thải ra ngoài.” Tara đứng trước nhà vệ sinh nhỏ cố giải thích cho Ian, Fin và Duncan cơ chế hoạt động của nhà vệ sinh thời hiện đại.

“Làm sao đưa nước vào ống âm trong tường được?”

“Vậy mới nhờ đến chú chứ, Finley”, cô vỗ lên lưng em chồng và cố nén cười trước vẻ mặt thộn ra của cậu. “Nhìn mặt chú cũng sáng sủa mà. Sao không nghĩ cách chứ. Nếu hàng trăm đứa trẻ vị thành niên có thể hút xăng ra khỏi thùng chứa thì chú ắt cũng tìm được cách để dẫn nước vào ống.” Hai tay chống hông, cô nói tiếp, “Nếu chú muốn có được kiến thức về bốn ngăn của tim hay cách thức máu làm bão hòa ô xy, thì tôi sẽ truyền đạt cho chú thật chi tiết. Hệ thống đường ống nước chỉ là chuyện vặt.” Cô vén váy lên bước đi bỏ lại ba người đàn ông đứng đực đơ gãi đầu bối rối.

Lora và Myra đợi cô ngoài sân. Đã đến lúc họ dạy cho Tara một bài học dành cho người có dòng máu Druid.

“Chúng ta sẽ xác định xem liệu con có thể gọi gió không. Tất cả chúng ta có khả năng này chỉ với mức độ khác hạn chế. Nhưng vài người, như Myra, lại rất giỏi. Con cho chị ấy thấy đi.”

Chẳng biết từ đâu, và cũng không có dấu hiệu gì có thể nhận ra được từ Myra, vấy Tara bắt đầu bị thổi phồng lên từ bên dưới. Và cũng giống như lúc bắt đầu, hiện tượng đó chấm dứt ngay tức khắc.

“Ta sẽ thử giống như vậy, cảm nhận sự khác nhau nhé.” Lora trở một ngón tay về phía chân Tara. Cô cảm thấy không khí hơi bị khuấy động, chỉ làm lung lay lớp vải một chút. “Dù ta đã luyện tập cũng khá nhiều nhưng vẫn không thể khiến không khí chuyển động mạnh hơn được. Con gái ta giỏi hơn nhiều.”

Myra thể hiện tài năng của mình theo cách thực tế hơn. “Ta ngồi xuống nào”, cô đề nghị. Ba cái ghế xung quanh bàn nhỏ bỗng tự nhích vào.

“Wow. Sao em làm thế được nhỉ?”, Tara với tay ra ước lượng sức nặng của mỗi chiếc ghế.

“Không khí có mặt ở mọi nơi. Điều khiển được không khí chuyển động thì sẽ di chuyển được đồ vật thôi mà. Đây là khả năng đầu tiên em biết mình có được. Khi em lên bốn, Da giằng chiếc bánh táo ra khỏi tay em, bảo em ăn bữa tối cho xong rồi mới được ăn bánh. Em không thích món cật hầm nên thay vì nghe lời Da, em ngồi xị mặt.”

Tara rót trà chăm chú lắng nghe.

“Em nhìn chăm chăm vào chiếc bánh táo suốt bữa ăn. Em để ý đến những màu sắc trong không khí, đỏ, xanh và trắng. Bất thành linh, cái bánh táo phóng vèo ngang qua bàn và rơi gọn vào lòng em.”

“Sau hôm đó chúng ta ăn riêng”, Lora nói. “Ít nhất là cho đến khi con bé có thể khống chế được sức mạnh của mình.”

“Em thực thấy được màu sắc trong không khí ư?”

“Chỉ khi em muốn di chuyển thứ gì đó thôi. Để em cho chị xem nhé.” Myra nhặt một chiếc lá và đặt nó lên bàn. “Ngồi thế này thì chẳng có màu gì hết nhưng khi em nghĩ đến việc mình muốn nó di chuyển như thế nào, chẳng hạn như bay lên.” Chiếc lá bắt đầu tự nâng mình lên. “Em trông thấy màu đỏ bên dưới nó, màu xanh bên trên. Em nghĩ cũng như sức nóng tỏa ra từ ngọn lửa hay hơi nước bốc lên từ một ấm nước đang sôi vậy. Nếu giờ em muốn nó di chuyển nhanh hơn, hay theo một hướng khác, các màu sẽ thay đổi cam lẫn với đỏ và trắng pha xanh. Màu đỏ và màu cam đẩy nhau.”

Tara quan sát chiếc lá đang bay sang bên trái bàn và quay lại. “Màu xanh và màu trắng hút nhau.”

“Chính xác.”

“Ta thì lại rất khó nhận thấy các màu”, Lora thừa nhận. “Nói gì thì nói đây không phải là khả năng mạnh nhất của ta.”

“Chị thử đi.” Chiếc lá nằm yên trên bàn.

Hai mẹ con chỉ dẫn cho Tara suốt một giờ đồng hồ. Chiếc lá có di chuyển nhiều lần, nhưng không theo hướng Tara muốn. Lora bảo, “Đừng nản lòng. Một ngày con sẽ tìm thấy khả năng thực sự của mình, một tài năng vượt trội so với những người khác.”

Myra gợi ý họ sẽ luyện tập hàng ngày, và Tara hăng hái nhận lời ngay.

Khi bài học hoàn tất, tiếng cười khúc khích không còn rộn rã, cuộc chuyện trò đã chuyển sang chủ đề về cách ăn mặc của những kỵ sĩ, Lora để hai cô ở lại đó và đi làm những công việc thường ngày của mình.

“Chúng bó sát kinh khủng”, Tara nói tiếp, “Cứ như anh ta muốn kêu gọi tất cả cánh đàn bà con gái hãy nhìn vào cái gói ấy của mình vậy.”

“Em thấy chẳng có ấn tượng gì mấy hết”, Myra đảo mắt, nói.

Tara ré lên. “Em đúng là chanh chua đấy. Khi em tìm được ý trung nhân nhất định chị em mình có nhiều chuyện để nói.”

Myra ngược nhìn lên bầu trời đêm chiu, “Biết đâu trong đám cưới có người lọt được vào mắt em.”

“Cũng sắp đến rồi, thỉnh thoảng chị muốn véo mình một cái để biết là mình không đang mơ. Chị muốn nhớ không sót một chi tiết nào.”

“Lễ cưới kéo dài chắc cũng phải cả tuần lễ”, Myra giải thích, “Nên không chắc chị sẽ nhớ hết mọi thứ đâu. Có khi lại còn một nhòai đi đấy chứ”.

“Sao lại lâu đến vậy?”

“Việc đi lại tốn nhiều thời gian lắm. Hiệp sĩ đến từ các vùng lân cận sẽ đưa thân phụ mẫu của mình đi cùng. Đám cưới là dịp họ tìm bạn đời tương lai mà.”

“Có hiệp sĩ nào được mời đến mà em quan tâm không?”

“Làm gì có. Nhà Lancaster sẽ đưa con trai, Matthew và con gái, Regina đến dự. Regina để ý Finlay, nhưng thực sự em không nghĩ anh ấy quan tâm đến cô ấy. Matthew thì quá thấp, quá nhút nhát, và ngoại trừ chuyện chim chóc anh ta chả có gì để nói cả. Nếu chị muốn hỏi thì em dứt khoát là anh ta không có cửa. Lúc nào cũng bị đám bạn đồng trang lứa đem ra làm trò đùa. Em thấy thế cũng đáng.”

“Tại sao em không cho chị biết suy nghĩ thực sự của mình?”

“Chỉ có thể thôi. Rồi chị sẽ thấy. Cũng còn có nhiều người khác nữa, nhưng chẳng ai lọt được vào mắt của em hết. Da hứa sẽ để em tự quyết. Em mong sao ông giữ lời. Hai mươi tuổi mà vẫn chưa có chồng, đàn ông họ đàm tiếu lắm đó chị.”

“Thế nếu vẫn không có ai xứng đáng thì làm thế nào?”

Myra ngắm những đám mây đang trôi bồng bềnh. “Chắc chắn sẽ có. Em biết khi nào anh ấy xuất hiện.”

Linh mục Malloy dành cả cuộc đời mình kết tóc xe tơ cho các cặp vợ chồng. Người trong pháo đài MacCoin-nich và dân làng mong ngóng và nô nức chờ sự xuất hiện của ông. Ông đến mang theo những thay đổi ở pháo đài, ít nhất là đối với Duncan và Tara.

Ông nói rất rõ ràng rằng trong sách kinh thánh không chấp nhận bất kỳ lời biện bạch nào về hành vi gần gũi thân xác dưới mọi hình thức nào. Chiếc giường của hai vợ chồng chỉ để dùng cho sứ mệnh tạo ra một sinh linh mới. Do vậy, cặp vợ chồng chưa cưới phải giữ gìn cho nhau chờ đến ngày lễ thành hôn. Nếu vậy thì đứa con sinh ra mới được Chúa chấp nhận.

Duncan bực bội và luôn miệng cầu nhàu về chuyện linh mục Malloy dọa bỏ về, không chịu tổ chức lễ lộc gì cả,

“Chắc Lora gặp phiền phức lắm đây. Khách khứa đã sắp đến rồi”, Tara rên rỉ.

“Nhưng chúng mình đã cưới rồi mà.” Duncan khê suýt, không để linh mục và cha mẹ đang cố thuyết phục ông nghe thấy.

“Hai người mới đính hôn không thể xem đã là vợ chồng được, và anh biết điều đó mà. Thậm chí ông ấy nói rằng đã có những cô dâu chú rể còn hủy hôn sau lễ đính hôn nữa kia.”

“Đa phần các trường hợp đó là do người phụ nữ hiếm muộn.”

“Có thể vậy, nhưng làm thế thì thật không phải.”

Anh biết tính bất công trong sự thật này. “Anh đồng ý.” Anh nhìn linh mục chăm chăm rồi quay sang cô dâu của mình.

Họ dễ dàng đọc được suy nghĩ của nhau.

Cô nhú mày. “Anh có suy nghĩ khác về em nếu em không thể có con?”

Anh quá ngốc. Sự ích kỷ của anh đã khiến cho vợ mình lo lắng. “Nay, không có đâu em à.” Anh ôm trọn khuôn mặt cô bằng cả hai tay, hôn phớt nhẹ lên môi cô. “Cho dù không có linh mục đứng ra làm lễ thì mình cũng đã là vợ chồng rồi.”

“Tốt”, cô nói hơi lớn giọng. “Vậy thì ngủ riêng giường vài đêm chỉ là chuyện nhỏ thôi nhĩ.”

“Em muốn vậy?” Anh nhìn sâu vào mắt cô.

“Em muốn làm vợ anh. Và nếu linh mục Malloy bỏ về, cũng phải mấy tháng sau mới có người đến thay ông.”

Anh ghét lập luận của cô. “Giường anh sẽ trống trải lắm nếu vắng em”, anh thì thào vào đôi môi đang hé mở.

“Giường em cũng vậy. Gửi cho em câu gì ám áp qua suy nghĩ đi.” Ông ấy không thể ngăn được chúng ta làm chuyện đó. Anh hoàn toàn có thể nói những điều không phù hợp bằng ý nghĩ. “Vả lại, như vậy sẽ giúp cho đêm tân hôn háo hức hơn. Anh không nghĩ vậy hay sao?”

Anh càu nhàu, di di trán vào trán cô. Những từ ngữ của em làm anh căng cứng lên rồi đây. Suốt cả mấy ngày thế này chắc anh phát điên quá.

Chịu đựng một chút cũng đáng mà anh, em hứa sẽ đền cho anh. Sau lễ cưới mình sẽ không rời khỏi giường một tuần luôn. Em sẽ gắn cờ trắng ngoài cửa khi có người muốn mang đồ ăn đến.

Cô cười khúc khích.

“Suyt.” Linh mục Malloy đưa mắt nhìn họ tỏ ý không vừa lòng.

Duncan cùng Fin lo mấy việc lật vặt chuẩn bị đón khách. Anh cần làm gì đó để không nghĩ đến cô dâu của mình. Chẳng phải vì anh không thích cách cô trêu chọc anh. Ngược lại là đằng khác. Tuy nhiên, không được chạm vào cô thật dễ phát điên lên được.

Hai người không hề trở nên xa cách do việc không ngủ chung giường, mà trái lại ngày càng gần gũi nhau hơn. Anh không biết đã phải lòng cô từ khi nào, nhưng không thể phủ nhận được chuyện mình đã bị đổ hoàn toàn.

Giờ đây, vẫn như thường lệ, anh tự hỏi, không biết cô có yêu anh như anh yêu cô không. Hay chỉ bởi lời thề hôn ước giữa hai cá thể mang dòng máu Druid gắn chặt họ đến như vậy? Liệu những lời nói yêu thương có mang họ đến gần nhau hơn không?

Không lúc nào anh nghĩ đến cô mà lòng không vui sướng. Ngay cả giờ đây đang ngồi lên lưng ngựa cùng với em trai đi bên cạnh, tâm trí anh cũng dồn về Tara và những việc cô đang làm. Họ càng đi xa khỏi pháo đài anh càng khó nghe thấy cô. Nhưng anh cảm nhận được cô và niềm hạnh phúc khởi nguồn từ cô.

Fin cho ngựa đi chậm lại, nhìn anh trai dò xét, rồi đảo mắt. “Trời ạ, làm ơn cất cái mặt hơn hớn đấy đi được không. Nhỡ đâu có ai trông thấy thế nào họ cũng nghĩ anh bị dở người cho xem.”

“Ghen tị hả, chú em?”

“Về việc chị ấy biến anh thành thế này sao? Không đâu.”

“Nếu tìm được một người giống như cô dâu của anh thì chú gặp may đấy.” Duncan thích cách nói đầy sở hữu đấy mỗi khi anh nói đến Tara.

Cô là của anh.

“Một người đẹp bằng vậy, em đồng ý. Nhưng giọng điệu chị ấy sắc bén hết như một con dao.”

“Nhưng cô ấy dứt khoát là người xứng đáng.”

Fin nghịch nghịch dây cương ngựa trong tay. “Dù vậy em vẫn muốn cô dâu của mình dịu dàng hơn.”

“Hệt như Alyssa hả?”

Fin nhìn xa xăm. “Giọng cô ta có thể dịu dàng thật, nhưng trên giường thì không. Cô ta có quá nhiều ham muốn, mà chỉ cùng một bạn tình thì không thể đáp ứng hết được.”

Duncan cau mày trước giọng nói nặng nề của em trai. “Thật không may nhĩ. Cô ấy cũng mang dòng máu Druid. Anh tưởng hai người thành một đôi đẹp rồi chứ.”

“Em cũng tưởng vậy.”

Hai anh em im lặng một lúc lâu, tận hưởng sự yên tĩnh và được dịp thỏa sức để suy nghĩ của mình bay bổng.

“Anh nói với Tara về lễ đính hôn ở California chưa?”

“Chưa có dịp.”

“Anh định cứ để thế sao?”

Anh lắc đầu. “Nay, nhưng anh phải nói thế nào đây? Anh luôn miệng bảo cô ấy là bọn anh đã là vợ chồng rồi. Cô ấy đã biết anh và cô ấy có thể đọc được suy nghĩ của nhau.”

“Thế anh đang mong chị ấy sẽ tự biết bay hay sao?”

“Có lẽ vậy.”

“Hy vọng anh biết việc mình đang làm, anh trai. Em đương nhiên không muốn Tara nổi cơn tam bành lên. Em có cảm tưởng chị ấy có thể triệu tập cả tổ tiên chiến đấu về phe mình khi chị ấy muốn.”

“Anh sẽ đợi lúc nào tiện đã. Tara là người biết lý lẽ, cô ấy sẽ hiểu thôi mà.”

Fin thúc ngựa đi nhanh hơn. “Mong là vậy”

17. Chương 17

Nói là chỉ vài ngày, hóa ra lại đến những năm ngày. Năm ngày dài đằng đẵng, trôi qua chậm chạp đến mức khổ sở và đêm thậm chí còn dài hơn nữa.

Nếu không có những vị khách quan trọng khiến họ phải chú ý đến thì Duncan và Tara chẳng thể nào giữ được lời ‘cam kết’ là sẽ không lao vào nhau.

Hai đêm trước lễ cưới, Tara ngồi đối diện Duncan ở bên kia chiếc bàn lớn đặt chính giữa đại sảnh. Cô ngồi giữa những người xa lạ với những câu chuyện khách sáo trong lúc dùng bữa tối.

Celeste và Haggart đã cưới xong hôm ấy, đi cùng với nhiều cặp vợ chồng khác trong làng. Tất cả đều được mời đến pháo đài MacCoinnich. Quanh bàn còn có các hiệp sĩ, với người hầu và giám mã ngồi cùng nhau.

Một vài người phật ý khi ngồi dùng bữa cùng với những người dân làng, nhưng không ai nói ra điều này với Ian hay Lora. Họ không dám. Lãnh chúa Ian cai quản nhà mình theo cách ông thấy thích hợp và thách thức bất kỳ ai dám cật vấn ông. Ông nuôi nấng dạy dỗ các con trai cũng bằng cách ấy. Khi đến lúc Duncan tiếp quản công việc của cha, Tara biết dân làng và tất cả con cái cũng sẽ tôn kính anh như vậy.

Cô lắng nghe cuộc nói chuyện tế nhị giữa Myra và Mathew. Anh ta cố gây ấn tượng với Myra bằng mở kiến thức về đám chim chóc di cư đến gần nhà mình. Anh ta phớt lờ những lời châm biếm cay độc từ phía những người đàn ông khác và lợi dụng việc cha mình ngồi cách đó khá xa nên không thể khiến anh ta im lặng được.

Myra nói đúng, Tara thầm nghĩ. Anh ta không thuộc tuýp người của con bé. Thực tế, nói chuyện với người này thật chán, và nếu chủ đề lạc ra ngoài chuyện chim chóc thì anh ta chẳng còn gì để nói. Những người xung quanh đã cố chuyển hướng câu chuyện khác càng xa càng tốt. Còn anh ta, thì rất chi là hào hứng về chủ đề do mình khơi ra, và nhất quyết lái về nó.

Em phát điên lên mất. Tara dựa sang Duncan ánh mắt van vỉ.

Duncan liếc nhìn cô, mỉm cười. A... Lancaster. Chắc em chán đến phát khóc rồi nhỉ?

Myra chắc cũng vậy. Nếu có thể, không chừng con bé cho thạch tín vào ly nước của Mathew để đóng cái miệng anh ta lại.

Duncan phát sắc chỗ rượu vừa đưa lên môi, khiến mọi ánh mắt xung quanh đổ dồn vào anh.

Tara dẩu nụ cười đằng sau khăn ăn. Xin lỗi.

Em đâu có lỗi. Anh phải chỗ rượu vương trên áo sơ mi.

Được rồi, anh nói đúng. Em không có lỗi. Cô đợi cho đến khi anh đưa thức ăn ngang miệng. Đoán xem em mặc gì bên dưới chiếc đầm này đi.

Anh phóng ánh mắt băng qua bàn về phía cô. Cái gì?

Không gì cả.

Một lần nữa, Duncan mắc nghẹn.

Không ai để ý khi Duncan và Tara ngừng tham gia vào cuộc tán gẫu với những người trong bàn nữa. ngoại trừ Ian và Lora, đang tiếp chuyện với thực khách thì chợt để ý đến sự khác lạ giữa con trai và con dâu mình.

Khi xong bữa, và thừa cơ hội đầu tiên đó, Tara nài nỉ Myra tìm cách lẻn ra ngoài tránh xa những người khác.

Cả hai buông mình xuống chiếc ghế được phơi ra dưới ánh mặt trời sau khi khóa cửa phòng lại, “Anh ta còn tệ hơn những gì em kể nữa đấy.”

“Em đã nói rồi mà. À chị thấy Regina chưa? Chị ta đang phải lòng anh Fin nhà mình đấy.”

“Em có nghĩ hai người đó từng...” Tara để Myra tự hiểu phần còn lại.

“Nay, anh Fin thừa biết là không nên. Nhà Lancaster có thể không phải sáng giá nhất nhưng họ xem chuyện đó gây ảnh hưởng xấu đến danh dự gia đình và sẽ buộc phải tổ chức đám cưới cho hai người.

“Lạy trời cho chú ấy giữ chặt cái đó trong quần.”

Myra bật cười ngặt nghẽo. “Chị nói vui ghê. Làm thế nào mà chị và anh Duncan có thể ngủ riêng được vậy?”

“Kính khủng lắm”, Tara thở dài. “Chị tưởng sẽ dễ dàng. Chị đã ngủ một mình suốt hai mươi lăm năm, thì chỉ năm ngày thôi có khó gì?” Cô lắc đầu, “Rất cuộc cứ như năm trăm năm ấy chứ.”

“Em nghĩ với anh ấy có khi lại còn khó hơn nhiều ấy nhỉ”, Myra nhòm người dậy rót rượu cho cả hai.

“Đừng đùa như vậy chứ. Không phải vì chị là phụ nữ mà dễ dàng hơn đâu nhé.”

Myra nháp một ngụm. “Em đâu biết được.”

“Một ngày nào đó em sẽ biết.” Tara đặt ly xuống, tuột giày ra ngồi xếp chéo hai chân. “Chị đã không nghĩ rằng mình lại có thể yêu một người đàn ông đến vậy. Chị đã cố nói cho anh ấy biết, nhưng rất cuộc vẫn không thể.”

“Rằng chị yêu anh ấy chứ gì? Tại sao thế?”

Cô nhún vai. “Sợ, chị e là vậy. Sợ rằng anh ấy không cảm thấy như chị. Nếu như chị nói ra mà anh ấy ngắc ngứ không đáp lại thì sao đây?”

“Anh ấy gọi chị là ‘cưng’ suốt mà”, Myra bênh anh trai.

“Anh ấy vẫn gọi phụ nữ và trẻ em trong làng giống vậy đấy thôi.” Cô cựa quậy trong ghế. “Chị biết Duncan quan tâm đến chị, và chị nghĩ anh ấy yêu chị. Nhưng chừng nào ba từ giản đơn ấy chưa được nói ra thì chị còn thấp thỏm. Và âu lo.”

“Vớ vẩn. em chưa bao giờ chứng kiến anh trai em mê ai như chị đâu. Anh ấy yêu chị ghê lắm đấy.”

“Em nghĩ thế sao?”

“Em tin chắc luôn.” Myra nắm tay co trấn an. “Chị không phải sợ gì hết.”

“Hy vọng là em đúng. Chị ghét phải nghĩ anh ấy làm tất cả những chuyện này vì bị cha ép.”

“Duncan không bao giờ chịu như vậy. Anh ấy nhất định không làm những việc mình không đồng ý cho dù hậu quả có thể nào.”

Tara cân nhắc những lời nói của Myra và nhận thấy quả có vậy thật.

“Mấy hôm nay chị có chuyện này muốn nhờ cậy em mà chưa có dịp.”

Nét mặt Myra từ nghiêm túc bỗng chuyển sang bối rối. “Chuyện gì?”

“Em có thể đứng bên cạnh chị trong lễ cưới được không?”

Mặt Myra lạnh lùng. “Ồi, Tara, thật vinh dự cho em. Em biết chị mong có mặt chị gái của mình ở đây đến thế nào.” Hai cô gái ôm chầm lấy nhau, cả hai đều đưa tay quệt nước mắt tuôn rơi xuống hai má.

“Lizzy sẽ đồng tình thôi. Vả lại sau lễ cưới em cũng là em của chị rồi còn gì.”

“Đúng rồi, nhưng máu mủ ruột rà vẫn tốt hơn. Em rất tiếc là chị ấy không có mặt ở đây.”

“Chị cũng vậy.” Tara ước ao, dù biết rằng điều đó là không thể. “Hey, em biết sao không? chị có cách để chúng ta trở thành chị em ruột đó.” Tara biết trò này đã cũ rích nhưng các chị em gái thường hay san sẻ bí mật cùng nhau, và đây chính là điều cô muốn chia sẻ với Myra. “Khi Lizzy lên mười hai và chị lên mười, bọn chị rất ghen tị với tình bạn giữa các cô gái. Là chị em ruột, bọn chị luôn gần gũi và rất ít khi cãi cọ hay xô xát nhau. Như thường lệ, một đêm nọ, Lizzy và chị ngồi thật khuya tán chuyện về những đứa con gái xấu tính xấu nết học cùng trường. Rồi bọn chị quyết định cùng nhau chế ra một câu thần chú đặc biệt.”

Tara đến bên chiếc giỏ may vá lấy ra một cây kéo. “Bọn chị đọc nhiều sách về phù thủy, phép thuật và đại loại thế.”

“Ý của chị là một câu thần chú thực sự đấy hả?”, Myra ngồi bật dậy, tròn mắt hỏi.

“Chị không biết nó thực sự được bao nhiêu nhưng cả hai đều thấy tốt hơn.”

“Thế nào?”

“Cái cách cũng cũ rích rồi, rất trẻ con đấy.”

“Được mà. Như thế nào.”

“Thế này nhé”, Tara dùng kéo cứa một vệt nhỏ lên ngón tay trở cho rịn ra chút máu, “Trước tiên làm thế này. Chỉ nhoi nhói chút thôi”. Tara đưa kéo cho Myra.

Myra làm theo.

“Rồi làm như thế này nữa là mình đã thành chị em ruột rồi đó.” Cô áp ngón tay mình vào ngón tay Myra.

“Nhưng chị và Lizzy đã là chị em ruột rồi còn gì.”

“Thì chị đã bảo cái trò này cũ rích rồi mà, vả lại bọn chị đâu có quyền chọn lựa được sinh ra là chị em đâu, nhưng chuyện này thì khác.”

“Rồi sao nữa?”, Myra ngồi áp ngón tay mình vào ngón tay Tara.

“Đọc câu thần chú chứ sao nữa.” Tara móc ngoéo ngón tay mình vào ngón tay Myra. “Vào thời khắc thiêng liêng này, ngày này chúng tôi kêu gọi những quyền năng huyền bí. Tôi chọn truyền máu mình cho người này và xem cô ấy là em gái mình. Đến lượt em đó.”

Myra lặp lại câu thần chú. Tara cảm thấy tê nhẹ nơi lòng bàn tay mình nhưng không đưa ra lời bình phẩm gì.

“Chị đã nói trò này cũ rích rồi mà.”

“Em không nghĩ vậy. Giờ em có hai chị gái nữa”, cô nói tiếp khi trông thấy vẻ mặt bối rối của Tara. “Chị và Lizzy, ba chị em chúng ta.”

“Nhất định là thế.” Cả hai chùi chỗ máu trên đầu ngón tay và rửa soạn ra khỏi phòng, giờ đã thấy thoải mái để sẵn sàng đối mặt với đám đông ngoài kia. “Quyền năng huyền bí là gì chị?”, Myra hỏi.

“Chị không biết nữa. Nhưng nghe xuôi tai thì nói vậy thôi.”

Trước khi cánh cửa được đóng lại sau lưng, có gì đó khiến Tara phải chú ý. Cây kéo, vương lại một chút máu của hai chị em, lấp lánh và tỏa sáng trong căn phòng u tối. Cô căng mắt nhìn cho rõ hơn và thấy từ lưỡi kéo rơi xuống một làn bụi huyền ảo lạ lùng. Cô mở miệng định nói cho Myra biết thứ mình vừa nhìn thấy nhưng cô em gái mới đã không còn bên cạnh.

Cô lắc đầu và quyết định giữ bí mật ấy cho riêng bản thân. Khi rời khỏi phòng, Tara có cảm giác mình hết như một thiếu nữ vị thành niên.

Chuẩn bị mọi thứ cho lễ cưới tại pháo đài là một việc không hề đơn giản. Nến làm thêm được gắn vào những chùm đèn mới lắp. Hàng thước vải màu hổ phách pha kem treo khắp các cổng vòm và tường để tạo sự ấm áp cho mỗi căn phòng.

Những đầu bếp hối hả chuẩn bị các món ăn cho buổi yến tiệc. Nào vịt, nào gà lôi, nào gà tây... Một con lợn quay to tướng chiếm trọn không gian đáng kể của căn bếp. Bơ được đánh cho ngậy rồi phết lên những chiếc bánh nướng của bác Claunch. Tara vô cùng kinh ngạc khi chứng kiến những cô hầu gái đánh kem để làm ngọt chỗ bánh táo.

Tara nhất định đích thân cảm ơn từng người một về những đóng góp từ họ trong ngày trọng đại này.

Các nhạc công chơi trong đại sảnh, mua vui cho thực khách. Những sợi dây của đàn hạc thu hút sự chú ý của Tara. Cô dừng lại, căng tai lắng nghe, và hòa lòng mình vào giai điệu. Cảm xúc ủa tới bóp nghẹt trái tim cô. Dưới màn lệ, cô quan sát căn phòng đã được thay đổi.

Chắc hẳn chị Lizzy sẽ thích tất cả mọi thứ ở đây, và Cassy sẽ vỗ vào lưng mình vì nhờ cô ấy mà Duncan và mình mới có cơ hội gặp nhau.

Tara quệt mu bàn tay lên mắt lau đi những giọt nước mắt.

Duncan bước vào đại sảnh, và lập tức trông thấy cô. Nét mặt anh nhanh chóng chuyển từ hào hứng sang âu lo. Tara cười thật tươi nhưng cô biết anh đã nghe được điều cô vừa nghĩ.

Từ tốn tiến đến bên cô, Duncan vừa ôm quanh hông cô vừa lắc lư. Cứ như hai người đang khiêu vũ vậy.

Họ vừa “khiêu vũ” vừa khép hờ mắt. Và trong tâm tưởng của cả hai lúc này căn phòng dường như không còn có ai khác.

Đừng buồn nhé, Tara.

Em ước gì Lizzy và Cassy có mặt ở đây lúc này.

Em hối hận khi ở đây hay sao?

Cô dừng phất lại, lùi đủ xa để nhìn vào mắt anh. “Còn có nơi nào khác em muốn ở hay sao? Anh hỏi như thế là lý gì?”

“Anh muốn em vui.”

“Anh đã mang niềm vui đến cho em rồi đấy thôi.” Không hề ngăn được những lời nói cứ chực bật ra, cô run rẩy cất giọng nhưng lại cầu mong sao có thể thu lại được. “Em yêu anh, Duncan, yêu hơn cả mạng sống của mình, bất chấp không gian và thời gian. Em không muốn ở một nơi nào khác ngoài nơi này.”

Tara nín thở và chờ đợi trong khi nét mặt Duncan bừng rỡ và ánh mắt sáng lên lấp lánh yêu thương.

“Mỗi một ngày trôi qua, anh sẽ luôn chứng tỏ cho em thấy anh yêu em nhiều như thế nào.” Duncan khẽ chạm môi mình vào môi cô, sẵn sàng cho tất cả mọi người ở đây nhìn thấy tình yêu anh dành cho người con gái đang trong vòng tay mình lúc này.

Tara không nghĩ bản thân còn có niềm hạnh phúc nào bằng thời khắc này. Cô cảm nhận được tình yêu của anh trong nụ hôn nồng cháy. Từ sâu thẳm con tim, cô biết lâu nay nó vẫn tồn tại.

Cô quàng hai tay quanh cổ anh, kéo anh sát vào mình hơn. Tình yêu mãnh liệt giữa hai người biến thành sức nóng lan tỏa xung quanh khiến những ngọn nến nơi chum đèn bên trên bùng cháy.

Tiếng nhạc ngưng bật, không ai bảo ai tất cả đều đồng loạt vỗ tay.

Vẫn môi gần chặt môi, họ thắm mím cười phớt lờ đám đông. Khiến cho cánh đàn ông liên tục huýt sáo ầm ĩ.

“Này hai người, đủ rồi đấy. Có muốn thì ra ngoài nhé.” Fin tách họ ra. “Định thiêu cháy cả cái sảnh này luôn hay sao hử”, cậu thì thảo.

Tara liếc nhìn những ngọn nến đang lung linh cháy sáng bên trên. Cô vội tạo ra một chút gió theo cách Myra đã dạy, thổi tắt những ngọn nến trước khi những người khác nhận ra chính họ đã thấp chúng lên. “Chú làm tôi hết hồn.” Cô nói đủ lớn để khiến mọi người chú ý đến cô thay vì mấy cây nến.

Từ phía rộ lên tiếng cười.

Bên ngoài, làn gió lạnh ù ù thổi vào làm dịu đi ngọn lửa đang cháy bùng lên trong đôi tân hôn.

“Anh có một bất ngờ dành cho em.”

“Thật hả? Gì vậy?”, Duncan nắm lấy tay cô dắt đi dọc theo sân.

“Quà cưới cho em.”

“Quà cưới?”, cô đứng khựng lại. “Nhưng em không có gì tặng anh hết.”

Anh vuốt dọc má cô. “Em là quà cưới cho anh rồi. Tình yêu em dành cho anh.”

Lòng cô tan chảy. “Thời này cánh đàn ông các anh có được dạy chuyện đó không?”

“Dạy chuyện gì?”

Tara bật cười. “Không có gì đâu. Quà em đâu.”

Anh cười hưởng ứng. “Ngay đây thôi.”

“To hay bé?”

“Em sẽ thấy.”

“Anh có gói lại không? Anh biết phụ nữ chúng em thích mở quà mà”, cô nói, cố hình dung về món đồ mình sắp nhận.

“Cái này không gói được.”

“Vậy em nhắm mắt lại rồi lắc lắc nó nhé? Để đoán xem ấy mà.”

Duncan tiếp tục cười lớn. “Tùy em thôi.”

“Được rồi, em nhắm mắt lại nhé. Đừng để em vấp ngã đấy.”

Tara dò dẫm theo sát anh. Hai người đi chậm lại khi nghe thấy tiếng cười nói xôn xao. Cô nghe Duncan sụt họ.

“Đưa hai tay đây cho anh nào”, anh bảo.

Bên dưới những ngón tay cô cảm nhận được lớp lông ấm áp – chắc hẳn là một con ngựa rồi. Tara mở bừng mắt khi nghe một tiếng động nhỏ và có cảm giác con vật nhúc nhích.

Cô nín thở. Con ngựa thật đẹp với bộ lông màu nâu bóng, ngon lành hệt như một khối chocolate. Đôi mắt nâu to sáng lên tin cậy.

“Xin chào”, Tara cất tiếng dịu dàng. “Nhìn mà xem, thật dũng mãnh và quyền uy.” Cô thấy cổ họng nghẹn lại, đưa mắt nhìn Duncan, “Cho em ư?”

“Aye.”

“Anh làm em muốn phát khóc nữa rồi này.” Cô nhìn con ngựa của mình không giấu nổi vẻ xúc động.

“Anh xin lỗi”, Duncan hấp tấp.

“Không, anh đâu có lỗi gì đâu.” Cô nghiêng người hôn anh thay lời cảm ơn.

Ngay cả Finley cũng bắt đầu đỏ mặt trước khi cậu một lần nữa tách đôi uyên ương kia ra. “Hai người khiến em phát ốm lên rồi đây. Tốt hơn hết là linh mục Malloy không nên lãng phí thêm thời gian cho việc làm lễ lộc ngày mai. Thông báo lâm bồn luôn.”

Mọi người đứng gần đó nghe thấy cười rộ lên.

Khắp làng mọi người nô nức đến xem lễ cưới sắp được cử hành. Tất cả dân chúng trong bán kính năm mươi dặm đều nhất loạt tràn ra khắp các nẻo đường, làm đầy túi tiền cho các lái buôn địa phương.

Đây là dịp vô cùng thuận lợi cho Grainna trà trộn vào đám dân làng. Không một ai chú ý đến một bà già chống gậy.

Thêm lần nữa mục thấy may mắn đứng về phía mình, một cơ may mà hàng thế kỷ nay mục chưa từng có được. Chắc hẳn các Bô lão đã ngủ quên, mục thầm nghĩ. Không còn cách lý giải nào khác hợp lẽ hơn cho sự xuất hiện của mục mãi đến giờ này vẫn chưa một ai phát hiện ra. Lần đầu tiên họ đã quá xuất sắc trong việc trục xuất mục. lòi kéo sự chú ý của mọi người bằng cách sử dụng ma thuật chắc chắn sẽ khiến thân phận bị bại lộ. Sự thiếu cẩn trọng của họ khiến mục tử tế hơn bình thường.

Mục tìm tới chỗ đoàn lái buôn trong làng, những người trao đổi và mua bán không sót một thứ gì từ thành phố. Thực phẩm, nến và len làm từ lông cừu bày bán ê hề khắp các ngọn đồi xung quanh.

Trong lúc đợi người lái buôn giao dịch với vài khách hàng giàu có, mục lần ra phía sau ngôi nhà nhỏ của gã, diện tích rộng gấp đôi cửa hàng. “Tôi có thể giúp gì, thưa bà?”, giọng gã chủ nghe thật tử tế, rõ ràng là đang rất hài lòng với công việc đang ăn nên làm ra.

“Ta chỉ cần một vài thứ lặt vặt thôi.” Grainna khoác lên nụ cười hiền lành của một bà lão. “Một ít nến và miếng thịt lợn muối nếu ông có.”

Không chần chừ, gã chủ hỏi ngay, “Bà đến ăn cưới đúng không?”

“Ta và đứa cháu trai chỉ tình cờ đi ngang qua thôi.” Mục đã đoán được thực chất của những buổi yến tiệc rồi nhưng vẫn không muốn len vào tâm trí của những người dân nơi đây để củng cố giả định của mình, mà tiếp tục ẩn mình càng lâu càng tốt. “Có vẻ như là một lễ cưới hoành tráng nhỉ.”

“Ngài Duncan, trưởng nam của Lãnh chúa sẽ cưới vợ vào ngày mai. Bà đến hôm nay thật đúng lúc đấy.” Gã đặt những thứ mục yêu cầu lên quầy.

“Cả tôi cũng may nữa.”

Gã tiếp tục lải nhải, lấy làm vui mừng khi có người chưa biết những câu chuyện của mình. “Giá mà trong dịp này cô con gái duy nhất của nhà ấy chọn ra được một tấm chồng nhỉ. Tôi nghĩ có thể cô ta sẽ tìm được. Làng này đầy thanh niên đủ tiêu chuẩn ấy chứ.”

“Cô ta bao nhiêu tuổi rồi.”

“Cũng không còn nhỏ nữa. Vừa tròn hai mươi mốt. Tại sao Lãnh chúa Ian vẫn chưa chịu gả chồng cho cô ta là câu hỏi luôn hiện diện trên các bàn ăn tối của tất cả mọi người.” nhìn lên và bắt gặp cái trừng mắt của Grainna, gã cau mày bối rối. Mục cảm nhận khá rõ da gã bắt đầu nổi gai ốc. Chẳng đáng mặt đàn ông tí nào. Grainna buông tha cho gã lái buôn, nhận ra rằng mục vừa len được vào tâm trí gã mà không cần phải cố.

Gã quay đi với nét mặt khó chịu rõ mười mười. Sau này mục cần cẩn thận hơn mới được.

Họ trao đổi bằng một chút nữ trang của mục, và bởi vì nó đáng giá hơn những thứ mục mua nên gã chủ của hàng trả lại cho mục vài đồng tiền lẻ.

Bước ra đường, vánh tai và căng mắt nghe ngóng tình hình. Mụ không ngại người nhà của MacCoinnich sẽ xuất hiện ở làng khi mà lễ cưới sẽ tổ chức vào ngày mai. Thế nên mụ tận dụng cơ may của mình để góp nhặt thông tin.

Một đứa con gái đủ tiêu chuẩn? Mụ cười nham hiểm xòe ra trên môi. Và chỗ đó chỉ cách đây vài dặm? Mụ kìm tiếng cười khoái trá chực bật ra. Thú vị làm sao.

Grainna dừng lại trước lò rèn để đổi lấy một cái nôi. Ở đó mụ trông thấy một cô gái trẻ, chừng mười tám tuổi, ngược nhìn lên mỉm cười với một người đàn ông trong trang phục hiệp sĩ. Mụ nghe lõm cuộc trò chuyện giữa hai người họ.

“Hóa ra anh là Matthew nhà Lancaster nhỉ. Em có nghe nói nhiều về anh lắm đấy.”

“À”, chàng hiệp sĩ nhìn chăm chú con đường tấp nập người qua lại. “Xin thứ lỗi, thật không phải, thế cô là...?”

“Alyssa”, cô nhún miệng cười.

“Rất hân hạnh”, chàng trai cúi chào thật nhanh, mắt vẫn dõi ra đường, rõ ràng là đang tìm kiếm một ai đó.

Alyssa mỉm cười và lả lơi nghiêng người về phía anh ta đủ gần để khoe ngấn ngực lộ ra bên trên, mắt anh ta ngay lập tức đáp xuống sợi dây đeo nơi cổ ả. “Em mong là anh không vội rời khỏi đây sau lễ cưới. Em muốn biết về anh nhiều hơn”, ả ta nói giọng thật khê.

Grainna chú ý đến những trao đổi giữa hai người và một ít quyền năng cô gái tung ra không chế chàng trai.

Êm ái và mau lẹ, Grainna len ngay vào đầu người hiệp sĩ. Đúng rồi, cô gái kia có mang dòng máu Druid, và cô ta đang sử dụng khả năng của mình. Từ những gì quan sát được, mụ có thể kết luận rằng ả đang cố tìm chồng, và đang phí hoài thời gian cho người đàn ông trước mặt ả.

“Có thể tôi sẽ lưu lại đây độ một hai ngày.” Hai bàn tay anh ta ép chặt hai bên sườn. “Hay có khi nhiều hơn.”

“Thế thì tốt quá.” Cô chạm vào cánh tay, khiến mặt anh ta nóng bừng lên. “Vây gặp nhau sau nhé.”

Grainna thu gom các vật dụng của mình và ra khỏi làng theo hướng ngược lại với con đường từ đó mụ đến. Khi vào khu rừng, mụ cất gậy đi và rảo bước tới chỗ con ngựa vừa trộm được từ đám Gypsy.

Ian chỉ cần dùng chút phép thuật là bầu trời trong xanh vào ngày hôm sau. Buổi lễ sẽ được tổ chức bên ngoài, nhìn ra cánh đồng xanh mướt nơi có đặt mấy chiếc ghế băng để khách khứa ngồi. Các cô hầu gái treo đầy hoa khắp nơi.

Duncan không được phép gặp Tara từ khi họ rời nhau đêm hôm trước. Đó là một phong tục Tara nhất quyết bắt anh phải tuân theo, ngay cả khi ở đây người ta không làm vậy.

Duncan chỉnh lại tấm choàng len sọc vuông cho đến khi nó nằm ngay ngắn trong lòng. Tara từng trêu chọc anh về trang phục này. Hôm nay lần đầu tiên cô sẽ trông thấy nó khi hai người đọc lời thề hôn ước.

Chiếc váy rất tiện cho anh khi lên giường với vị hôn thê của mình. Có khi anh sẽ mặc nó thường xuyên hơn nếu cô dâu của mình thích.

Tara sốt ruột cựa quậy trong khi các bà, các cô, mẹ và em gái Duncan lảng xảng quanh cô. Họ đan những bông hoa nhỏ xíu lên tóc cô, và một vòng hoa nhỏ hết vòng hào quang ngự lên đỉnh đầu Tara. Trông cô thật lộng lẫy.

Chiếc đầm màu hổ phách, đính ngọc trai và ruy băng vàng óng khiến Tara trở nên nổi bật mọi góc độ. Cổ áo hơi trễ để lộ bờ ngực căng tròn hẵn sẽ khiến cho đức lang quân của cô phải đắm đuối. Cánh tay áo dài đến tận đầu ngón út.

Nét đặc trưng của chiếc đầm là chất liệu của nó – hoàn toàn bằng lụa, ai cũng biết là vào thời này không tìm đâu ra loại vải vóc ấy. Cô nghe nói Duncan và Fin trong một lần du hành đến tương lai đã mang nó về. Chiếc đầm trở nên vô giá và thu hút mọi ánh nhìn ngưỡng mộ.

Đám gia nhân kéo nhau ra khỏi phòng, chỉ còn lại Lora và Myra.

“Xinh quá đi thôi”, Lora nhìn cô trong gương trầm trồ. “Con trai ta có được người vợ như con thật là đáng quý.”

Tara choàng tay ôm lấy mẹ chồng. “Cảm ơn mẹ rất nhiều.”

“Đừng nói thế, con yêu. Ta phải cảm ơn con vì tình yêu con dành cho con trai ta.” Giọng Lora lạc đi. “Ta ra ngoài kiểm tra mọi thứ lần cuối đây.”

Myra nán lại bên cạnh Tara một chút trước khi ra ngoài. “Chị hồi hộp ư?”

“Không giống như chị tưởng”, cô đáp. “Chị nhớ đến lời thề mà anh Duncan và chị đã đọc lúc còn ở California, và chị thấy thoải mái hơn với những gì chị muốn nói.”

“Kể em nghe đi.”

Tara khép mi lại và hồi tưởng. “Lời thề bắt đầu bằng Bắc, Nam, Đông, Tây. Nào là đi theo ánh sáng của anh ấy hay sao đó, chị không nhớ kỹ phần đó lắm, nhưng rồi đến phần chị sẽ dành tình yêu của mình cho anh ấy cho đến lúc chết.”

Myra tranh nói tiếp, “Nơi hai trái tim cùng nhịp đập, giờ đã hòa làm một. Sợi dây gắn kết chúng ta sẽ không bao giờ bị tháo rời.”

“Đúng rồi. Sao em biết được?”

“Thế chị đã đọc lời thề đó với anh ấy rồi à?” Mặt Myra tái đi. Cô bé nhìn Tara trân trời.

“Ừ.” Tara bỗng gai cả sống lưng.

“Và anh ấy cũng đọc như vậy luôn?”

“Ừ, sao?” Tara cảm thấy một ánh sáng lơ mơ thoáng qua kí ức.

“Thì chị đã là vợ của anh trai em rồi chứ sao nữa.”

“Anh ấy vẫn cứ luôn miệng nói thế ấy mà.” Tara phẩy tay.

“Nay. Chính thức thì anh chị đã là vợ chồng từ thời khắc ấy rồi. Đó là lời thề thiêng liêng gắn kết hai người cùng mang dòng máu Druid, chẳng cần phải đứng trong nhà thờ hay trước mặt linh mục gì hết.”

“Chị không hiểu.”

Myra ngồi xuống. “Lời thề hôn ước giữa những người mang dòng máu Druid không bao giờ có thể thu hồi lại được. Một khi đã được thốt ra, nó sẽ gắn chặt cả hai với nhau, mãi mãi. Nếu đôi bên chia lìa, linh hồn người này sẽ cổ với tới người kia. Lời thề đó có hiệu lực vĩnh viễn, kiếp này và cả kiếp sau. Chẳng có gì giống kiểu ‘chỉ có cái chết mới chia lìa chúng ta’ ở đây cả.”

Tara biết mặt mình trở nên trắng bệch đi khi cảm thấy như máu rút hết ra khỏi đầu. Hai đầu gối cô đung phải lưng một chiếc ghế. Buông mình ngồi xuống, cô lắp bắp, “Duncan biết điều đó?”

“Dĩ nhiên. Bọn em đã được chỉ bảo từ rất sớm. Hầu như không ai thuộc dòng máu Druid dám đọc lời thề này vì sức mạnh gắn kết ghê gớm của nó. Cha mẹ cũng đọc lời thề ấy nên hai người mới nói chuyện với nhau thông qua tâm trí như vậy.” Myra đặt một tay lên trán mình. “Lẽ ra em phải biết anh chị đã làm thế chứ. Giờ thì mọi việc đã sáng tỏ rồi.”

Tara vịn hai bàn tay vào nhau, nhớ lại sợi dây đã lóe sáng lên như thế nào khi họ đọc lời thề. Và cả cái cảm giác bất chợt cô đọc được suy nghĩ của Duncan. “Sao anh ấy không nói gì nhỉ?”, cô thắc mắc. “Chúa ơi, có thể anh ấy không yêu chị. Có thể anh ấy chỉ đơn giản bị kéo vào chị?” Hai bàn tay cô bắt đầu run rẩy.

“Nay, Tara.” Myra cầm lấy tay cô và buộc cô phải nhìn vào mắt mình. “Lời thề hôn ước có thể khiến chị mù quáng. Aye. Nhưng không thể bắt chị yêu.” Myra lóng ngóng lựa lời. “Chị không thấy sao? Duncan đã chọn chị trước khi mang chị về đây. Lẽ ra anh ấy đã có thể ngăn chị lại ngay lúc ở đây, nhưng anh ấy đã không. Anh ấy hiểu rõ việc mình đang làm. Grainna đúng ra đã muốn buộc chặt chị với một người lạ nào

đó rồi, và thân xác của chị lẽ ra thuộc về người đó. Khi anh ta bỏ đi, chị sẽ chỉ còn lại sự trống rỗng. Chị sẽ có thể chết, vì mãi mê kiếm tìm trong vô vọng người đàn ông mình không hề yêu.”

“Chị không biết nữa.” Làm thế nào mà ai đó có thể bắt người khác chịu đọa đầy như thế?

“Mụ Grainna tàn ác ngoài sức tưởng tượng của chúng ta.” Myra gạt tóc đen ra sau lưng. “Nào, giờ thì không được nói đến chuyện đó nữa. Chị em mình hãy thay đổi một vài từ trong lời thề của chị đi. Những lời thề thiêng không nên nói ra trong một buổi lễ như thế này, nơi đó có rất nhiều người và nguồn gốc của chúng ta sẽ bị lộ mất.”

“Có vẻ như điều đó không cần thiết, vì ai cũng biết bọn chị đã thành vợ chồng rồi mà.”

“Vớ vẩn. Trông chị xinh thế này. Cha mẹ muốn nhìn thấy con trai mình có lễ cưới đàng hoàng. Chị không thấy mấy tuần qua nhà này ai cũng từng bừng hờ hỷ hay sao. Em biết hôm nay là ngày trọng đại của chị, nhưng những người khác trong nhà mình cũng rất vui.”

“Chị cần nói chuyện với Duncan. Bọn chị không thể đến với nhau mà không...” Cô đứng lên và tiến ra cửa.

Myra ngăn lại, “Chị có yêu anh trai em không?”

“Hơn cả mạng sống của chị nữa.” Trái tim cô nhói lên.

“Chị có tin anh ấy yêu chị không?” Myra đứng trước mặt ngăn không cho cô bước tiếp.

Những hình ảnh lóe lên trong đầu cô, giây phút anh biến cô thành cửa anh, khoảnh khắc anh thề sẽ vĩnh viễn bên cô. Nụ cười anh trao cô vào lần gặp mặt gần đây nhất. “Có, anh ấy yêu chị.”

“Vậy thì có khác gì đâu, thề hôm nay, hay cách đây mấy tháng? Tình yêu của chị sẽ trường tồn nếu nó được dành cho một cơ hội.”

Tara nhìn vào mắt em gái, “Em nói đúng. Em nói đúng. Tại chị hồi hộp quá đấy mà.” Cô đặt một bàn tay lên bụng đang nôn nao. “Hồi hộp ghê gớm.”

18. Chương 18

Các nhạc công chuyển giai điệu thông báo Tara xuất hiện. Cô đã xin Ian cho cô khoác một bên tay đi ra. Tara không thể đi một mình vì quá hồi hộp. Suy cho cùng thì Ian phải chịu một phần trách nhiệm. Chính ông ấy đã dúi cô vào tay Duncan và khởi sự tất cả những chuyện này.

Lạy Chúa.

Đằng sau, Amber nắm đuôi váy của chị dâu mỉm cười trước những ánh mắt chú ý đổ dồn vào Tara.

Duncan trông rất hãnh diện và có chút căng thẳng khi đứng trước linh mục Malloy. Ông cũng rất nóng lòng muốn kết tóc xe duyên cho cặp đôi đứng trước mình. Vị linh mục khẽ ngoắc ngoắc mấy ngón tay ra hiệu Tara đi nhanh.

Nhưng hôm nay là ngày cưới của cô và chẳng việc gì phải hấp tấp tại thời khắc này cả. Chẳng việc gì.

Duncan thật bảnh trong chiếc váy kẻ ô. Cô biết anh sở hữu một chiếc, và thậm chí có một đôi lần cô cố thuyết phục người yêu mình phải mặc nó, đơn giản chỉ để cho cô dễ dàng cởi nó ra. Hôm nay, cô làm đám cưới với một người đàn ông mặc váy. Ai mà tưởng tượng ra được chuyện này chứ? Ý nghĩ đó khiến miệng cô cứ muốn toe toét cười.

Anh mặc váy, và em trai đứng bên cũng vậy. Ngay cả Ian cũng để lộ chân mình ra trước bàn dân thiên hạ. Trông họ thật kiêu hãnh.

Và cô cũng hãnh diện vì giờ này mình đã thuộc về gia đình họ.

Duncan đứng đan hai tay vào nhau.

Tara khẽ hôn lên má Ian khi ông hoàn thành nhiệm vụ đưa cô đến chỗ con trai mình. Mặt sáng lên hài lòng, ông ngồi bên cạnh Lora để chứng kiến buổi lễ.

Linh mục Malloy hắng giọng bắt đầu, “Kính thưa toàn thể quý vị...”

Linh mục Malloy phải hắng giọng thật lớn để tách đôi vợ chồng mới cưới ra sau khi cả hai lần lượt đọc xong lời thề. Cứ mặc kệ tất cả, hai người vẫn tiếp tục gắn chặt môi vào nhau không rời cho đến khi đám đông vỗ tay tán thưởng Duncan mới buông Tara ra.

Tại đêm diễn ra buổi lễ, ánh sáng từ hàng ngàn ngọn nến thấp sáng bừng khắp đại sảnh. Tiếng nhạc vang lừng và mọi người tung bừng nhảy múa.

Amber bày trò cho bọn trẻ chơi, rượt đuổi chúng khắp các phòng để chúng không bao giờ thấy chán. Cian to nhỏ với đám bạn mà một ngày nào đó cậu bé sẽ cưới ngựa cùng trong những trận chiến. Tuy nhiên đêm nay, các cậu bàn nhau tìm cách ‘tiếp cận’ mấy cô gái trẻ.

Myra và Finlay nâng cốc chúc mừng đôi tân hôn, cầu cho họ một cuộc sống lâu bền và con đàn cháu đống. Hai anh em cựa nhau khi nào người nối dõi nhà này chào đời.

Ian cùng Lora tay trong tay thầm nói chuyện bằng ý nghĩ về đám cháu nội trong tương lai.

Ta cầu sao chúng nó sớm có con. Ian nói mà không cần mở miệng.

Nhìn chúng nó thế kia thì chắc không lâu đâu. Lora khẳng định. Cả hai đều hướng mắt về phía đứa con trai cả và con dâu mới của mình.

Giữa sàn nhảy Duncan đặt vội một nụ hôn lên môi cô dâu mới.

Những phụ nữ trong pháo đài đưa Tara đến phòng tân hôn, chính là phòng của Duncan trước đây. Buổi lễ diễn ra long trọng bao nhiêu thì lúc Tara ra khỏi đại sảnh cũng long trọng thế ấy. Nhưng Duncan vẫn còn nán lại nhận những lời chúc tụng từ đám binh lính. Cả đám cười nói xôn xao về chuyện anh phải làm tròn phận sự của mình trong đêm tân hôn như thế nào. Lại còn làm sao để đảm bảo cho vị hôn thê sáng mai thức dậy rạng rỡ nụ cười trên môi.

Xa cô mấy ngày vừa qua với Duncan quả là hết như bị tra tấn. Những suy nghĩ của cô lướt nhanh qua đầu anh, khiến nổi khát khao trong anh liên tục dâng trào. Ngay cả trong bàn tiệc, cô phóng tư tưởng hỏi anh bên dưới chiếc váy anh đang mặc gì, trong khi tình nghịch đặt một cọng rau đã được phết bơ lên môi. Cô chậm rãi đưa lưỡi chờn vờn quanh mẩu rau cho đến khi người anh căng như đến không chịu nổi.

May mắn làm sao anh lại được ban tặng một phần thưởng gọi tình đến thế. Đám đàn bà con gái dúm vào nhau rúc rích cười bên dưới cầu thang báo hiệu cho Duncan và cánh đàn ông biết Tara đang đợi trong phòng.

“Rốt cuộc cũng đã đến lúc”, anh nói, nửa cho mình, nửa đủ lớn để tắt cả những người đứng xung quanh có thể nghe thấy.

“Tối nay uống nhiều đấy. Mau lên đi, kéo cô ấy ngủ mất bây giờ”, William hối thúc.

“Đời nào có chuyện đó”, Gregor phản đối.

Cánh đàn ông reo hò chọc ghẹo khi Duncan bước lên cầu thang. Đến cửa, anh xua họ đi.

Không ai dám ghé mắt nhòm vào bên trong.

Duncan khe khẽ mở cửa nhìn vào căn phòng với tâm trạng náo nức của kẻ bị bỏ đói lâu ngày sắp được ăn một bữa no nê.

Ánh sáng tỏa ra từ lò sưởi và nền làm thành những cái bóng nhảy nhót trên tường. Anh lia mắt quanh căn phòng. Đến khi hoàn toàn bước vào bên trong Duncan mới thấy cô ngồi cạnh lò sưởi trong chiếc váy ngủ.

“Chào vợ yêu”, anh cố cất tiếng bởi chất giọng giờ đã trở nên khàn đục vì ham muốn. Đã một tuần đau khổ vì không có cô trên giường.

“Chào chồng yêu.”

Tara nhìn anh bước về phía cô, đưa một bàn tay ra ngăn anh tới quá gần. Hơi phật ý, anh đi chậm lại và đón lấy ly vang cô đưa.

“Ngồi xuống đi. Em có một món quà cưới dành cho anh này.”

Nụ cười tinh quái của cô khiến anh cố len vào tâm trí cô để tìm hiểu xem cô đang giấu bí mật gì. Nhưng ở đó anh chỉ thấy hình ảnh của chính mình. Hình ảnh chiếc váy đang mặc và câu hỏi liên tục đề cập ‘có gì’ bên trong ấy. “Em là món quà quý nhất rồi còn gì.”

Cô quay người, bước vài bước ra xa anh rồi xoay lại. “Em rất vui khi anh nghĩ thế.” Cô đưa những ngón tay thanh mảnh rê dọc từ rốn đến cổ.

Anh há hốc miệng khi cô bắt đầu cởi dây áo ngủ.

Duncan nhấp một ngụm vang ngồi ngả người ra sau, thưởng thức màn trình diễn. Chưa từng có người phụ nữ nào làm vậy trước anh. Hết sức tự tin, cô chậm rãi kéo tay áo đủ trễ để hé lộ bờ vai nuột nà, rồi quay người lại sao cho anh chỉ có thể trông thấy được phần lưng. Chiếc váy ngủ tuột đến ngang hông. Bên dưới cô đang mặc món đồ mà anh không biết gọi là gì.

Đưa lưỡi lia một nhát lên môi làm nó ẩm ướt, cô nhìn đắm đắm vào mắt chồng. Duncan lẳng lặng đặt ly vang xuống và chồm người về phía trước để trông cho rõ món đồ cô đang mặc. Có nhiều da thịt hơn là vải. Anh có thể trông thấy cô đang nín thở, khuôn ngực đầy đặn căng tràn bên dưới một mảnh vải nhỏ xíu.

Chiếc váy tuột xuống sàn gần như không gây nên tiếng động nào. Sừng sốt, khao khát, thèm muốn cùng lúc dội vào anh. Nếu cái ly chưa được đặt xuống hẳn nó đã rơi xoảng xuống sàn, hết như cái cầm của anh.

Mảnh lụa nhỏ cô đang mặc không giống như bất kỳ thứ gì anh từng trông thấy trước đó. Hai sợi dây treo lên hai bên hông. Xung quanh có viền đăng ten rủ xuống dưới. Ở chính giữa, Chúa ơi, chính giữa không gì khác hơn là mảnh vải hình chữ V ôm trọn vùng cấm địa.

Đôi mắt cháy lên vì khao khát của anh ngấu ngiến nhìn cô và dõi theo bàn tay khi chúng rê đến khu vực nhạy cảm. Tara xoay lại cho chồng trông thấy phần bên dưới lưng mình. Anh hít thật mạnh khi hai bàn tay cô ôm trọn đôi mông nảy nở.

“Anh thích không?”, cô thì thào.

“Aye”, giọng anh khàn đục.

Cô đến bên chồng, duỗi một bên chân thanh mảnh ra và miết tay dọc theo chiều dài của nó, rồi đặt bàn chân vào giữa hai đùi anh. Cô cúi người về phía trước để Duncan thấy rõ hơn món quà của mình.

“Em cũng thích”, cô thú nhận.

Anh đưa tay ve vuốt đùi cô.

Môi Tara bật ra một tiếng rên đầy khoái cảm. Người cô run rẩy khi chồng cô tìm thấy miền ẩm nóng đã kịp ẩm ướt dưới ngón tay anh.

“Đã đến lúc đòi em bắt đền cho những trêu ghẹo của em lâu nay rồi đây.”

Tay cô nắm chặt. Hứa đấy nhé.

Aye. Bằng một động tác hết sức nhanh nhẹn, anh bồng cô đến bên chiếc giường đang chờ đợi hai người. Cô nằm phơi ra trước mặt chồng không chút ngượng ngịu hay xấu hổ.

“Bên dưới váy là gì thế?”

Anh đưa đẩy, “Khao khát.”

Chiếc váy Duncan đang mặc được neo lại duy nhất bằng một cái móc nhỏ. Chỉ cần một cử động kéo ra là mọi thứ sẽ phơi bày trước mặt cô. Hóa ra anh chẳng mặc gì bên trong váy cả.

Thanh kiếm đã vung lên sẵn sàng.

“Vợ yêu, giờ thì anh sẽ mở món quà của mình, thế nào đây?”, anh hỏi khi nằm xuống bên cô. Môi áp vào cổ cô. “Chắc là từ từ thôi.”

Tay anh mân mê dọc theo ‘tuyến đường’ ban nãy tay cô đã đi qua.

Và tiếp tục chu du dọc theo bụng cô, lần xuống thấp hơn.

Duncan đột ngột dừng phất lại ngược với ý muốn của cô, đưa tay lên bên trên ôm trọn lấy hai bầu ngực căng đầy. Anh sẽ cứ chờn vờn thế để đến lúc cô không chịu nổi nữa thì mới thôi.

Hai tay Tara cũng bắt đầu hành trình khám phá trên tấm lưng trần của chồng rồi bạo dạn mân mê quanh hông và hai đùi anh.

Năm ngày dài đằng đẵng, Duncan. Em tưởng em chết mất rồi.

Cái chết không khi nào có thể ngọt ngào hơn thế.

Anh tuột mảnh lụa ra khỏi vai cô. Khi vừa qua hai cánh tay, anh tuột nó xuống từng phân một, không ngớt thì thảo về món quà tuyệt diệu mà anh sẽ nhắm nháp từng tí một. Xem này, cái rốn yêu quá kìa.

Anh di môi quanh vùng bụng cô, hàm râu quai nón cọ vào nhồn nhột. Cô thở dốc lên. Mảnh lụa tuột xuống thấp hơn, vùng bí mật dần hé mở.

“À đây rồi”, giọng anh khản đặc. “Nơi này cần khám phá kĩ đây.”

Cơn sóng khoái cảm nhấn chìm lấy cô trước cả khi môi anh tới được nơi cần đến.

Tara muốn vờn anh. Và cô đã làm thế không chút ngượng ngùng, nhưng giờ đây anh mới là người làm chủ tình thế, và chính sự chậm rãi của ấy làm cô phát điên. “Anh đang khiến em phát điên lên đấy”, cô bảo.

“Khúc dạo đầu càng lâu thì em cảm thấy thích chứ sao.”

Những nụ hôn trên người bắt đầu tấn công hai đùi cô. Với nhịp tim hồi hã, cô khấn nài anh mau đến nơi cần đến. Môi anh chờn vờn bên trên ‘khu vực trung tâm’, luồng hơi thở nóng hổi tấp vào vùng nhạy cảm.

Ham muốn dâng cao ngùn ngụt đến ngưỡng giới hạn, Tara khấn khoản, “Duncan, vào đi anh.”

Anh không chần chừ thêm chút nào và chỉ bằng cử động thành thực, lách mình vào cánh cửa để ngỏ, dễ dàng chìm vào bên trong. Khúc dạo đầu đã phát huy tác dụng.

“Thiên đường là đây”, anh thì thảo, tận hưởng êm ái của miền ấm nóng nơi cô. Với mỗi cú thúc anh xác lập quyền sở hữu của mình.

Anh đã chiếm trọn khối óc, thân thể và cả linh hồn của cô. Tara mỉm cười. Cô không hề hối tiếc.

Đôi vợ chồng trẻ ngủ thiếp đi trong tình yêu nồng say.

Lễ cưới kéo dài tận mấy ngày, và thậm chí còn dài hơn bình thường vì phải đợi những vị khách cuối cùng ra về.

Thỉnh thoảng Duncan và Tara cưới ngựa đi dạo cùng nhau vài giờ. Hết lộ mặt về là bị gặng hỏi.

Tận khi pháo đài tiễn vị khách cuối cùng, Tara cảm thấy yên bình được trở về cuộc sống thường nhật. Cô chăm sóc các loại rau quả và thảo mộc ngoài vườn.

“Hãy nghe em nói đây, suy dinh dưỡng là nguyên nhân gây nên cái chết của rất nhiều người vào thế kỷ này đấy. Chúng ta cần vitamin và khoáng chất để có sức khỏe.” Cô xới đất bằng một dụng cụ làm từ gỗ. Duncan đứng cau mày trông xuống.

“Nhà mình có người làm chuyên lo việc đó rồi mà. Anh không muốn người em lăm lem đất cát đâu.”

Tara ngược lên, toe miệng cười hiền. “Cách đây mấy ngày anh đâu có lấy đó làm phiền.”

Cô muốn ám chỉ đến cái ngày hai người quay trở lại căn lều nhỏ nơi lần đầu tiên họ làm tình với nhau. May mà căn lều được che bởi lùm cây. Nếu không thì ai cũng có thể trông thấy trưởng nam nhà MacCoinnich

lăn lộn trên cỏ cùng cô vợ. Cô thậm chí cũng không cố phân trần về những vết bùn đất bám lên váy khi hai người trở về pháo đài.

“Nhưng mà...”, Duncan cúi xuống ngăn không cho cô làm tiếp.

“Cố hiểu đi nào. Em không thạo may vá và cứ hễ thấy em ló mặt vào bếp là mọi người lại xua ra. Ở đây ít ra em cũng làm được vài điều có ích.”

“Nhưng...”

“Và em cũng thấy thích nữa, thật đấy. Anh nhìn mà xem.” Cô đứng lên, kéo anh tới bên một cái cây với những chiếc lá to tướng xanh um có hoa rực rỡ. “Cây bí đầu tiên của em đấy. Trước đây em chưa bao giờ có thời gian để làm việc này, giờ thì lại có nhiều quá không biết phải làm gì cho hết.”

“Anh không biết thế.”

Thấy anh có vẻ nhượng bộ, cô được nước lấn tới. “Nếu có chút hỗ trợ từ đức lang quân tài ba đây thì hẳn em sẽ có thể giữ cho khu vườn xanh tốt suốt mùa đông. Hay ít nhất là gần như vậy.”

“Giúp gì nào?”, anh hỏi.

“Ồ, chỉ cần làm cho đất ấm lên chút đỉnh thôi.” Tara đã biết được biệt tài của Duncan là gọi lửa. Không chỉ đơn giản là nhóm lửa lên mà còn điều khiển được nó nữa. Anh có thể tạo ra nhiệt mà không cần đến một ngọn lửa bốc cháy. Nếu muốn trà nóng, chỉ cần đặt một ngón tay vào cốc và a lê hấp. Sẽ có ngay nước nóng. Giống như cách Myra gọi gió mà chẳng cần động đậy. Duncan có thể đốt cháy bất kỳ thứ gì chỉ bằng một ý nghĩ.

“Em muốn anh giúp cho đất nóng lên à?”

“Vâng, và nhân tiện hong khô chỗ hạt giống luôn.”

“Tara...”

“Em sẽ đền bù xứng đáng cho anh mà. “Cô tiến lại sát bên cho đến khi anh cảm thấy bầu ngực áp sát vào người. “Rất xứng đáng luôn.” Cô cắn nhẹ vào cổ anh.

Em đúng là tình quái.

Anh cũng thích vậy mà.

Lúc Duncan rời khỏi khu vườn, Tara đã có một khoảnh nhỏ đủ nhiệt để chỗ hạt giống bên dưới lớp đất màu mỡ có thể nảy mầm.

Tara trò chuyện cùng đám rau trồng khi cố làm nốt những việc còn lại trong ngày. “Giờ thì chúng mày lớn nhanh đi nhé. Tao thèm sốt cà chua quá, bọn tở sắp ăn được rồi.” Cô nhổ một cọng cỏ lì lợm vứt ra xa. Tươi ít nước rồi phủ tay lần cuối. “Xong rồi đấy.” Cô nhìn xuống thành quả của mình. “Bỏ công sức một ngày thế này cũng thật xứng đáng.”

Vẫn còn nhiều luống hạt mới gieo nhờ ánh mặt trời sưởi ấm. “Hmmm.” Tara chắp hai tay vào nhau khi một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu. Cô thoăn thoắt bước ra khỏi vườn đi tìm cha chồng.

19. Chương 19

Mùa thu khép lại nhường chỗ cho cái rét căm căm vào mỗi buổi sớm mai. Cả nhà quây quần bên lò sưởi sau khi Amber và Cian đã đi ngủ.

“Mẹ con lại nhìn thấy điều không hay”, giọng Ian chứa đựng sự sợ hãi.

Biệt tài của Lora là linh cảm được điều sắp xảy đến. Đó là một trong những cách các Bô lão nói chuyện với họ về mối đe dọa từ Grainna.

Thỉnh thoảng bà trông thấy rất rõ nhưng cũng có lúc mơ hồ và khó hiểu. Dù có như thế nào chúng đều mang lại một cảm xúc rất mạnh và không thể bỏ qua.

Tara quan sát khi Lora nhìn đắm đắm vào từng gương mặt của mấy đứa con.

Ai này đều trở nên im lặng.

“Sắp đông chí rồi”, bà nói.

“Vì vậy mà cần phải ngăn không cho Grainna khôi phục lại sức mạnh của mẹ,” Fin lên tiếng.

“Chỉ lần này thôi, nó sẽ khác. Mẹ không tin là đông chí có thể giúp gì cho Grainna.” Lora nhìn mấy đứa con và nắm tay Ian.

Cử chỉ đó không thoát khỏi cặp mắt của Tara. Lora đang lo lắng.

Fin nhất trí với mẹ. “Con không nghĩ Grainna sẽ đợi đến đông chí nếu mẹ tìm ra được một trinh nữ khác.”

“Anh đồng ý”, Duncan nói.

“Vậy thì chuyển đi vào tương lai của chúng ta có thể sẽ kéo dài hơn.” Fin kết luận trong khi nhìn về phía anh trai chờ đợi.

Tim Tara nhói lên. “Duncan không đi được.” Cô nắm chặt tay anh. “Thứ nhất, bọn con đã là vợ chồng. Và mặc dù con hiểu vấn đề ta đang gặp phải, nhưng con nghĩ hơi quá đáng khi mong đợi con để chồng mình gần gũi với một cô gái khác.”

“Đúng”, Ian nói.

“Thứ hai, con không nghĩ Duncan sẽ trở về an toàn. Chính quyền sẽ truy tìm anh ấy. Hẳn là giờ này Cassy đã kịp đi báo cảnh sát rồi. Anh ấy có thể bị bỏ tù.” Ý nghĩ đó khiến cô muốn khụy xuống, hai cánh tay nổi gai ốc vì sợ hãi. Cô vẫn thường lo không biết bạn thân và chị gái sẽ đón nhận sự mất tích của mình ra sao. Giờ đây nỗi sợ ấy chuyển sang Duncan, không rõ rồi chồng mình sẽ xoay sở thế nào với chuyến đi vào tương lai lần này.

“Duncan sẽ không đi”, Lora tuyên bố giúp Tara yên tâm.

Fin thở dài, “Duncan và con giống nhau vậy chắc phải hóa trang thật kĩ quá.”

Tara lắc đầu. “Chị không rõ, Fin. Cảnh sát cũng sẽ lùng kiếm chú. Ở thời của chị, chú không biết chú sẽ bị bắt dễ dàng như thế nào đâu. Không giống ở đây. Mỗi cảnh sát đều giữ ảnh của cả hai. Nếu họ nghĩ chị đã chết họ sẽ giam chú vào ngục. Chúng ta phải hóa trang thật tốt. Chú có bao giờ muốn tóc màu vàng chưa?”

Cậu nhướn mày tỏ vẻ không tán đồng. “Chưa.”

“Nay”, giọng Lora sang sảng, cắt ngang cuộc thảo luận giữa hai người. “Finlay cũng không phải đi nốt.”

“Sao cơ ạ?” Cả Myra, Fin, Duncan, và Tara đồng thanh.

“Vậy thì ai?”, Myra hỏi.

Lora hít một hơi thật sâu. “Mẹ nhìn thấy rất rõ, hơn bao giờ hết. Mẹ cố tìm hiểu nhưng vẫn không sao thông suốt.” Bà ngược lên nhìn thẳng vào mắt cô con gái. “Con sẽ đi.”

Cả Duncan và Fin đều bật dậy phản đối, “Mẹ không thể làm vậy được. Myra không được đi.”

“Con bé sẽ gặp nguy hiểm”, Duncan nói.

“Mẹ quyết định không sai đâu. Mẹ nhìn thấy rất rõ. Nếu Myra ở đây trong suốt kỳ đông chí sắp tới, nó sẽ chết.”

Những cặp mắt nhất loạt nhìn nhau. Không ai nói lời nào khi nỗi sợ hãi đang bao trùm lấy họ.

Myra phá vỡ sự im lặng, “Mẹ còn nhìn thấy gì khác không?”

“Tính mạng của con bị đe dọa tại đây, ngay lúc này. Mẹ không biết được là ai hay cái gì gây nên chuyện đó.”

“Mẹ có nghĩ Grainna ở đây không?”, Tara hỏi.

“Mẹ không biết.”

“Có người nào mang dòng máu Druid giống như mẹ ta ở gần đây không?”

Ian gật đầu với người con trưởng. “Cha chỉ biết qua những câu chuyện kể thôi.”

“Chẳng phải là anh đã kể em nghe mẹ ta biến đổi những người Druid theo cách của mẹ sao?”

“Aye.”

“Vậy thì chắc là một trong những người đó rồi.” Myra bước đến bên lò sưởi lòng trĩu nặng những ý nghĩ.

“Nhưng tại sao, Myra?”, Tara hỏi. “Máu của bất kỳ một trinh nữ nào cũng có thể giúp mẹ ta phá bỏ lời nguyền cơ mà. Hay chị đã bỏ lỡ điều gì đấy?”

“Giọt máu trinh nữ chứa đựng quyền năng vô hạn cho bất kỳ kẻ xấu xa nào có được.” Ian nói.

“Ồ.”

Tiếng thở dài đồng loạt phát ra. Ai cũng giữ những ý nghĩa của mình trong đầu. Không người nào dám ngược nhìn Myra.

“Khi nào thì con được về nhà?”, Myra nhìn chăm chăm vào lò sưởi. “Sau đông chí?”

“Mẹ... mẹ không biết.” Mắt bà mờ lệ.

Im lặng bao trùm lấy họ nặng hết một tấm chăn bông. Lửa trong lò sưởi vẫn cháy đều, khói vẫn bình thản nung theo làn không khí tỏa ra bên ngoài tháp chính.

Tara hỏi, “Khi nào em ấy đi?”

“Kỳ trăng tròn sắp tới”, Lora cất tiếng hết như cuộc hành trình này chẳng khác nào một chuyến bay đến Vegas.

Cổ nở nụ cười, Tara nói với sự tự tin mà cô cảm thấy đã vơi đi phân nửa. “Vậy thì chẳng còn mấy thời gian đâu nhỉ?” Cô hôn tay Duncan, buông nó ra rồi đứng lên.

“Thời gian cho việc gì?”, Myra hỏi.

“Thời gian chuẩn bị cho chuyến đi vào thế kỷ hai mươi mốt của em”, Tara tuyên bố như thể câu trả lời là hiển nhiên. “Em may lắm đấy nhé, chị biết tất cả những điều cần biết về thời của chị. Em sẽ thích cho mà xem.” Khi những lời ấy vừa được thốt ra, cô biết sự thật đúng là như vậy.

Myra vừa tủm tỉm cười vừa quệt nước mắt. “Chị cứ trêu em.”

“Chị không trêu đâu. Nếu cứ nói trêu ghẹo thế nào bọn họ cũng phát hiện ra em không phải là người ở đấy.” “Em không biết.”

“Làm sao em biết được. Nhưng rồi sẽ biết thôi, chị sẽ dạy cho em.” Tara quay sang Lora. “Để em ấy đi cùng với tất cả những sức mạnh của mình. Không thiếu một cái nào.”

“Đương nhiên rồi”, Ian khẳng định.

“Em ấy sẽ cần đến mọi vũ khí có thể để chống lại Grainna”, Duncan nói.

“Con không được đến gần Grainna”, Lora cương quyết. “Mẹ nhìn thấy con sẽ chết nếu ở lại đây, và an toàn nếu tới thế kỷ hai mươi mốt. Nhưng điều đó không có nghĩa là ở đấy không có sự đe dọa của Grainna. Tất cả chúng ta đều biết nếu tìm ra con, mẹ sẽ...”

Myra chìa tay ra ngăn lại. “Con sẽ không đến gần mẹ ta đâu. Con chưa muốn chết.”

“Nhưng làm thế nào chúng ta có thể ngăn được mẹ tìm một trinh nữ khác để phá bỏ lời nguyền?”

“Giờ chúng ta không lo lắng việc đó nữa. Có thể mẹ sẽ thấy được cách giúp ngăn được mẹ ta. Biết trước tương lai ra sao không phải là điều dễ dàng. Chẳng ai có thể nhìn thấy mọi chuyện sẽ thay đổi theo chiều hướng như thế nào đâu.”

Tara cầm lấy tay Myra. “Mình nên bắt đầu ngay. Lora, bọn con cần mẹ giúp.”

“Giúp gì?”

“May quần áo.” Tara xoay cô em gái mới một vòng khiến gấu váy xòe tung. “Váy đẹp nhưng chắc chắn là không hợp.”

Tara đặt vôi nọ lên môi Duncan và mỉm cười. Mọi chuyện rồi sẽ ổn. “Đi nào.”

Ba người phụ nữ rời khỏi phòng tìm vật liệu may quần áo cho Myra.

Cánh đàn ông quây quần bên rượu thảo luận một kế hoạch khác.

Trong chiếc quần lửng và áo thun, Myra nhìn khá giống với một cô gái thời hiện đại.

Để giúp cô bé cảm thấy thoải mái hơn, Tara mặc chiếc quần soóc và áo T-shirt bắt đầu buổi ‘tập huấn’.

Tara cho người đi gọi Duncan vì thấy anh vẫn chưa xuất hiện.

“Tự vệ là điều một phụ nữ cần trang bị cho mình khi ở Los Angeles. Sẽ không có hiệp sĩ nào đến cứu khi em lâm vào tình thế bất lợi cho mình đâu.”

“Ý chị là có ai đó muốn làm hại em ư?”

“Thời nào cũng có đàn ông xấu. Biết cách tránh xa họ sẽ cứu được mạng sống và trinh tiết của em. Trừ khi anh ta là người tử tế, việc hiến thân mình cho anh ta mới không sao”, Tara trêu.

Myra đỏ bừng mặt.

“Và cũng không được như thế nữa. Đây là một biểu hiện quá lộ liễu. Hai mốt tuổi vẫn còn trong trắng là không nhiều đâu. Nếu em cứ đỏ mặt trước mọi lời cợt nhả thì Grainna sẽ đánh hơi ra ngay, dù cho cách xa cả dặm. Nói từ ‘tình dục’ đi nào.”

“Nay, em không nói được đâu.” Myra khúc khích cười quay mặt đi.

“Tình dục, tình dục, tình dục”, Tara tấn công, “Làm tình, lên giường, quan hệ. Nào, em càng nghe nhiều, nói nhiều... thì bệnh đỏ mặt càng bớt đi”.

“Tình dục”, Myra ngập ngừng nói lí nhí trong miệng.

“To hơn đi.”

“Tình dục.”

“Tốt hơn rồi đấy. Xem này, mặt bớt đỏ đi rồi.”

Có tiếng gõ cửa, chắc là Duncan. “Giờ thì dừng ho he gì nhé. Bất ngờ là điều cần thiết để thắng được một người to lớn và mạnh hơn em.”

Tara mở cánh cửa đủ rộng để dò xem Duncan có đi một mình không. Cô đẩy anh vào bên trong và chặn một chiếc ghế bên dưới nắm cửa nhằm tránh những cặp mắt hiếu kì.

Duncan ngay lập tức chú ý đến cô em gái. “Anh thiếu chút nữa là không nhận ra em đấy.”

Myra nhìn vào gương, hai tay chống hông mỉm cười. “Em thấy thoải mái trong trang phục này. Giờ mới hiểu tại sao phụ nữ lại thích mặc thế.”

“Mặc vậy hơi lộ liễu.” Duncan nhìn lảng đi. Tara thấy tội nghiệp cho chồng. Anh làm cứ như thể đây là lần đầu tiên nhận ra em gái mình là phụ nữ vậy. Và anh không thích cảm giác ấy. Tara không cần phải đọc ý nghĩ của anh mới biết được điều đó.

Myra cột tóc đuôi ngựa. Hai cánh tay để trần giồng chân và đầu gối.

“Liệu con bé có an toàn khi đến đó không? Chẳng có ai trong chúng ta ở bên để bảo vệ cho nó cả.”

Thay vì trả lời anh, Tara tiến đến chính giữa căn phòng đã được dọn sạch đồ đạc chỉ có một tấm thảm mới được trải vào. “Duncan, lại đây đi. Em muốn dành cho anh một bất ngờ.” Tara chỉ vào khoảng không bên cạnh cô.

“Anh rất thích bất ngờ.” Anh liếc mắt về phía em gái đang đứng quan sát, toe miệng cười.

“Quàng một tay lên vai em đi”, Tara hướng dẫn. “Tốt, giờ thì nói em biết đi Duncan. Anh có to lớn hơn em không?”

Anh nhìn cô vợ tinh nghịch, cảm thấy bối rối. “Đương nhiên.”

“Anh có mạnh hơn em không?”, cô với tay lên rê rê cầm chồng.

“Em đang định nói đến điều gì?”

“Anh có nghĩ là em, cô vợ yếu hơn, nhỏ người hơn anh có thể đấu tay đôi với anh hay thậm chí còn quật anh ngã ra sàn không?”

Anh phá lên cười. “Xin lỗi em yêu. Nhưng anh nghĩ là không...”

Tara đưa một chân ra, đồng thời vung hai tay lên túm lấy cánh tay còn lại của chồng. Vũ khí của cô là bất ngờ và nhanh chóng. Anh trượt chân ngã ngửa ra sàn, tức hết cả ngực. “Chúa ơi”, Duncan rít lên.

“Xin lỗi, anh yêu.” Cô cười tinh quái. “Em phải chứng minh điều mình nói chứ.” Cô đưa tay ra để kéo chồng dậy.

Anh nắm lấy tay cô, nhưng thay vì gượng đứng lên anh lại nhanh như cắt kéo Tara xuống và cô không biết bằng cách nào đó mình nằm bên dưới anh.

“Được lắm.” Tara nhìn Myra. “Bài học là khi đã quật được kẻ xấu ngã ra đất, phải bỏ chạy ngay. Bất ngờ chỉ có hiệu quả được một lần thôi, trừ khi bọn họ ngu hết thuốc chữa.”

Duncan hôn vợ trước khi đỡ cô đứng lên.

Tara biểu diễn cách thoát khỏi thế bị kẹp cổ, cách vung ra khỏi cái nắm tay riết chặt, và quan trọng hơn cả là lên gối vào đúng chỗ hiểm nếu gã nào dại dột sát xáp tới quá gần. “... và một khi em đã làm được điều đó rồi thì gã sẽ không thể nào làm gì được nữa với cái của nợ ấy. Đúng không, honey[1]?”

[1] Anh yêu

Mặt Duncan thoáng tái đi trước ý nghĩ đó. “Aye.”

“Em hoàn toàn có thể sử dụng những sức mạnh của mình, nhưng điều đó sẽ khiến bản thân bị chú ý. Trừ khi mạng sống của em bị đe dọa thì đừng có chần chừ. Để người ta phát hiện ra mình là một Druid vẫn tốt hơn là cái chết.”

Duncan làm ‘chuột thí nghiệm’ cho cả hai tập luyện. Trong suốt buổi tập anh đưa ra những mẹo nhỏ, đa phần là đòi hỏi phải có nhiều sức mạnh hơn nữa. Nhưng với lượng thời gian không nhiều họ chỉ có thể làm được những ngón cơ bản.

Một giờ sau, Duncan rời đi để mang Fin đến. Cậu không biết đầu của tai nheo ra làm sao cả. Giờ đến lượt Myra thực hành với con mèo mới tinh. Anh xoa xoa mấy vết bầm và huyền thuyên với em trai về chuyện phụ nữ.

Duncan hí hửng hộ tống Fin đến phòng Tara. Khi cánh cửa vừa khép lại ngay lập tức có tiếng chữ thê của Fin hét như Duncan lúc này, vang lên xuyên cả mấy lớp tường.

Anh phá lên cười khi bước xuống cầu thang.

20. Chương 20

Grainna không lúc nào thôi rình rập quanh pháo đài. Mụ hy vọng tìm được một gia nhân yếu bóng vía làm việc ở đây, một ai đó mụ có thể moi được thông tin về những gì đang diễn ra bên trong. Nhưng vận may của mụ không mấy sáng sủa. Dù vẫn có thể đọc được ý nghĩ của người khác một cách dễ dàng như ở tương lai nhưng không thực hành thường xuyên nên khả năng ấy cũng giảm sút đi ít nhiều.

Mụ liên tục lảng vảng trong làng và chỉ khi những người lạ khác đi vào không gặp phiền phức gì. Ăn mặc rách rưới, chống gậy ra vẻ yếu ớt nhưng kì thực vết thương của mụ đã lành hẳn.

Mụ hiếm khi thấy lại lần nữa người cùng làng, nhưng cũng đã tìm cách quan sát được cô gái Druid, Alyssa. Mụ hoàn toàn bất ngờ khi anh chàng Mathew Lancaster bắt đầu đến đây khá thường xuyên.

Grainna rất hài lòng về việc bản thân đã thay đổi chiến thuật kịp thời. Và đó cũng là lúc gặt hái thành quả đúng như mụ mong muốn. Đông chí đang đến gần, nhưng mụ sẽ không chờ đợi một trinh nữ Druid vô tình xuất hiện nữa. Bài học về Tara vẫn còn nguyên đó.

Alyssa có thể vẫn còn trinh. Cho dù không mạnh bằng những người nhà MacCoinnich nhưng cô này dễ tiếp cận hơn Myra. Việc anh chàng Lancaster lui tới thường xuyên có thể sẽ khiến cho máu của cô ta không còn giá trị nữa. Mụ tập tễnh đến bên ngoài nhà cô gái và đợi Lancaster xuất hiện.

Chống cây gậy, mụ cúi xuống vào anh ta. “Xin lỗi”, mụ lên tiếng khi anh ta vấp phải mụ. “Già không thấy đường, bỏ quá cho già.”

“Không sao, tôi không bị gì cả.” Matthew phủi áo.

“Ngài tốt bụng quá, rất tốt bụng.” Grainna vẫy vẫy tay trước mặt anh ta, nín anh nhìn xuống phía chuôi hạt ruby nơi cổ mụ.

Mụ từ từ chuyển động chuôi hạt cho đến khi trông thấy mắt anh ta sáng lên. “Ngài thật tốt bụng, ngài Lancaster. Liệu ngài có rủ lòng thương giúp già về nhà được không? Nhà già cách đây không xa lắm.” Khoác lên mặt nụ cười hiền từ, mụ dễ dàng không chế được anh chàng tội nghiệp.

“À còn nữa, gần nhà già có khá là nhiều chim chóc. Chúng loại đa dạng. Ngài có thể ngắm suốt ngày và không bao giờ thấy cùng một con chim đến hai lần đâu.”

“Ồ, tuyệt nhỉ. Tôi rất mê những người bạn lông vũ ấy.”

Mụ vịn vào cánh tay anh ta khi anh ta đưa mụ đến bên con ngựa của mình.

Quá dễ dàng, mụ mỉm cười. Thật quá sức dễ dàng.

Vào sâu trong rừng họ thúc ngựa đi nhanh hơn. Đêm xuống, mụ khiến anh chàng ngồi yên trong một căn nhà tranh bỏ hoang đã lâu. Nó nằm sâu tít trong rừng, hầu như không người qua lại nên việc có ai đó phát hiện ra nó là điều gần như không thể.

Chỉ cần chút phép thuật mụ có thể khống chế được tâm trí của anh chàng và khiến anh ta làm theo ý của mụ. Khi giấc ngủ ập tới nghĩa là mụ đã hoàn tất công việc của mình, và đến sáng mai anh ta sẽ giống như những người đàn ông trong tương lai.

Mụ vừa xoay xoay chuôi hạt vừa đọc thần chú. Lần này mụ dùng cách trà trộn vào dân làng để không bị các Bô lão phát hiện thân phận.

Mụ cảm ghét điểm yếu của mình, lúc nào cũng giật mình trước bất kỳ tiếng động nào, dù lớn hay nhỏ đến từ đêm đen.

Giờ thì đã có người làm thay, mụ sẽ không phải thường xuyên lộ diện.

Chiến thắng đã gần kề và vị của nó mới thật ngọt ngào làm sao. Các Bô lão đã một lần nguyện rửa mụ, và theo luật lệ Druid, họ sẽ không thể làm được như thế lần thứ hai.

Giờ thì không còn chịu bất kỳ nguy hiểm nào từ họ nữa, mẹ sẽ biến nơi này thành bình địa, sẽ khoái tra chúng kiến mối thù của bản thân với nhà MacCoinnich được trả đũa đích đáng... bắt đầu từ Tara. Không, mẹ sẽ không giết cô ta. Mẹ sẽ giữ cô ta sống đủ lâu để chúng kiến cái chết của chồng mình. Rồi sau đó, có thể sẽ chưa đường sống để cô ta đau nỗi đau của một người đàn bà Druid góa chồng, sống mà thiếu vắng người bạn đời.

Một nụ cười nham hiểm xuất hiện trên đôi môi mỏng dính. Với sức mạnh được tích lũy lâu nay, tất cả sẽ bị nghiền nát dưới bàn tay mẹ.

Myra chỉ còn không đầy một tuần nữa là phải đi. Ai nấy đều thấp thỏm lo âu, đứng ngồi không yên.

Vì không người nào biết được tai họa sẽ đến ra sao, nên không ai trừ những người thân trong nhà được thông báo về việc Myra sẽ đi. Một kế hoạch được vạch ra để giữ cho sự vắng mặt của cô không bị phát hiện tới hết đông chí. Lúc đó, nếu may mắn, Lora sẽ biết lúc nào thì Myra quay về. Và vở diễn sẽ hạ màn.

Tara chỉ dẫn cho Myra cách làm thế nào để tiếp cận được Liz. Cô cung cấp nhiều thông tin chi tiết về những gì hai chị em đã làm cùng nhau để chiếm được lòng tin của Liz đủ để chị ấy lắng nghe câu chuyện của cô bé.

Tara đã viết một lá thư rất dài cho Lizzy giải thích nơi cô đang ở và làm thế nào cô đến được đây. Hy vọng nó sẽ giúp ích nhiều cho Myra.

“Mối quan tâm lớn nhất của chị ấy bây giờ là Simon. Chị ấy chỉ để em vào nhà nếu tin em.”

“Em sẽ tìm chị gái chị như thế nào?”

Họ không biết mấy hòn đá sẽ đưa Myra đi tới đâu. Không có gì bảo đảm được cô bé sẽ rơi xuống đúng nơi Duncan và Fin lúc rời đi. Những hòn đá thuộc về một quyền năng lớn hơn. Du hành xuyên thời gian không phải là một môn khoa học chính xác. Chẳng thể biết được Myra sẽ đến được nơi nào.

Tara và Myra bước ra ngoài tháp chính và tiến lên đồi. Mặt trời chiếu sáng nhưng trong không khí chứa đựng hơi lạnh của mùa đông đang đến gần. Hai cô đều mặc áo choàng dày bên ngoài vậy len.

“Điều duy nhất chị nghĩ có ích cho em là nhờ đến sự giúp đỡ từ ai đó trong chính quyền, cảnh sát, bệnh viện, hay đại loại vậy. Em cần giả vờ bị bệnh mất trí mới được.” Tara cúi xuống nhặt lên một hòn đá nhẵn.

“Bệnh mất trí là sao?”

“Thì giả vờ là em bị mất trí nhớ ấy.”

“Mất trí nhớ? Làm sao em làm vậy được?”

“Ừm, nếu cảnh sát tìm được em, hãy nói với họ là em không còn nhớ gì hết chỉ biết là tỉnh dậy thấy mình ở đây thôi.” Tara tiếp tục. “Hãy bảo họ em bị đau đầu và em nghĩ là em đã bị ngã. Họ có thể sẽ đưa em vào bệnh viện, khám cho em.”

“Bệnh viện có phải là nơi người ốm được chữa trị không chị?”

“Đúng rồi.”

“Nhưng mà em sẽ không ốm. Làm sao mà họ bảo là em bệnh được?”

“Được.” Tara ném hòn đá, cúi xuống nhặt hòn khác.

“Em không thích nói dối.”

Tara bật cười khanh khách. “Này em gái, làm quen với điều đó đi là vừa rồi đây. Em sẽ phải nói dối như cuội suốt thời gian ở đây.”

“Em không thể nói thật được sao?”

“Họ sẽ tống em vào tù rồi tử hình em ngay tức khắc ấy chứ. Hay còn tệ hơn, ai đó sẽ tin em và sẽ sử dụng mấy hòn đá vào mục đích xấu xa thì sao. Rồi làm sao em quay về được?”

Myra thở ra. “Em lo quá. Em đang cố tỏ ra là người có bản lĩnh để mọi người nghĩ em mạnh mẽ”, cô bé thút thít.

“Nhưng không phải thế, Tara. Em không mạnh mẽ được như chị.”

Tara ôm lấy cô bé và để cô khóc thỏa thuê. Đến khi tiếng khóc nức nở thì Tara khẽ đẩy Myra ra xa.

“Em nghe này. Em là một trong những cô gái mạnh mẽ nhất chị biết. Em đã học được rất nhiều về thời của chị chỉ trong vài tuần lễ ngắn ngủi. Em đã sẵn sàng rồi đó Myra, em đã sẵn sàng vào tương lai, gặp chị gái của chị, và lưu lại đây đủ lâu để chờ mỗi nguy hiểm đi qua.” Tara chùi nước mắt trên má Myra. “Và em sẽ được ăn nhiều món ngon và gặp nhiều người, đầu em sẽ muốn vỡ tung cho xem.” Cô cố bật cười lớn, Myra mỉm cười đáp lại khiến lòng Tara đau thắt. “Và công nghệ nữa, em sẽ thích đến điên cuồng ấy chứ.”

“Chị chắc chứ?”

“Chắc, Myra. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Nhờ bất kỳ ai tìm tên của Lizzy cho em. Một khi đã tìm ra chị gái của chị, mọi chuyện sau đó sẽ dễ dàng. Đảm bảo là Lizzy kể cho Cassy nghe tất cả nhé. Chị không muốn Cassy sống trong day dứt vì nghĩ mình là nguyên nhân gây nên cái chết của chị.”

Kế hoạch đã đâu ra đấy. Tara thầm cảm ơn Chúa cuối cùng bạn và chị gái cô cũng sẽ biết chuyện đã xảy ra với cô.

“Chị có nghĩ em sẽ trở về không?”, Myra hỏi khi hai người dừng lại ngồi bên một cái cây bị đổ.

“Chúa ơi, sao em lại nói vậy, em sẽ về mà.” Tara nắm tay cô bé nhưng không nhìn vào cô, “Chị không nghĩ sẽ mất đi cả hai chị em gái trong cùng một năm đâu.”

“Làm sao em biết em sẽ trở lại? Không giống như Ma nói với em. Em chưa từng có khả năng tiên đoán giống bà. Có vẻ như Amber thừa hưởng khả năng đó, nhưng em thì không.”

“Chúng ta phải tin là có cái gì đó mạnh hơn chúng ta, đang kéo những sợi dây này. Hãy tin tưởng, không còn cách nào khác. Và cầu nguyện.” Tara chỉ biết nói thế.

“Câu hỏi thực sự là liệu em còn muốn quay về. Trong điều kiện có hệ thống nước tiện nghi, quần áo đẹp, đồ ăn ngon, chúng ta có thể mất em bởi vì biết đâu em sẽ muốn ở lại.”

“Em sẽ nhớ nhà nhiều lắm.”

Tara nắn nắn tay cô em gái. “Tốt. Danh sách chị liệt kê ra đây cũng khá nhiều rồi.” Danh sách đấy chứa những thứ Tara muốn Myra mang về đây cho cô. Đủ thứ thuốc men, hạt giống, và sách về cách làm những món đồ trong tương lai.

Ngoài ra còn có một cuốn sách dạy cách đưa ống nước vào nhà.

Đêm trước ngày khởi hành dự kiến, chính xác là ba tuần trước đông chí, cả nhà quây quần bên bàn ăn tối. Dù mọi người cố làm cho cuộc nói chuyện và không khí trở nên thoải mái, nhưng hoàn toàn thất bại.

Tất cả đều thống nhất Duncan, Tara, và Myra sẽ đi cùng ra ngoài pháo đài, nơi họ có thể khởi động những hòn đá mà không bị ai phát hiện. Nếu toàn bộ gia đình cùng theo ra chắc chắn sẽ khiến ai đó để ý và không tránh khỏi rắc rối.

Đêm nay, đêm dành cho chia tay và tâm sự.

Đám gia nhân đã được cho về hết. Lính canh pháo đài vào giấc khuya được yêu cầu vẫn ở lại trên các tháp canh. Ngay cả mấy con chó cũng phải ngủ bên ngoài đại sảnh.

“Bao lâu nữa con mới về được hả mẹ?”

“Một tháng, có khi hai. Sau đó...” Lora đưa mắt xuống đĩa thức ăn vẫn còn nguyên.

“Hai tháng nữa con sẽ về”, Myra nói to và thở ra nhẹ nhõm.

“Nay, Myra. Đợi có tín hiệu đã”, Lora khuyến cáo. “Mẹ muốn con trở về an toàn. Chứ không gặp nguy hiểm.”

Ian MacCoinnich nhìn con gái, ánh mắt ông chứa đựng lo âu. “Nếu con gặp bất kỳ nguy hiểm nào, hãy trở về ngay con nhé.”

“Vâng, thưa cha.”

“Mọi người đã nghĩ đến làm cách nào chúng ta có thể tìm được em ấy khi cần không?”

Không ai trả lời. Không ai có thể trả lời.

“Con hiểu.” Tara tìm nắm bàn tay Duncan bên dưới bàn. Mình làm vậy có đúng không anh?

Nụ cười trấn an giúp cô lên tinh thần một chút. Những tiên đoán của mẹ chưa bao giờ đưa bọn anh đi sai đường cả.

Amber và Cian đi ngủ lúc sắp đến nửa đêm.

Duncan và Tara trở về phòng mình ngay sau đó.

Myra ngồi lại trò chuyện với cha mẹ. Cô bé liên tục nói về những kế hoạch của mình. Mỗi lần nghe lời khuyên từ ông bà, cô lại thấy biết ơn rằng mình là con gái của họ.

Khi rời đi, cô bé mang theo một vật gia bảo của gia đình có thể đổi sang tiền dùng để lo cho thân nếu chưa tìm được Lizzy.

Fin bắt gặp em gái nơi hành lang khi cô bé về phòng mình. “Anh không muốn mọi người nghe những điều anh sắp nói. Họ sẽ lo lắng rất nhiều.”

“Điều gì anh?” Cô bé và Fin vốn nói chuyện với nhau rất thẳng thắn, tuy nhiên cậu không nói gì to tát kể từ khi Lora thông báo cô em gái phải rời đi.

“Nếu Grainna đánh hơi thấy em, mẹ sẽ tìm mọi cách để...”, cậu quay mặt đi, giọng nghẹn lại.

Myra dễ dàng hiểu ý. “Tóm được em và sử dụng em cho mưu đồ của mẹ”, cô kết thúc câu nói hộ anh trai.

“Aye.” Fin nhìn sâu vào mắt em gái, “Ngoại trừ khi em không còn có ích gì cho mẹ ta nữa.”

Nếu cô chưa nghĩ đến chuyện đó thì hẳn đã sốc với ngụ ý trong câu nói của anh trai.

Cậu cầm lấy tay em gái. “Chết thật, Myra. Sao anh có thể nói ra điều đó với em chứ?”

“Tara và em cũng đã nói về chuyện đó rồi. Khi em trở về, nếu chưa nhận được tín hiệu rằng em không còn gặp nguy hiểm với Grainna... em sẽ chẳng mang lại lợi ích gì cho mẹ nữa.”

“Chúa ơi.” Cậu ôm lấy em gái vào lòng. “Nếu em không quay về, anh sẽ tìm cách đến với em. Nếu có mất cả đời, anh cũng nhất định phải biết được rằng em an toàn.”

Myra cảm ghét nỗi sợ hãi đang bò vào tim cô. “Khi em quay lại, nếu em không... còn trong trắng thì sao hả Fin?”

Cậu ôm lấy mặt em gái trong hai bàn tay. “Bất kỳ người đàn ông nào cũng thật may mắn khi có được một người vợ như em, dù còn trong trắng hay là không.”

Myra biết anh mình nói dối, nhưng cô không phản ứng. Chẳng để làm gì cả. Suy cho cùng được sống vẫn quan trọng hơn là giữ gìn trinh tiết.

Cả ba đi ngựa bên nhau trong im lặng. Sương mù giăng kín lối.

Ánh dương nhô lên khỏi đường chân trời, khe xua đi màn sương dày đặc khi họ dừng lại và đặt những hòn đá thành vòng tròn.

“Em nhớ nhé, Lizzy là tên gọi thân mật của Elizabeth đó. Elizabeth McAllister. Nếu vì bất kỳ lý do gì mà chị ấy không chịu nghe em, thì hãy tìm đến Cassy. Cassandra Ross.” Tara nghĩ cô đang bỏ lỡ điều gì đó và tự nhiên đâm ra ngắc ngứ.

“Chị nói với em hết rồi. Em sẽ không quên đâu. “Myra cởi tã áo choàng phủ kín bộ quần áo hiện đại cô đang mặc trong người ra. “Đây này, em không cần nữa đâu.”

Tara cố nén nước mắt và mỉm cười.

Duncan ôm em gái lần cuối, lắng nghe cô nói khẽ. “Chúc mừng anh nhé.”

“Vì điều gì?”, anh hỏi.

Cô bé mỉm cười, “Anh sẽ thấy.”

Từng người một chạm vào hòn đá cho đến khi chúng phát sáng và rung lên.

“Tốc độ...”, Duncan hô.

Gió bắt đầu nổi, ánh sáng lóe lên và lửa bốc cháy.

“Hey, Myra?”, cảm thấy được sự sợ hãi của Myra, Tara cất tiếng gọi để cô bé không quá tập trung vào những gì sắp xảy đến.

“Gì ạ?”, cô bé hét lên át cả tiếng ồn.

“Bảo Lizzy đưa em đến Magicland. Những trò chơi đu quay không bằng cái này nhưng chắc chắn em sẽ thích.”

Myra mang túi xách lên và vẫy tay chào mọi người. “Magicland. Em sẽ nhớ.” Myra bắt đầu đọc thần chú.

Duncan kéo Tara ra khi đất bắt đầu rung chuyển. Trong ánh chớp lóe và tiếng sấm rền vang, Myra biến mất.

Mặt đất méo mó ở ngay chỗ trước đây đặt mấy hòn đá.

Cả hai không thể không tự hỏi liệu họ sẽ còn nhìn thấy lại Myra không.

Cũng giống như chào tạm biệt vậy thôi, Duncan nghĩ.

Ít nhất thì anh cũng biết em ấy đang đi đâu. Còn Lizzy thì đã không hề biết. Có thể giờ chị ấy sắp biết.

Duncan hôn lên mu bàn tay vợ và cả hai cùng nhau ra về.

21. Chương 21

Xong nhiệm vụ đưa Myra đến Los Angeles, giờ là lúc đương đầu với ‘chiến thuật’ che giấu.

Hễ có ai hỏi về Myra, mọi người nhất trí nói cùng một câu, “Nhớ cô bé rồi hử”, hay, “Nếu chạy theo có khi đuổi kịp đấy.”

Nhưng cứ như vậy mỗi ngày lại trở nên mệt mỏi và khó khăn hơn.

Vào ngày thứ ba sau khi Myra đi, họ bịa chuyện cô bé bị mắc bệnh truyền nhiễm nên phải ở riết trong phòng. Cách này dễ dàng hơn nhiều.

Tara và Lora được giao trọng trách chăm sóc người ốm, nên không cần phiền đến ai khác. Mỗi khi có tiếng gõ cửa là Tara lập tức trùm kín chăn vờ làm Myra.

Vở diễn đó trông vậy mà hiệu quả. Không một ai nghi ngờ điều gì.

Mùa đông đến, đêm dài hơn. Đôi vợ chồng trẻ tận hưởng cuộc sống chăn gối mặn nồng. Thật dễ dàng quên sạch những mệt mỏi khó khăn trong ngày khi nằm trong vòng tay Duncan hằng đêm. Và thế là sáng nào cũng dậy thật muộn.

Tara tận hưởng mùa đông nơi đây và cứ ở rìt trên giường sau khi Duncan ra ngoài tập luyện với toán binh lính. Cô ngủ nhiều hơn thường ngày. Cô nghĩ một phần là do lo lắng cho Myra.

Cửa phòng bật mở, khiến Tara giật mình.

“Xin lỗi, thưa cô chủ. Tôi không biết cô chủ còn ngủ vào giờ này.” Megan vội chạy tót vào phòng, đóng cửa lại.

Mạch Tara đập loạn lên. Bụng cô bắt đầu nhộn nhạo. Cô cố nén lại cơn buồn nôn.

“Cô chủ, cô khỏe chưa?”, Megan lảng xảng.

Tara nằm nguyên trên giường, đợi cho cơn buồn nôn lắng xuống. “Tôi không sao, Megan. Uống chút nước cũng được.”

Cô hầu gái quỳ quả làm theo yêu cầu. “Mong sao cô chủ không bị lây bệnh từ Myra. Cô ấy nằm trên giường gần hết cả tuần rồi.” Cô đưa cốc nước cho Tara. “Trong phòng hơi lạnh đó. Nếu tôi biết cô chủ mệt thì đã mang thêm củi.”

Cúi trong lò sắp tàn, lẽ ra Tara đã có thể bảo Duncan phù phép nó một chút trước khi ra ngoài. “Mấy giờ rồi?”

“Gần trưa ạ.” Megan kéo rèm cho ánh nắng ủa vào phòng.

“Muộn quá rồi nhỉ. Để tôi sang chỗ Myra xem sao”, Tara nói dối.

“Để tôi đi xem cho. Tôi nghĩ cô nên nằm nghỉ thì hơn.”

“Không. À quên, nay.” Hắt tung mền ra, Tara dợm đứng lên. Bụng cô lại quặn lên lần nữa, đợt này còn nhiều hơn.

Cô chạy đến cái chậu bên kia phòng và bắt đầu nôn ọe. Khi nôn xong, Megan đưa khăn cho cô và bê cái chậu đi.

Lúc Megan ra khỏi phòng, Tara nói, “Nhấn giúp Lora đến kiểm tra Myra xem sao nhé. Em không được vào đâu, chắc em không muốn bị lây bệnh chứ hả.”

Tara nằm xuống trở lại và cố nhớ xem tối qua đã ăn những gì.

Chẳng mấy chốc Lora đến.

“Căng thẳng thôi ấy mà mẹ.” Tara không muốn nói mình mệt. “Thì nhà mình ai mà chẳng lúc nào cũng ở trong tình trạng phập phồng lo âu kể từ khi Myra đi.”

“Dù vậy, hôm nay tốt nhất là con nên nghỉ ngơi.”

Tara lắc đầu. “Con thấy khỏe lên rồi.” Ánh nhìn lo lắng của Lora buộc cô phải nói thêm, “Nhưng con sẽ không làm gì nặng đâu.”

“Tốt. Không nên để người ta đồn đại thêm về tình hình bệnh tật ở tháp chính nữa.”

“Ý mẹ là gì?”

“Mẹ tình cờ nghe được Megan nói chuyện với Alice. Con bé nghĩ Myra mắc bệnh nan y. Và có lẽ con bị lây rồi.”

Hai vai Tara rũ xuống. “Chắc ta phải có kế hoạch khác thôi.”

“Aye, mẹ đồng ý.” Lora đắp chăn lên cho con dâu. “Nhưng không phải hôm nay. Hôm nay con cần nghỉ ngơi.”

“Vâng, thưa mẹ.”

Lora đưa tay áp lên ngực. “Gọi thế mẹ vui lắm đấy.”

Tara nhướn miệng cười rồi ngoan ngoãn nằm im.

Nặng nề. Đây là từ duy nhất miêu tả bầu không khí đang bao trùm lấy pháo đài. Đồng chí đến mỗi lúc một gần, Ian tăng cường cho các toán lính tuần tra thường xuyên hơn với số lượng đông hơn.

Mặc dù Lora chỉ nhìn thấy nguy hiểm đến với mỗi Myra nhưng mỗi đe dọa vẫn treo lơ lửng và ai nấy đều biết điều đó.

Không ai được ra khỏi pháo đài một mình. Nếu có người đau ốm cần Lora hay Tara đến khám thì bao giờ cũng có ít nhất hai hiệp sĩ đi cùng. Ngay cả khi Duncan và Fin vào làng để lấy số chén bát Tara đã khẳng khái phải đổi cho bằng được thì hai anh em cũng phải đi cùng nhau.

Những khi Duncan làm những việc lật vật hộ cô, đa phần người khác trong nhà đều bận, Tara ngồi vào ghế bành bên lò sưởi, gà gật ngủ.

Amber chạy đến cúi vào người khiến Tara bừng tỉnh. Đôi mắt nâu to tròn mỉm cười nhìn xuống cô, Tara thấy lòng ấm áp. Amber suốt ngày đi tìm Tara kể từ khi Myra đi khỏi. Con bé nhớ chị gái, và không khó khăn gì khi Tara thế vào chỗ trống ấy.

“Hey, cục cưng, em đang làm gì đấy?” Tara kéo tấm chăn đang đắp trên lòng để Amber có thể rúc vào.

“Em chán búp bê rồi”, con bé yên vị rồi tiếp tục nói, “Megan muốn búp bê ngồi xem trong khi chị ấy lau nhà. Chán ới là chán.”

Tara bật cười. “Ở tuổi em chị cũng không khoái bọn búp bê lắm. Chị thích xe tải hơn.”

“Đó là gì hả chị?” Amber mở to đôi mắt tròn xoe, hàng mi dài chớp chớp rủ xuống má.

“Ừm, xe tải cũng giống như xe ngựa ở đây ấy, chỉ là không phải do ngựa kéo.”

“Thế làm sao chạy được.”

“Chạy bằng động cơ.”

“Con vật nào là động cơ hả chị?”

“Động cơ không phải là con vật.” Tara cười khúc khích. “Mà thôi nhỉ. Khi nào Myra về chị ấy sẽ miêu tả cho em rõ hơn nhé.” Cô cố tình nói ‘khi nào’ chứ không phải ‘nếu’.

“Chị ấy an toàn”, Amber tuyên bố như thể đọc được ý nghĩ của Tara. “Em biết chị ấy an toàn mà.”

“Em có nhìn được tương lai như mẹ không?”

“Nay, không giống thế. Em chỉ đơn giản biết vậy thôi, giống như chị biết rõ về Duncan, em biết rõ về Myra ấy.”

Tara không tin Amber có mối liên hệ mạnh mẽ như vậy với Myra. Có thể những cầu mong về sự an toàn đang che mờ những suy nghĩ của con bé và khiến nó giả vờ như vậy. Giống như một đứa trẻ với một người bạn tưởng tượng, cũng chẳng có hại gì khi để con bé tiếp tục tin. Ít nhất cho đến khi không còn nghi ngờ gì về số phận của Myra nữa. “Chị hy vọng vậy, Amber. Chị hi vọng vậy.”

“Em biết rõ chuyện đó mà”, con bé nói với vẻ hãnh diện. “Kể từ khi bọn em trở thành chị em ruột vào đêm trước khi chị ấy đi, em biết được mà.” Amber xòe lòng bàn tay ra cho Tara xem. “Chị xem đây này.”

Tara thấy có một vết cắt trên đầu ngón tay đang lành. “Thế ra Myra đã kể cho em nghe chuyện bọn chị làm với nhau đấy à?”

“Ừm”, con bé lỏn lẻn cười. “Chị em mình cũng nên làm vậy đi, có thể mới thành chị em thực sự được”, nó hấp tấp nói như thể sợ ai giành mất.

Tara xúc động quàng một cánh tay quanh con bé, “Đồng ý.”

Không chần chừ, Amber nhảy tót xuống đất chạy đi tìm con dao.

Chỉ mất vài giây để hai chị em hoàn tất “thủ tục” trở thành chị em ruột. Tara phải cố gắng lắm mới nhìn được cười trước cung cách nghiêm trang của Amber trong lúc làm việc đó. Khi đã xong, hai chị em đều toe miêng cười và tự cầm máu ngón tay của mình.

“Giờ thì em sẽ biết chị cũng an toàn đó.” Amber lại rúc vào lòng Tara, vòng tay ôm quanh hông cô. “Cả chị và em bé nữa.”

Tara giật mình, “Em bé nào?”

“Chị ngốc.” Amber cười rung cả người.

“Nhưng chị đâu có em bé.”

“Em bé ở đây này”, con bé đặt bàn tay nhỏ xíu lên chiếc bụng phẳng của Tara.

Tara bật cười, chau mày bối rối. Cô lắc đầu nhăm mắt lại.

“Không”, cô nói với Amber. “Không thể nào đâu...”

Amber tiếp tục cười nắc nẻ.

Tara đứng lên, vừa thả Amber xuống đất. “Không...” Vừa đếm ngón tay vừa lẩm nhẩm, “Không...” rồi cô khựng lại. Đã bảy tuần kể từ kỳ kinh cuối cùng.

“Chị có thai rồi.” Tara nhìn mơ màng, hoàn toàn không còn để ý gì đến cô gái nhỏ đang quan sát nhất cử nhất động của chị dâu. Sao mình lại thiếu nhạy cảm đến thế nhỉ? Buồn nôn mỗi buổi sáng và ngủ suốt ngày. Nếu mà cứ tiếp tục học nữa chắc mình cũng không trở thành y tá giỏi được. Cô cắn môi dưới. “Một em bé ư”, cô thì thầm. Mình sắp được làm mẹ rồi.

Fin không phản đối việc Tara yêu cầu tất cả những chén đĩa bằng kim loại phải được thay bằng gốm và thủy tinh. Nhưng cậu muốn Duncan phải đưa ai đó đi theo cùng thì an toàn hơn.

Phòng tắm cô nhất định phải làm theo cách của mình thật khó hình dung nổi. Chủ yếu là vì cậu thấy làm được điều đó không dễ chút nào. Cậu hy vọng Myra nhất định sẽ trở về mang theo cùng cuốn sách hướng dẫn lắp đặt ống nước mà Tara đã dặn.

Cậu lớn tiếng phàn nàn với Duncan khi hai anh em trên đường trở về pháo đài. Xe ngựa chất đầy chén đĩa và xoong nồi nên phải đi chậm, nhờ vậy mà cả hai anh em mới có thời gian trò chuyện. Hay nói đúng hơn là ca cẩm, trong trường hợp của Fin.

“Ngay từ lúc mới xây pháo đài đã không có khu vực trung tâm dành cho việc tắm rửa rồi. Tại sao giờ phải cần đến chứ?”

Duncan tắc lưỡi. “Yêu cầu này cũng đơn giản thôi mà, Fin. Nếu đã muốn là làm được.”

“Em không thấy anh suy nghĩ tìm cách gì hết.”

“Anh bận mà.”

“Bận?” Fin và Duncan đi sóng đôi với xe ngựa do một trong những gia nhân cầm cương. “À đúng rồi, bận - bận đếm thử có bao nhiêu con nhện trong những căn lều bên ngoài pháo đài với cô dâu mới của anh chứ gì.” Cậu đảo mắt. “Bận thật đấy nhỉ.”

Duncan im lặng.

“Sao? Không biết nói gì à? Không vặc lại hử?”

Duncan ghì cương cho ngựa anh đi sau chiếc xe để cậu xà ích không nghe được câu chuyện giữa hai anh em.

“Anh lo lắm, Fin. Tara không được khỏe. Cô ấy nói với anh là cô ấy không sao, nhưng thực sự là không phải vậy.”

Giọng nó sầu nào của Duncan khiến nụ cười trên môi Fin tắt ngóm. “Ừ chắc tại chị ấy lo lắng cho Myra ấy mà. Thì nhà mình ai chả lo cho con bé.”

“Anh hy vọng là sẽ không sao.”

Fin đổi đề tài để dứt anh trai ra khỏi chuyện phiền muộn. “Anh có biết chị ấy khuyên Myra điều gì trước khi con bé rời khỏi đây không?”

“Chú đang nói tới lời khuyên nào vậy?”

“Tara khuyên con bé cứ đánh mất đi trình tiết của mình nếu gặp tình huống không lối thoát.”

“Anh không bắt ngờ khi Tara bảo Myra làm vậy. Lẽ ra anh cũng nên nghĩ đến việc phải nói giống như thế.”

“Vợ anh rất cởi mở với em gái mình.”

“Chú không ủng hộ ư?”

“Không phải thế, chỉ là... Quái quỷ, Duncan, chẳng lẽ anh không thấy lo lắng rằng giờ này biết đâu Myra đã...”

“Nay, không có đâu”, Duncan nói, cắt ngang lời em trai. “Myra rất khôn ngoan và sẽ tự lo cho bản thân được. Anh rất biết ơn vì những chỉ bảo từ Tara.”

“Em hy vọng những kiến thức ấy sẽ có ích cho Myra.”

“Anh tin chắc là vậy. Nếu em ấy gặp nguy hiểm thì một trong chúng ta đã biết rồi.”

“Thế còn mối nguy hiểm ở đây thì sao?”, Fin hỏi, “Anh có nghĩ nó nghiêm trọng không?”

“Nếu mối nguy đó đẩy Myra ra xa chúng ta, thì hẳn là nghiêm trọng rồi.”

“Em muốn em ấy quay lại”, Fin tuyên bố.

“Nhà mình không ai lại không muốn thế cả.” Duncan nhìn về phía pháo đài và mỉm cười.

“Gì đấy?”

“Tara hát trở lại rồi.”

Fin đi vào nhà bếp theo lối cửa sau. Duncan đưa ngựa vô chuồng, sắp đặt mọi thứ đâu vào đó trước khi vào nhà.

Anh chỉ mới đến cửa thì Tara đã lao ra, nhào vào lòng, rú lên và suýt nữa thì khiến anh ngã ra sàn.

“Tưởng anh không về nhà nữa.” Tara hôn như mưa xuống mặt Duncan, quấn hai chân quanh hông chồng trong khi cặp mông cô nằm trọn trong hai tay chồng. “Em nhớ anh quá.”

Anh cười ha hả.

Đám hầu gái nghe thấy tiếng rú của cô tất ta tất tưởi chạy đến với vẻ mặt hốt hoảng.

Thấy họ, Duncan nghiêm ngay nét mặt làm ai nấy ù té chạy biến ra khỏi phòng.

“Thấy em ổn hơn rồi đấy”, Duncan nói, hai tay vẫn đỡ lấy mông cô, cổ lờ đi cái ‘phản xạ sinh học’ bên dưới.

“Rất ổn.” Cô trườn lên môi chồng một nụ hôn sâu rồi tụt xuống khỏi người anh cũng nhanh như lúc lao lên.

“Và đói nữa. Đói ngấu luôn.”

“Không còn buồn ới nữa chứ.”

“Giờ chỉ còn biết hy vọng là sẽ không ới nữa thôi. Nhưng em đoán là em sẽ phải chịu nó thêm ít lâu nữa.” Cô nhoẻn miệng cười, kéo anh đến phòng ăn.

“Chịu cái gì? Đừng nói với anh là em bị ốm nhé, Tara?”

“Em không ôm đâu”, cô quay sang chồng. “Thực ra em chưa khi nào thấy ổn hơn lúc này.” Cô nắm lấy cả hai tay Duncan và ngược nhìn anh bằng đôi mắt mờ lệ. “Em có một bất ngờ dành cho anh.”

“Bất ngờ gì đây, cô vợ tinh nghịch của anh?”

Cô áp sát người, tâm hồn và ý nghĩ để mở. Minh sắp có con.

Hai mắt Duncan vùng mở to, đưa tay sờ quanh chiếc eo thon gọn của cô. Miệng anh há hốc.

Anh nhìn trân trân, và không nói gì, cúi đầu xuống sầm soi. “Em chắc chứ?”

Cô gật đầu, và khẽ nhún nhảy một điệu tươi vui.

Lòng Duncan vỡ òa vì sung sướng. Anh ghì chặt vợ vào lòng. Vừa rú lên vừa xoay cô.

Hầu gái, gia nhân, kỹ sĩ và người nhà - bất kỳ ai nghe thấy đều hối hả chạy đến. “Chuyện gì vậy?”, nhiều người đồng loạt cất tiếng.

Anh hôn cô nồng nàn.

Tara loạng choạng ngã về phía sau.

Duncan vội chụp lấy khuỷu tay cô, tìm anh vẫn rộn ràng những nhịp đập hân hoan.

“Trời đất, con trai. Nền vào phòng chứ con”, Ian la lớn. “Bọn con làm cho hết thấy mọi người lo lắng đấy.” Ian đứng giữa đám người, ai nấy đều nói giống như vậy.

Em nói cho cha biết nhé? Tara hào hứng.

Chứ còn sao nữa.

“Xin lỗi, ‘ông nội’, tại bọn con vui mừng quá đấy.” Tara cúi đầu làm ra vẻ xấu hổ. “Bọn con sẽ không làm thế nữa đâu.”

“Ừ. Làm như thế trước... ‘ông nội’?”, Ian đột nhiên dừng phắt, giọng ông nghẹn lại trong niềm hạnh phúc vô biên.

Tara nhìn xuyên qua vài lọn tóc vừa rơi xuống che lấy mặt, rõ ràng là đang cố giữ nét nghiêm trang. Nhưng thất bại thảm hại.

Duncan cổ vũ những nỗ lực của cô.

“Ông nội?”, Ian bật cười lớn.

Tara lại nhún nhảy điệu tươi vui lúc này.

Ian ôm lấy Tara như cách Duncan đã làm. Khuôn mặt ông sáng bừng lên, ánh mắt lấp lánh hân hoan.

Đến lượt Fin thì Tara trông tái xanh.

Duncan, Ian, và Fin cùng xin lỗi một lúc.

Khi Lora đưa Tara vào nhà bếp để lấy thức ăn. Duncan liên tục nhận những cái đập lưng chúc mừng từ tất cả mọi người.

Chào đón một sinh linh mới, Duncan trầm ngâm. Đây đúng là điều chúng ta đang mong đợi. Hãy tạm gác lại những nỗi lo.

Vì mọi người cứ muốn nói về em bé sắp ra đời nên khi về đến phòng thì đã rất muộn. Duncan giúp Tara cởi áo, nối lỏng những sợi dây trong khi cô giữ mái tóc dài ra sau. Anh rất thích công việc này và lúc nào cũng làm nó hết sức say mê.

“Anh vui thật không?”, Tara hỏi.

Câu hỏi của cô khiến anh bất ngờ. Sao cô không biết anh vui đến ngần nào? Anh nhìn vợ trong gương, ôm cô sát vào mình. Tay mân mê chiếc bụng phẳng. “Chưa khi nào anh yêu em hơn lúc này.”

Duncan nhớ lại hình ảnh anh đã đặt vào đầu Tara ngay trước khi làm tình với cô lần đầu tiên. Nhìn vào cô lúc này anh thấy hình ảnh đó là một điềm báo trước cho tương lai của hai người.

“Anh có chắc đó không phải là do lời thề hôn ước mình đã đọc ở California không?”

Anh chau mày, nín thở.

“Lễ đính hôn ấy?” Tara quay lại nhìn chăm chăm vào mặt chồng. “Anh vẫn chưa quên, đúng không?”

“Nay, nhưng...” Làm sao cô ấy biết được...

Cô đọc được ý nghĩ của anh gần như trước khi nó hình thành. “Thực sự anh không nghĩ là em chẳng biết chuyện gì đã xảy ra khi đó đấy chứ?”

“À”, Duncan cố dò xem liệu cô có giận dữ hay tổn thương gì không. Đó là bí mật duy nhất anh vẫn còn giữ. Anh sợ điều cô sắp nói ra. Anh nuốt khan và chờ đợi, nhưng không thấy phản ứng gì như mình mong đợi cả.

“Ngay cả nếu Myra không nói cho em biết thì em cũng sẽ tìm hiểu ra. Chúng ta bắt đầu...” Nói chuyện với nhau bằng ý nghĩ ngay khi lời thề được đọc xong. Anh phải nghĩ là em biết rồi chứ.

Myra nói cho em biết ư?

“Vâng, vào đúng ngày cưới của chúng ta. Em kể cho cô bé nghe lời thề mình đọc ở California, và cô bé giải thích về sức mạnh ghê gớm của nó.” Cô thở ra. “Tại sao anh không nói cho em biết?”

“Lúc đó anh không thể nói cho em biết được, em sẽ không tin anh.”

“Thế còn sau đó thì sao? Khi chúng ta đã đến đây rồi đấy.”

“Có quá nhiều điều để em đón nhận trước đã. Anh không nghĩ để em biết thêm chuyện này là khôn ngoan.”

“Thế còn sau khi mình đính hôn thì sao?”

Anh hờn ngả đầu ra sau. “Anh không muốn mất em. Ngày đầu tiên em bỏ đi ấy anh sợ đến chết khiếp.”

“Em không bao giờ có thể rời bỏ anh được”. cô quàng hai tay quanh người chồng, ngả đầu vào ngực anh. “Khi nghĩ đến chuyện Grainna đã âm mưu sát hại anh, sát hại chúng ta là em thấy buồn nôn. Anh đã không phải làm lễ đính hôn đó với em. Lẽ ra anh đã có thể để em đọc lời thề đó rồi bỏ đi.”

“Không bao giờ có thể thế được.” Anh ôm ghì lấy vợ chặt hơn và nhìn vào mắt cô, “Từ giây phút anh vô tình ngồi trúng phải em, trong đầu anh chưa khi nào vắng hình bóng em cả.”

Cô cười khúc khích khi nhớ lại chuyện đó, rồi quay sang gương và nhìn chăm chú trong khi Duncan mân mê vùng hông cô. “Một đứa con, Duncan. Mình sắp có con.”

Anh vuốt ve vòng eo thon gọn của vợ. “Em nghĩ con mình có phiền gì không nếu anh tranh mẹ nó tối nay?” Lòng cô rộn ràng ham muốn dưới bàn tay chồng.

“Em nghĩ khoảnh khắc này con mình chẳng phiền gì đâu.”

Anh bế cô lên đưa vào giường.

22. Chương 22

Những lời đồn đại bắt đầu râm ran khắp pháo đài và lan vào tận trong làng. Mọi người kháo nhau về chuyện Myra mắc phải một căn bệnh hiểm nghèo nào đó. Số khác lại đồn rằng cô bé bỏ trốn theo một trong những người đàn ông là khách mời đám cưới hôm vừa rồi.

Việc Tara có thai khiến cho ‘vụ’ Myra tạm lắng xuống đôi chút. Tuy nhiên, nhà MacCoinnich lại nghĩ tốt nhất là nên có đôi lời giải thích về sự biến mất của Myra. Không ai biết được chừng nào cô bé mới trở về, và lúc nào cũng nghĩ cách che đậy sự vắng mặt của đứa con gái lớn làm ai nấy đều thấy quá mệt mỏi.

Một buổi chiều, Ian đứng trong sân với Fin để “dàn cảnh.”

“Con bé thật vô lý. Bao nhiêu người xứng đáng cũng khước từ hết là thế nào”, Ian quát lớn.

“Cha bình tĩnh. Tính của Myra vốn ương bướng thế thôi, chứ con bé biết điều nó đang làm gì mà cha.”

“Hết nói nổi”, ông vung hai tay vào không trung. “Con bé không biết điều gì tốt cho nó cả. Có lẽ một thân một mình nơi tu viện sẽ cho nó chút thời gian để suy nghĩ về lời đề nghị cưới chồng của cha.”

“Cha chắc chứ?”, Fin lớn giọng khiến đám binh sĩ đứng gác phải chú ý.

“Aye, ngày mai Duncan sẽ hộ tống nó đến đó trước khi trời sáng. Lúc nào hết ương bướng thì về.” Ian quay gót bỏ đi.

“Tội nghiệp cho Myra”, Fin nói lớn với đám đông tò mò.

Đám binh lính xì xào tỏ ý thông cảm.

Tara ghét phải để Duncan đi, dù chỉ ít ngày. Em sẽ nhớ anh. Cô ôm chặt lấy chồng.

“Không đầy một tuần anh sẽ về mà, vợ yêu. Không được ra khỏi pháo đài đâu đấy nhé.”

“Vâng”, cô tựa sát người vào anh thì thầm. “Em sẽ nghĩ đủ mọi loại chiêu trò để cho anh thấy em nhớ anh đến thế nào.” Và cả cơ thể của anh nữa.

Ánh mắt anh mờ đi vì ham muốn, một tiếng rên nhỏ bật ra từ cuống họng. Cô vợ hư đốn! Còn anh chắc sắp tới không ngủ được cho mà xem.

“Tốt.” Hôn nhau lần cuối, Tara dõng theo vó ngựa của Duncan và Lora, giả làm Myra bên dưới tấm áo choàng dài khuất xa dần.

Gregor đứng canh vào sáng sớm. Mưa đã dịu bớt trong đêm làm anh và những người lính tuần tra khác thấy nhẹ nhõm.

Anh luôn xem mình là một đầy tớ trung thành của lãnh chúa Ian cùng gia đình ông, và không mấy may mắn mắc tại sao binh lính lại được huy động canh gác gắt gao như những ngày gần đây.

Bất cứ khi nào ngài lãnh chúa nhận thấy sắp có biến cố thì y như rằng nó sẽ xảy đến. Anh thả ánh nhìn ra sườn đồi bằng cặp mắt tinh tường và căng tai nghe ngóng mọi tiếng động.

Anh hướng chú ý vào một người nông dân trước khi người đó nhìn thấy anh. Ông ta chạy hết tốc lực như thể quỷ sứ đang đuổi theo sát gót vậy.

Mặc dù cũng muốn chạy về phía ông ta nhưng Gregor nghĩ tốt hơn là nên ra khỏi chốt canh và chờ ông ta nhận ra anh.

Vừa há miệng thở dốc người đàn ông vừa cố nói. Cũng phải mất mấy phút ông ta mới kể xong cho anh biết thứ mình đã trông thấy.

Mức độ nghiêm trọng của sự việc khiến Gregor dựng hết tóc gáy. Anh vội kéo người đàn ông vào trong sân và bảo người hầu gái mang nước cho ông, rồi gọi giám mã của mình thẳng yên cho một con ngựa nữa.

Sự hỗn loạn trong sân làm Ian và Fin phải rào bước đến gần xem thử chuyện gì. Gregor nhảy xuống ngựa trước khi nó dừng hẳn. Không kịp cả cúi đầu chào Ian như thường lệ anh giữ giọng thật thấp. “Ở rìa làng có xác một phụ nữ trẻ.” Anh chỉ vào người nông dân vẫn đang thở lấy thở để. “Ông ấy phát hiện và muốn chúng ta đến đó.”

Ian và Fin nhìn nhau. “Ông ta có đoán được tại sao cô ta chết không?”

Gregor nuốn khan, “Bị cắt cổ ạ.”

“Một vụ án mạng”, Fin nói to

“Vẫn chưa hết. Máu của nạn nhân được dùng để bôi quanh người cô ta. Nếu dân làng trông thấy thể nào họ cũng nghĩ nơi đây có ma quỷ trà trộn. Người nông dân này thật là sáng suốt khi đến tìm chúng ta trước.”

Ian nhìn lên các tháp canh, lính của ông vẫn đứng gác như mọi ngày, không biểu lộ bất kỳ sự hốt hoảng nào. “Nhanh lên Fin, chỉ bốn người chúng ta thôi”, ông hát đầu về phía Gregor khi Fin chạy đi lấy ngựa cho hai cha con.

“Điều khiến ngài lo lắng lâu nay đang đến rồi phải không?”

“Ta đã hy vọng tránh được bất kỳ chuyện không hay nào.”

Tara dậy muộn. Như thường lệ vào khoảng thời gian gần đây. Hải lòng vì triệu chứng buồn nôn không còn nữa, cô ra khỏi giường làm vệ sinh cá nhân.

Khi xuống lầu, thấy đại sảnh vắng tanh cô cất tiếng hỏi chị bếp Alice, “Mọi người đâu cả rồi?”

“Lãnh chúa Ian và cậu Fin đã vội vã cưỡi ngựa ra ngoài, chắc có rắc rối gì đó. Cô Amber đang chơi với bọn mèo con. Lora phu nhân vẫn còn ở trong phòng buồn bã vì tiểu thư Myra đã đi xa. Cậu Cian thì tôi không rõ.”

Tara bắt giắc lo lắng. Ánh nhìn thất thần của chị bếp làm hai cánh tay cô bắt đầu nổi gai ốc. Gần đây việc đọc được suy nghĩ người khác đã trở nên dễ dàng hơn với cô và có vẻ như Alice đang hoảng sợ. “Chị có biết đang xảy ra chuyện gì không?”

“Nay, thưa cô. Chẳng nghe họ nói gì cả. Tôi nghĩ chuyện này mình không làm gì được đâu. Ngồi, ngồi đi.” Alice đẩy Tara đến bên một cái ghế. “Để tôi dọn thức ăn cho cô dùng nhé, kéo đứa bé trong bụng cô đói mất.”

Tara ngoan ngoãn ngồi xuống.

Alice vội vào bếp rồi mang ra một đĩa đầy nhóc thức ăn.

Tara không thấy ngon miệng, dù bụng đói cồn cào.

Có chuyện gì đó không hay đã xảy ra. Cô có thể cảm nhận được nó.

Họ đã nghe thấy mùi xú ối trước khi đến được vị trí xác chết, át cả mùi hương tươi tốt của cỏ cây ướt sũng sau cơn mưa, khiến không khí xung quanh ngọt ngào đến không chịu nổi.

“Tàn ác đến thế là cùng”, Ian thốt lên giọng cảm thương cho người chết.

“Tôi cũng không hình dung nổi thừa lãnh chúa. Kẻ nào làm chuyện này hẳn là bị điên rồi.” Gregor cố ngăn cơn buồn nôn.

Cô gái chết ít nhất đã được một ngày, chân tay đã cứng đờ và xám xịt hết bầu trời bên trên. Thật may vì chưa con vật nào tìm thấy.

Cả ba người đàn ông đều đã từng chứng kiến cái chết, trên chiến trận cũng như trong đời thường. Nhưng những gì diễn ra trước mặt họ lúc này vượt quá bất cứ cuộc tàn sát nào diễn ra trước đó.

Hai tay của cô gái bị buộc chặt. Một tấm vải đen phủ lên mặt và mắt. Trên cánh tay và chân để trần đầy những vết bầm tím. Xống áo nhàu nhĩ rách bươm nhuộm đầy máu. Cổ cô bị cắt đúng y lời của người nông dân đã miêu tả. Nhưng máu không đọng thành vũng nơi cô nằm.

Nó đã được dùng vào những mục đích khác.

Một vòng tròn được khắc vào đất. Máu của cô gái vấy khắp khu rừng nhỏ. Bên dưới xác cô là một ngôi sao năm cánh, các đỉnh chĩa ra xung quanh. Mùi phốt pho nồng nặc.

Đây là cảnh tế lễ, một cảnh tượng kinh hoàng chưa từng thấy suốt mấy thập kỷ qua.

Fin để ý có một sợi dây chuyền nhỏ trên cổ cô gái và cơn rừng mình chạy dọc khắp người cậu.

Đằng sau họ, người tùy tùng trẻ tuổi đi theo cùng thốt lên sợ hãi.

Người nông dân không dám nhìn. Ông nhảy dựng vì âm thanh gây ra do một con sóc trên cây.

Gió từ đâu thổi tới tốc lớp lá rụng lên không trung. Hai người nhất loạt đưa mắt nhìn tứ hướng và cả hai nhắm chừng như sẵn sàng cầm đầu bỏ chạy thực mạng.

“Gregor”, Ian hất đầu về phía cậu bé và người nông dân, “Lại trấn an họ đi, ta bàn việc với Fin một lát.”

“Thưa vâng.”

Fin lật tấm vải đen trên mặt xác chết ra. Cậu nhắm nghiền mắt và nuốt khan.

Alyssa.

“Cha”, giọng cậu hồi hã, “Con biết cô gái này”.

“Aye, cha cũng nhận ra.” Ông tắc lưỡi. “Ông ngoại con bé là người giống chúng ta.”

Cả hai cha con cùng thốt lên cái tên vừa bật ra trong ý nghĩ, “Grainna.”

“Hẳn rồi, nhưng bằng cách nào?”, Fin đứng lên cởi áo choàng.

“Ta không biết. Nhưng cảnh tượng này giống y hệt những câu chuyện về Grainna người ta hay kể. Nếu Grainna có mặt ở đây thì những điều mẹ con trông thấy và việc Myra dời tới nơi khác là hoàn toàn đúng.”

Fin đưa mắt nhìn cha mình. “Tạ ơn chúa, Myra an toàn rồi.”

“Con có nghĩ Grainna đã phá bỏ được lời nguyên không?”, Ian hỏi.

Fin nhớ lần cuối cùng với Alyssa, nụ cười của cô. “Nay, nếu lời nguyên bị phá bỏ thì cũng không phải nhờ máu của cô gái này.”

“Sao con có thể chắc được?” Ian nhìn con trai.

Nổi mắt mát khiến lòng cậu đau nhói. “Cô ấy không còn là trinh nữ.” Cậu quay người đi đến chỗ con ngựa lấy ra tấm chăn rồi đắp lên cho cô. “Để con đi báo cho cha mẹ cô ấy hay.”

Ian đặt một tay lên vai Fin chia sẻ, “Sẽ ổn thôi, Fin.”

“Con phải làm chuyện này.”

Cha cậu không gắng hỏi gì thêm.

“Chúng ta cần dọn sạch nơi này, bằng không người nhà cô ấy sẽ không chịu đựng nổi mắt.”

Ian bảo Gregor đưa người nông dân về nhà ông ta, rồi quay lại với giám mã để đào huyệt.

Finlay và Ian phóng hỏa đốt đám cỏ vương máu khi mọi người đi hết, xóa sạch dấu vết của buổi tế lễ khủng khiếp.

Không muốn cha mẹ Alyssa chứng kiến cái chết thảm của đứa con gái, Fin cởi sợi dây chuyền của cô để trao lại cho họ. Khi Gregor quay lại, và huyệt đã đào xong, cậu lên ngựa đến nhà cha mẹ Alyssa báo tin.

* * *

Tara đóng vai trò bà chủ nhà, chỉ bảo Alice sửa soạn cho bữa tối. Cô bỏ ra nhiều thời gian trong ngày chỉ huy đám gia nhân. Họ cần phải giặt giũ thảm trước khi đón thời tiết khắc nghiệt.

Trong lúc mọi người đang tất bật làm theo những lời chỉ dẫn của cô, Tara cố học cách đan lát để mình không nhàn rỗi. Cô thích thú công việc này đến nỗi không muốn ngừng tay chút nào cho đến khi cậu Jacob, giám mã của Duncan vào báo có khách.

“Thưa phu nhân MacCoinnich, xin lỗi vì quá trễ.” Đằng sau cậu là Mathew Lancaster.

“Không sao đâu, Jacob. Chào Matthew, tôi có thể giúp gì được cho anh? Anh có hẹn hay sao?” Tara không được báo là anh ta sẽ đến đây hôm nay. Đột nhiên cô cảm thấy bất an.

“Nay, thưa phu nhân, tôi đang đi thi gặp lãnh chúa và Fin. Có chuyện rồi.” Anh ta đưa mắt nhìn quanh phòng, từ từ hạ thấp giọng. “Họ cần cô giúp.”

Nỗi lo ban sáng quay trở lại. “Chuyện gì thế?”

“Họ bảo tôi đưa cô đến chỗ họ. Họ không muốn tôi loan báo những gì mình trông thấy. Họ bảo chuyện đó là vấn đề riêng tư của gia đình.” Anh ta đưa mắt ra cửa. “Ta nên đi nhanh thôi.”

“Dĩ nhiên rồi. Jacob, thắng ngựa cho ta đi.” Cô quay lại Lancaster, “Để tôi đi lấy áo choàng.”

Bên ngoài Jacob cầm cương ngựa về mặt căng thẳng.

“Thưa phu nhân”, Jacob lên tiếng nhìn cô lo lắng, “Ngài Duncan có dặn là phu nhân không được ra khỏi pháo đài.”

Tara mỉm cười trấn an nhưng không xua được nỗi lo nơi cậu. “Ta chỉ đến chỗ lãnh chúa Ian thôi mà. Đừng có lo. Đi với ngài Lancaster ta sẽ an toàn.”

“Thưa phu nhân hay là cho một hiệp sĩ đi theo cùng được không?”

Tara cân nhắc đề nghị của cậu ta, rồi nhớ lại cụm từ ‘chuyện mang tính gia đình’ và đắn đo về việc đưa thêm người để chứng kiến sự việc đó.

“Sẽ nhanh thôi, Jacob.” Không để cậu có thêm chút thời gian khuyên can hay thắc mắc, Tara quay ngựa đi theo Lancaster. Trong cô ngập tràn nỗi lo lắng và sợ hãi.

Cô không cảm nhận được tư tưởng của Duncan vì anh đã đi quá xa, chứ đừng nói gì đến việc trò chuyện được với anh bằng ý nghĩ. Cô nguyên rủa vì họ đã quyết định để anh đi như thế.

Hai người tiến về rừng. Khi đến được bìa rừng, Lancaster đổi hướng rẽ vào lối mòn mà cô không thấy quen thuộc.

Quá nhiều điều chạy qua tâm trí cô. Bằng ý nghĩ cô khẩn nài Duncan trở về. Cô không biết liệu tư tưởng của mình có đến được với anh không. “Thế anh đã thấy những gì?”

Matthew quay lại nhìn cô và cho ngựa phi nhanh, không để cuộc chuyện trò diễn ra. “Ta nên đi nhanh”, anh ta lại nhắc.

Họ bắt đầu tiến sâu hơn vào rừng.

Duncan và Lora liên tục di chuyển để tránh bị lần ra dấu vết. Họ không nghĩ có ai đó đang theo dõi phía sau. Bởi nếu có, không gian chẳng thể im ắng đến thế này.

Quá im ắng. Lòng Lora lo lắng không yên.

Cả hai đều không liên lạc được với người bạn đời của mình vì khoảng cách quá xa. Và hôm nay thì lại càng xa hơn nữa.

Cả hai đều cảm thấy như có một lực kéo khiến họ quay lại, tuy nhiên trở về lúc này là điều không thể. Thay vì thế, họ dựng trại bên một dòng suối và đợi thêm một ngày nữa.

Duncan câu cá trong khi Lora lim dim ngủ. Giấc mơ từ từ xuất hiện cho đến khi một hình ảnh bất chợt choáng lầy.

Bà trông thấy Tara cưỡi ngựa vào rừng. Bên trên cô, khuôn mặt các Bô lão dập dềnh, tất thấy họ đều hét lên phản đối.

Nhưng Tara không hề nghe thấy.

Một căn nhà nhỏ hiện lên. Bên trong hiện diện một người mà Lora biết ngay là Grainna. Một khối đen phủ lên gương mặt gian ác của Grainna và khiến hình ảnh vừa rồi tan biến. Nhưng bà vừa kịp trông thấy Tara rơi vào nanh vuốt của mụ.

Lora thét lên tỉnh giấc, toát mồ hôi lạnh.

Trong cơn hoảng loạn, bà ngồi bật dậy chạy đi tìm con trai.

Duncan giật mình vì tiếng động phát ra từ bụi rậm. Mẹ anh đang chạy đến, thở dốc và đổ sụp dưới chân con trai. “Ta về ngay thôi. Mẹ vừa nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng.”

Cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, anh biết Lora sắp nói ra cơn ác mộng kinh khủng nhất của mình. “Chuyện gì thế mẹ? Myra quay lại hay sao?”

Bà lắc đầu, “Nay, lần này là Tara. Duncan...” Bà bật khóc. “Tara đang nằm trong tay Grainna.”

Duncan chụp lấy vai mẹ, nhìn xoáy vào mắt bà. “Mẹ chắc không?” Quai hàm anh nghiến chặt và cổ họng đắng nghét.

Bà gạt đầu, nước mắt giàn giụa.

Lẽ ra anh không nên đi khỏi nhà như thế này. Đã biết sẽ có hiểm nguy chực chờ mà họ vẫn quyết định ra đi như thể không có chuyện gì. Cơn thịnh nộ song hành với nỗi sợ hãi thiêu đốt Duncan, đầu óc anh trở nên trống rỗng. Anh nguyên rửa sự ngu ngốc của mình và cầu sao Tara được bình yên.

Không lãng phí dù chỉ một giây, hai mẹ con lên ngựa phi thẳng về nhà không kịp thu dọn đồ đạc.

Bụng quặn thắt lo âu, anh thúc mạnh vào hai bên hông con Durk.

“Bao xa nữa?”, Tara hỏi, cố ngồi vững trên yên ngựa, điều không dễ dàng chút nào với tốc độ như thế. Phi ngựa quá nhanh không tốt cho đứa con cô đang mang trong bụng. Cô bắt đầu hoang mang.

Họ đã lao đi suốt hai giờ đồng hồ, và cô bắt đầu nghĩ mình đã đi lạc. Matthew không nói lời nào trong suốt hành trình. Anh ta phớt lờ mọi câu hỏi của Tara, khiến cho hai giờ đồng hồ lại càng dài hơn. Sức nặng từ sự im lặng ấy đè lên vai cô.

“Matthew, tôi cần đi chậm lại”, cô vừa nói vừa ghì cương.

“Ta phải nhanh mới kịp.” Anh ta quay người ra sau, thúc cho ngựa cô phi nhanh hơn.

“Matthew, đủ rồi đấy. Lãnh chúa MacCoinnich biết tôi đang mang thai. Ông ấy không muốn có chuyện không hay xảy đến với tôi hay đứa bé đâu.”

Anh ta tiếp tục kéo dây cương ngựa của Tara.

“Nhất định ta phải đi chậm lại”, cô hét to. Cô muốn rửa vào mặt anh ta nhưng kìm lại được.

Tara thở phào khi Matthew đã dừng lại và đi song song bên cô.

Anh ta vẫn không nói gì.

Cô nhìn qua khóe mắt. Lưng anh ta thẳng đuột, ánh nhìn chăm chăm về phía trước đầy khó hiểu. Nét biểu cảm trên khuôn mặt trông rất quen thuộc nhưng cô không thể lý giải được đó là gì. Anh ta giận? Hốt hoảng? Hay đã trông thấy thứ gì mà trở nên như thế? “Anh có biết tại sao họ cho gọi tôi không?”

Anh ta quay lại nhìn cô cười nửa miệng, rồi lại nhìn về phía trước như cũ. “Tôi nghĩ tốt hơn hết là để đích thân họ nói cho cô biết.”

“Chuyện xấu hử?”

Anh ta không nói gì.

Khu rừng rậm rịt đến mức chỉ có thể nhìn ánh mặt trời xuyên qua tán cây. Không khí ẩm thấp. Tara có cảm giác cô nghe thấy tiếng thác nước xa xa. Chắc chắn là gần đây có một con suối. Cô tự hỏi liệu đó có phải là con suối chảy dọc theo rìa làng không.

Bình thường Tara vẫn thích đắm mình trong mùi hương đậm đặc của gỗ sồi và rong rêu, trộn lẫn với mùi thông. Nhưng lần này vì biết mình đang đến nơi nguy hiểm nên cô không còn lòng dạ nào để thưởng thức nữa. Cô ước ao Duncan có mặt bên cô lúc này. Dù có một kỵ sĩ đi theo nhưng cô vẫn thấy đơn độc vô cùng. Tara cần làm gì đó để đánh tan sự im lặng bức bối này. Cô liếc nhìn Matthew và chọn một chủ đề cô tin chắc có thể gợi chuyện. “Trong khu rừng này có loại chim gì thể anh Lancaster?”

Anh ta vẫn nhìn trừng trừng về phía trước im lặng.

“Anh có nghe tôi nói gì không đấy?”

“Ta sắp đến rồi. Có thấy túp lều kia không?”

Chúa ơi. Anh chàng này khiến cô phát điên lên mất thôi. Cô rất nóng lòng muốn gặp cha và em chồng.

Một túp lều đồ nát hiện ra phía trước mặt. Những bức tường xiêu vẹo với cái mái nhìn như thể đã nhiều năm rồi chưa lợp lại.

Thế quái nào mà Ian và Fin lại có mặt ở đây nhỉ? Vả lại, làm sao Lancaster có thể tình cờ gặp họ như lời anh ta nói được. Không có lối đi nào dẫn tới túp lều cả, và rõ ràng là không hề có con đường nào dẫn tới bất kỳ ngôi làng lân cận. Ít nhất là theo như cô được biết.

Họ càng đến gần cô càng thấy hoang mang. “Ian? Fin?”, cô gọi lớn.

Không có tiếng trả lời. Đầu cô bắt đầu ong lên những hồi chuông cảnh báo.

“Họ ở bên trong đó”, Matthew nói.

Cô lia mắt nhìn quanh quất, rồi rướn người lên để nhìn cho rõ. “Ian? Finlay?”, cô lớn tiếng gọi, nghe giọng mình hoảng loạn.

Chẳng có con ngựa nào bên ngoài cả. Không có dấu hiệu nào cho thấy hai người đang có mặt ở đây. Tara đã đến đủ gần để bất kỳ ai bên trong túp lều có thể nghe thấy tiếng gọi của cô.

Nhưng không ai ra ngoài cả.

Có gì không ổn rồi. Một cơn ớn lạnh chạy dọc khắp người cô, ngoại trừ bàn tay, đang bắt đầu nóng lên như thiêu đốt. Những đầu ngón tay cô đã từng chích máu thẻ nguyên với Amber và Myra trở nên cháy nóng.

Có gì đó không ổn.

Cô phải rời khỏi nơi này. Tara quay ngựa và bắt đầu phi nước đại.

Matthew đuổi sát theo sau.

Ngoái đầu lại, cô trông thấy nét mặt anh ta chuyển từ thất thần sang hung tợn.

Lancaster mau chóng đuổi kịp cô.

Anh ta túm lấy cô, kéo ra khỏi con ngựa đang cưỡi và lôi lên ngựa mình. Trong tích tắc anh ta kẹp chặt lấy hai bàn tay cô hệt như một cái mỏ cặp.

Cô gào thét vùng vẫy. Con ngựa lồng lên hất cả hai xuống đất.

Tara lập cập đứng lên vén váy đến đùi cuống cuồng chạy. Được vài mét lại bị Matthew tóm được, quật cô ngã xuống.

Phun nhúm đất ra khỏi miệng, Tara vùng vẫy cố đứng lên. Anh ta dí chặt đầu gối lên lưng cô khiến cô không thể nhúc nhích. Cô không có thể để tấn công lại.

Tara vừa quay đầu nhìn lên cũng là lúc trông thấy một nhánh cây gãy nện xuống đầu, chấm dứt khả năng chống trả của cô. Ý nghĩ cuối cùng trước khi bóng tối bao trùm là hình ảnh của Duncan.

23. Chương 23

Tara tỉnh dậy thấy mình nằm úp mặt trên sàn đất ẩm mốc. Đầu đau nhức. Sau cổ hình như máu đã ngừng chảy.

Chân tay bị trót chặt. Mắt bị kín. Bên dưới là dải băng, có một chỗ hở giúp cô thông thấy ánh lửa leo lét hắt ra từ lò sưởi.

Bỗng một tràng cười rộ lên, nham hiểm và quen thuộc. “Xem mèo tha thứ gì về này.”

Chúa ơi. Một cơn buồn nôn đột ngột tấn công Tara. Cô cố ghì lại. Cô chưa từng quên giọng nói đó. “Grainna.”

“Á à. Biết được tên thật của ta rồi hử?”

“Bà muốn gì?”, Tara chật vật cố gượng ngồi dậy.

Một chiếc bột xô cô ngã xuống trở lại.

“Giờ tôi không còn có ích gì cho bà nữa.”

“Chưa chắc”, Grainna quay đi.

Cái chân mang bột vẫn đè lên người cô. Lancaster.

Tara cố nhìn vào Grainna nhưng chỉ thấy được loáng thoáng qua chỗ hở trên dải bột mắt.

Grainna trừng mắt nhìn xuống cô, nghiêng nghiêng đầu, như thể đang bàn chuyện, “Người đã bỏ chạy khỏi tay ta, sau tất cả mọi thứ ta làm cho người.”

“Bà vỗ béo tôi để chuẩn bị cho một cuộc tế lễ. Không khác gì một con gà tây trong lễ Tạ ơn.”

“Đúng. Dù vậy hành động vô ơn của người đã đến lúc bị trả giá.”

“Bà thật ghê tởm.”

Grainna cười sằng sặc. “Người thật ngốc nếu nghĩ rằng ta sẽ chịu sự xúc phạm đó được lâu như vậy.”

Tara nhận thấy mình thật yếu ớt, bất lực. Không ai biết cô đang ở đây. Duncan mãi đến hai ngày nữa mới quay về. Cô không thể dùng thần giao cách cảm để gọi anh để cứu. “Bà cần gì ở tôi?”

“Ta muốn người đau khổ. Vì không được biết.”

Tara nghe tiếng chân mụ đi lại di chuyển và trông thấy gấu váy bẩn thỉu qua khe hở bên dưới dải bột mắt. Âm thanh răng rắc phát ra từ bộ xương già khi Grainna cúi xuống sát cô hơn, “Con bé đó ở đâu?”

“Ai?”, Tara hỏi. Cái chân đang ghì cô nhấc lên rồi dậm xuống mạnh hơn khiến sống lưng Tara đau điếng.

“Đứa trinh nữ ấy? Các người đã làm gì với con bé đó rồi?”, Grainna rống lên. Bọt miếng văng tứ tung.

“Tôi không biết bà muốn nói đến ai”, Tara chặn những suy nghĩ của mình lại như cách Lora đã dạy.

Grainna túm lấy tóc cô giật ngược trở lên. “Em chồng người?”, mụ rít lên, “Nó đâu rồi?”

Tara hét lớn. Dải băng bột mắt bị tung ra. Grainna đứng trước mặt cô. Mắt mụ lóe lên cuồng nộ, tóe lửa hệt như lửa đang cháy trong lò sưởi. Không hiểu sao trông mụ khàng khác – trẻ hơn.

“Duncan đưa cô bé đến tu viện rồi.”

Grainna tát vào mặt cô một cái như trời giáng. Tara cảm thấy vị máu. Một bên má bỏng rát.

“Thử nữa xem.”

Tara trừng trừng im lặng.

Grainna búng tay.

Lancaster đá một cái vào mạng sườn cô.

Cô hét lên. Con mình! Tara đau cong người. Nỗi lo sợ cho đứa bé khiến lòng cô quặn thắt.

Grainna ngoác miệng cười. “Rồi đấy. Chẳng phải thật vui sao?” Mụ chồm người về phía trước nện một cú vào bụng Tara.

Tara lùi lại đi lết cho đến khi đụng phải bức tường.

Grainna xông tới, chụp lấy hông cô.

Cô bật ra tiếng khóc nức, van xin, “Xin đừng làm thế.”

“Đứa con của người cũng mạnh ra phết đấy, dù chỉ mới từng này. Ta có thể cảm thấy nhịp tim rồi.” Grainna nói lỏng tay, hạ tầm mắt ngang với tầm mắt cô. “Chồng người sẽ cố hết sức để tìm ra người đấy.”

Mùi hơi thở hôi thối của mụ khiến cô buồn nôn. Tara quay mặt đi hướng khác.

“Nó ở đâu, Tara?” Mụ bóp chặt tay, móng tay găm sâu vào da thịt cô.

“Đi xa rồi. Cô bé không còn ở thời đại này nữa, bà sẽ không tìm thấy được.” Làm ơn để tôi được yên. Để cho con tôi yên. Tôi nói sự thật đấy.

Đọc được suy nghĩ của cô, Grainna rít lên giận dữ.

Tara cuộn người lại hết một quả bóng trong lúc mọi thứ quanh phòng bay vèo tứ tán va đập vào bất kỳ thứ gì chúng đụng phải.

Grainna điên cuồng trút cơn thịnh nộ.

Megan đón Ian và Fin ở cửa, bối rối. Cô nói lộn xộn không đầu không cuối. “Ngài Ian, xin ngài, con không biết phải làm sao cả. Amber không chịu ra khỏi phòng, cứ đóng chặt cửa ở bên trong ấy. Cô bé cứ liên tục gọi tên cô Tara.”

Ian nhìn Fin hốt hoảng. “Sao Tara không ở cùng con bé?”

Mắt Megan mở to, “Cô ấy đi với ngài mà, không có sao?”

“Sao lại thế được?”, Fin quát.

“Thì ngài Lancaster tới đưa cô ấy đến chỗ ngày. Cô Tara đi đã được mấy tiếng rồi.”

Hai cha con xông lên tầng hai cùng một lúc.

Ian đá cửa bật mở. Amber với nét mặt hốt hoảng ngồi co ro trong góc phòng. Ông chạy vội đến bên con gái út, ôm lấy cô bé.

“Tara... Tara... Mụ đàn bà độc ác đó đã bắt được chị ấy rồi, Da.” Cô bé đặt tay lên đầu. “Họ liên tục tra tấn chị ấy. Tara sợ lắm.”

“Ai bắt được chị ấy, Amber?” Ông chùi nước mắt đang tuôn lũ chã. “Mụ đàn bà độc ác nào?”

“Grainna.”

Amber chìa tay ra trước mặt, như thể cô bé có thể từ xa giúp xoa dịu nỗi đau đớn Tara phải chịu đựng. “Không.”

Ian ra hiệu cho Fin tập trung binh lính. Ian mất nửa giờ dỗ dành Amber, đến khi cô bé bình tĩnh lại. Ông để con gái ở nhà với Megan và Cian rồi ra chỉ huy đám lính.

“Tại sao Lancaster lại nhập bọn với mụ ta? Anh ta có phải người Druid đâu?”, Ian hỏi con trai.

“Grainna đã buộc nhiều đàn ông theo mụ ta. Mụ điều khiển trí não của họ.” Fin tra gươm vào bao và chuẩn bị lên ngựa. “Cha mẹ Alyssa cho hay lần cuối cùng trông thấy Lancaster với con gái của họ.”

“Ta không cách nào biết được liệu Grainna còn khổng chế ai khác nữa không. Nếu Lancaster chính là người đã làm vậy với Alyssa thì chắc chắn không có gì anh ta không dám làm với Tara.”

Một đội tìm kiếm được triệu tập trước khi mặt trời lặn, họ cùng với Fin khởi hành theo hướng Jacob đã thấy Tara đi.

Ở nhà, Ian sốt ruột và lo lắng chờ đợi. Cian leo lên ghế ngồi cạnh cha. Amber cuối cùng đã ngủ yên.

Cứ mỗi giờ trôi qua ông lại cảm thấy sự hiện diện của vợ một gần hơn. Ông cảm nhận được sự mệt mỏi của bà trong chuyến đi dài và cố gắng giao tiếp bằng tư tưởng với nhau, biết rằng lúc này không có chuyện gì tốt đẹp đang đợi họ.

Khi con trai và vợ đến gần, Ian gọi lính canh. Hoàn toàn không quan tâm đến việc mọi người sẽ xôn xao thắc mắc tại sao hai mẹ con lại đi cùng nhau, ông ra lệnh mở cổng. Chuyện này ông sẽ tính sau. Hiện giờ ông chỉ nghĩ đến mỗi việc làm thế nào để giải thích cho Duncan hiểu tại sao ông không giữ được an toàn cho vợ của con mình.

Một nghịch cảnh ông không nhìn thấy trước, và thề có Chúa ông sẽ không bao giờ để xảy ra lần nữa.

Hết như chiếc nồi trên bếp lửa, cơn thịnh nộ của Grainna sôi lên sùng sục. Mụ nhất định sẽ giết Tara và dùng máu của cô như đã dùng máu của cô gái nọ.

Grainna giết cô gái trong làng để hả giận khi nhận ra sự thật là cô ta không còn trinh nguyên nữa. Dẫu trước sau gì cô ta cũng sẽ chết trong tay mụ, không sớm thì muộn. Sức mạnh được hút lấy khi cô gái đó từ từ trôi vào vực thăm địa ngục, đủ để thực hiện một trong những nghi lễ cũ của mụ, một nghi lễ mang lại cho bản thân mụ một lượng sức mạnh nhất định nào đó. Nghi lễ có tác dụng ở mức hạn chế. Mặt mụ trẻ lại chừng mười tuổi, và cơ thể như được thêm chút lực, kì thực hầu như mụ không nhận được chút sức mạnh nào từ cô gái kia nhưng tuổi trẻ thì có.

Có lẽ cơ may của mụ đang đến gần.

Tâm trí yết ớt của Lancaster thật dễ điều khiển. Thậm chí ngay lúc này tên gốc đó vẫn nhìn mơ màng vô định. Trong đầu y toàn chim chóc, những con chim xấu xí dẫn độn. Chỉ cần một hành động hay ý nghĩ đơn giản, Grainna có thể sai khiến y cắt cổ Tara.

Đầu óc Tara đã bắt đầu thiếu tỉnh táo, mụ nghĩ vậy. Khi Grainna len vào được tâm trí Tara, mụ chỉ nghe toàn những bài hát ru con. Nỗi lo lắng về đứa con đang mang trong bụng khiến cô không ngừng hát. Chưa có dấu hiệu gì cho thấy cô đã gọi được chồng, hay nhà chồng đến cứu. Grainna còn có nhiều thời gian trước khi Duncan tìm đến. Và mụ biết chắc chắn anh ta sẽ đến được đây.

Giờ mụ đang cân nhắc cẩn thận những chọn lựa của mình. Cô gái chưa chồng nhà MacCoinnich không còn ở nơi này nữa, nhưng Scotland này thiếu gì trinh nữ và người Druid. Nếu giết đi một Druid như cô gái nọ mà mụ có thể lấy được mười năm tuổi trẻ thì giết những cô gái khác cũng sẽ có tác dụng hết như thế. Từ từ rồi thế nào mụ cũng tìm lại được những gì mụ đã mất. Các Bô lão đã có một sơ hở trong lời nguyện và mụ lợi dụng nó.

Mụ sẽ đợi để giết con đàn bà đang khóc than rên rỉ trong góc nhà kia. Đợi cho đến khi người chồng yêu quý của ả đến kịp để tận mắt chứng kiến. Hủy diệt tình yêu và cuộc sống của kẻ khác là cách trả thù ngọt ngào nhất của mụ.

Tara không rời mắt khỏi mụ ta lấy một phút. Những giờ thực tập tại khoa tâm thần ở bệnh viện lúc này xem ra có ích. Cô du đưa người qua lại vừa khe khẽ hát trong đầu.

Việc Grainna len vào tư tưởng cô không nhẹ nhàng chút nào. Mụ nhảy ào vào mang theo sự đau đớn và để lại cho cô nỗi thống khổ khi tỉnh giấc.

Tại sao mụ không có động thái gì suốt mấy giờ đồng hồ qua, Tara không thể hiểu nổi. Cô cố để câu hỏi không bật lên thành tiếng.

Dù rất muốn len vào tâm trí Grainna nhưng cô không dám. Làm vậy đồng nghĩa với việc để mụ tự do đi vào đầu cô, và Tara không muốn thế.

Vì vậy cô cứ du đưa người và hát. Không ngừng cố gắng mở sợi dây đang buộc chặt cổ tay mình. Dùng sức không ăn thua nên cô sử dụng chút lửa đã được Duncan dạy lúc đốt nến. Tara nhắm mắt khi lửa liếm vào da tay chứ không phải sợi dây. Dù đau đớn cô vẫn không bỏ cuộc. Cô đâu còn lựa chọn nào khác? Sinh mạng đứa con đang mang trong bụng, nằm cả trong tay cô.

Cô không cảm nhận được Duncan, không nghe được anh. Có lúc cô tưởng đã bắt được tín hiệu từ anh nhưng rồi lại nhận ra đó là Amber, trong dòng tư tưởng của cô. Sợ buột miệng nói ra với cô bé, Tara hát kèm vào đó những âm chỉ.

Im đi nào Amber bé nhỏ, đừng nói gì cả, Tara đang bị nhốt trong rừng. Chị nghe được tiếng suối róc rách đầu đây. Chị cần hát ru.

* * *

Mặt trời vừa ló dạng thì Duncan và Lora cũng vừa về đến trong sân.

Lora lẳng lặng đi thẳng đến phòng Amber.

Duncan hấp tấp hỏi, “Chuyện gì vậy cha.”

Duncan lắng nghe cha kể lại chuyện xảy ra trong ngày, bắt đầu bằng cái chết của Alyssa và kết thúc là vụ Lancaster dẫn Tara đi đâu đó. Duncan cố không để lộ nỗi sợ hãi đang choán lấy anh. “Chắc cô ấy đi quá xa rồi. Con chỉ có thể cảm nhận được cô ấy thôi.”

“Amber có vẻ như nghe được vợ con ấy.”

“Bằng cách nào?”

“Con bé lẩm bẩm gì đó về lời thề bí mật giữa hai chị em. Con có biết hai đứa thề gì với nhau không?”

“Nay”, nhưng cô vợ thông minh của mình không sợ bất kỳ điều gì, nên anh không mấy ngạc nhiên khi nghe cha anh nói về chuyện thề thốt.

Họ đến phòng Amber. Lora nằm trên giường bên cạnh con bé, vuốt mái tóc dài của nó, vỗ về nó như cách các bà mẹ vẫn làm.

Mắt Amber chớp mở. Nhắc thấy anh trai đứng ở cuối giường, con bé tung chăn lao tới ôm lấy anh. “Chị ấy đang đợi anh đấy, Duncan. Tara ở tít trong rừng gần một cái thác nước.”

“Em nghe được chị ấy hay sao?”

Con bé gật đầu. “Chị ấy hát để đánh lạc hướng. Chị ấy không muốn em nói chuyện vì sợ Grainna nghe thấy. Nhưng chị ấy đang sợ lắm đấy.”

Chuyện đó thì anh biết, nhưng khi nghe em gái kể lại trong nước mắt anh càng thấy trong lòng bồn chồn không yên.

“Thác nước? Em có biết thác nước nào không?”

Amber nhắm mắt và lặp lại những lời ru của Tara.

“Rừng sâu và rậm. Nhiều cây thật là cao. Căn lều có mái xập xệ... Chị có thể nghe tiếng suối chảy róc rách gần đó. Chị cần hát ru. Cầu cho con chị được an toàn, hãy gọi người đến cứu chị, làm ơn, làm ơn, làm ơn.”

Amber nắm lấy tay anh trai. “Chị ấy cứ nhắc đi nhắc lại mãi điệp khúc ấy. Em nói là anh đang đến nhé?”

“Nay. Đừng.” Anh mỉm cười với em gái, “Em đã làm hết khả năng mình rồi, giờ thì đi ngủ đi nhé. Anh sẽ đưa chị ấy về trước bữa tối.”

Duncan gật đầu với mẹ rồi rời khỏi phòng.

Bên ngoài, cha anh ngăn lại, “Đưa thêm vài người nữa đi cùng.”

“Con đi một mình.”

Ian nắm lấy cánh tay con trai, “Đừng con.”

Duncan, người hiếm khi cãi lời cha thì giờ anh đang làm thế, không hối lỗi. “Sẽ không ai chứng kiến những gì con phải làm. Con sẽ dùng mọi sức mạnh của con có để đưa Tara về. Con muốn đi một mình.”

Ian dịu giọng, “Vậy thì đi nhanh đi.”

Duncan thu gom vũ khí và chất lên ngựa của cha anh đang đợi sẵn sàng.

Anh cho ngựa phi nước đại ngay khi lên lưng ngựa, thẳng tiến theo hướng anh nghĩ là vợ mình đang ở đó.

Càng đi xa khỏi pháo đài, anh càng thấy gần cô hơn. Duncan đi về phía những dòng thác, ngược với hướng của Fin.

Hai cổ tay cô sưng tấy bồng rột, rốt cuộc cô cũng tháo được sợi dây.

Lancaster lại nhìn xa xăm nét mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào. Grainna đang nhìn chăm chăm vào một quả cầu thủy tinh, lâm râm đọc thần chú.

Chuyện này thật kỳ quái. Hansel và Gretel[1] xuất hiện trong tâm trí cô. Cô cảm thấy mình giống như cô gái nhỏ sắp bị mù phù thủy xấu xa độc ác ăn thịt. Cô nhắm hai mắt, cố thư giãn. Quá mệt mỏi. Ngay cả đau đớn đến từ những cú đá lúc nãy cũng dịu đi nhường chỗ cho cơn buồn ngủ không cưỡng lại được. Cô nghĩ cách trong lúc hát ru, nhưng có vẻ như làm cùng lúc hai việc quá khó.

[1] Thuộc Truyện cổ Grimm.

Cô mơ hồ trôi vào giấc ngủ khó nhọc. Hơi thở chậm lại và đều đặn. Rồi cô cảm thấy chồng mình. Mắt Tara bừng mở, chắc chắn là Grainna cũng cảm thấy như cô. Nhưng mù vẫn ngồi bất động, chồm người vào quả cầu thủy tinh cũ kỹ.

Một tia hy vọng lóe lên trong đầu Tara. Cô không thể ngăn lại được phản xạ vô thức ấy dù cô đã cố hết sức. Cô phóng ra một ý nghĩ. Em yêu anh.

Và nhận lại. Anh cũng yêu em.

Trái tim Tara reo lên những nhịp đập tươi vui. Cô nhìn lên và biết mình vừa phạm phải một sai lầm.

Grainna nhếch mép cất tiếng khiến cô chết lặng, “Để anh ta đến.”

Run rẩy hoảng loạn, Tara hỏi, “Tại sao? Bà không thể chế ngự được anh ấy.” Cô hất đầu về phía Matthew, “Ngay cả khi có thần lùn giữ cửa ở đây.”

“Nếu biết ta có thể làm gì thì người sẽ không ngạo mạn đến thế.” Grainna đứng lên khỏi ghế, đến bên chỗ Tara đang ngồi dưới sàn nhà bẩn. “Ta tự hỏi không biết họ nói với người những gì về ta.”

Hai tay đã được tháo dây, Tara cảm thấy tự tin hơn về khả năng có thể chạy khỏi nơi này. “Họ nói với tôi mù là một phù thủy lúc nào cũng nghĩ đến việc trả thù, lấy nỗi đau đớn của kẻ khác làm niềm vui.”

“Đúng. Rất đúng. Tuy nhiên, người thấy đấy, từ khóa ở đây là phù thủy. Các Bô lão đã tước đi của ta những sức mạnh Druid nhưng họ không thể đụng tới được tà thuật của ta.”

Mù tiến đến bên Matthew, đặt lòng bàn tay lên mặt anh ta, và dùng móng tay hút máu anh ta.

Lancaster vẫn không nhúc nhích.

“Ta là một phù thủy đầy ma thuật. Công bằng mà nói lẽ ra cũng nên cảm ơn người đã dẫn đường cho ta về lại chốn này. Chỉ một ít máu Druid ở đây thôi là ta đã lấy lại được nhiều sức mạnh hơn so với trong tương lai rồi. Nội trong ngày hôm nay, máu của người và vị hôn phu yêu quý sẽ được dùng vào cùng mục đích đó.”

“Vậy bà tự xem mình là ma cà rồng ư?”, Tara cố nói tiếp, không để mình im lặng. Cô biết Duncan đang đến gần.

“Lâu nay ta vẫn bị gọi bằng những cái tên khác tệ hơn nhiều.”

“Tại sao? Bà muốn thống trị thế giới này?”

“Chính thế, một thế giới sạch bóng bọn Druid các người. Không trừ một ai.”

“Tại sao?”

Grainna đến gần cô hơn. “Vì ta có thể làm điều đó.”

Mụ chợt khựng người khi nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập. “Người.” Mụ búng tay chấm dứt tình trạng vô hồn của Matthew. “Nhìn xem.”

Lancaster rút gươm bước ra ngoài.

Tara hét lên với Duncan. Cẩn thận!

Grainna mau chóng ngăn cản lời cảnh báo qua tư tưởng của Tara bằng một cái tát trời giáng.

Đầu cô ngã bật ra phía sau. Lại thấy vị máu trong miệng.

Hai chân vẫn bị trói khiến cô không thể di chuyển. Cô lại dúm mình vào trong góc, dùng đùi người và khe khẽ hát - dấu đi cảm xúc thật. Cô để mặc cho nước mắt chảy thành dòng trong tuyệt vọng cùng cực, một biểu hiện không mấy khó khăn.

Grainna lại quay sang quả cầu và nhìn chăm chú vào nó. Từng cuộn khói xoay tròn bên trong.

Tara trông thấy Duncan và Lancaster đang quyết liệt trong trận đấu bên trong quả cầu thủy tinh.

Duncan đi vòng quanh túp lều, lắng nghe tiếng hát của vợ. Cô ấy đang đứng gần cửa.

Lancaster xông ra từ bên trong.

Duncan đợi, dựa lưng vào tường.

Ánh mặt trời phản chiếu lên lưỡi gươm sáng lóe đâm bổ xuống.

Duncan vừa kịp tránh được trong gang tấc. Anh lộn người một vòng, đứng vững trở lại và vung gươm.

Matthew tỏ ra là một chiến binh sẵn sàng ra trận. Tuy nhiên vóc dáng anh ta không thể đo được với Duncan.

“Cậu không muốn làm chuyện này đâu, Matthew. Mụ ta đang điều khiển trí óc và hành vi của cậu.”

Lancaster không nói gì. Anh ta đảo mắt xung quanh, tìm cách tấn công.

Cả hai đều thủ thế và đợi người kia ra tay trước.

“Cậu nên về nhà đi, Matthew. Mọi người đang tìm kiếm cậu đấy.” Duncan dõ dành cố giúp anh ta thoát khỏi tình trạng hôn mê. Sức mạnh của Grainna tỏ ra thật lợi hại. Duncan cố len vào đầu anh ta. Nhưng anh bị đẩy bật ra.

Lancaster liếc sang hướng khác.

Duncan lợi dụng thời khắc đó tiến về phía trước.

Đột nhiên, Lancaster vung gươm và bổ xuống với sức mạnh ngoài sức mong đợi của Duncan.

Dù vậy Duncan vẫn khiến anh ta phải chật vật đánh trả và mất sức chỉ sau vài phút đấu tay đôi. Anh không muốn giết người mất khả năng tự chủ.

Duncan giơ một tay lên gọi gió ủa đến bên trên những tán cây. Một cành cây gãy dưới lực của không khí và rơi xuống ngang lưng Lancaster.

Anh ta khụy xuống.

Duncan phóng tới đánh bật lưỡi gươm anh ta ra.

Lancaster đổ sụp xuống đất bất tỉnh.

Grainna gầm lên điên tiết khi Lancaster ngã vật ra đất. Hình ảnh trong quả cầu khiến cho cơn cuồng nộ của mụ dâng cao ngàn ngút. Mụ chop lấy con dao trên bàn và xông tới bên Tara.

Chuyển động đột ngột của Grainna khiến Tara đứng bật dậy. Cô vung hai tay về phía trước. Những tia lửa phát ra từ những đầu ngón tay.

Grainna giật mình lùi lại, cuống quýt phải phải chiếc váy bị bén lửa.

Tara lần mò nói lỏng sợ dây buộc chân cố cởi ra.

Grainna đứng thẳng lên, không để ý đến cơ thể mình nữa. Thay vì đó mụ bắt đầu đọc thần chú bằng thứ ngôn ngữ chỉ riêng mụ biết.

Ngay khi Tara tháo tung được sợi dây buộc chân, cô thấy không khí đang chạy ra khỏi hai buồng phổi và cô không tài nào níu lại được. Cô ôm chặt lấy cổ họng cố thở. Nhưng không có chút không khí nào đi vào. Cô trở nên hoảng loạn. Tara hét lên trong tâm trí, cầu khẩn Duncan đến nhanh.

Tara đứng giữa Grainna và cửa ra. Bằng một động tác mau lẹ, Grainna túm lấy cô từ phía sau và kề con dao vào cổ.

Con dao không hề khiến Tara sợ hãi, nhưng việc thiếu không khí thì làm được điều đó. Xung quanh trở nên chao đảo và tối mờ.

Duncan nghe thấy tiếng thét của vợ, anh vội thả Lancaster ra.

Cửa bật mở khiến cho bốn bức tường rung rinh. Anh dừng lại và trông thấy Grainna đang kề dao ngang cổ vợ mình.

Mỉm cười, Grainna liếc mắt xuống Tara, “Thở lần cuối đi, cưng.”

Tara cảm thấy không khí đang trở về hai buồng phổi, cô nhìn thấy xung quanh rõ hơn.

Duncan đứng bất động nơi cửa.

“Không được lại gần, chiến binh Druid, bằng không ngươi sẽ phải chứng kiến cái chết của vợ ngươi.”

Mất Tara lại mờ đi, cô không thể nghĩ được gì ngoài không khí. Em không thở được.

“Thả cô ấy ra, tôi mới chính là người bà cần. Tôi đã đoạt cô ấy từ tay bà. Tôi mới chính là người chịu điều đó.”

“Ta sẽ giết cả hai ngươi. Gia đình ngươi đã khiến cho ta phải nhốt mình trong cái thân thể già nua kiệt quệ này quá lâu. Cướp đi các trinh nữ ngay dưới mũi ta”, mụ đập vào chân Duncan.

Tara sắp sửa bất tỉnh. Cô bắt đầu đổ người xuống.

“Chưa đâu, cưng”, Grainna thì thầm vào tai cô, “Anh ta chịu đau đớn thể vẫn chưa đủ đâu”.

Tara cố tìm lại hơi thở.

Duncan tiến lại gần.

“Uh, uh, uh.” Grainna cúi mặt nhất lên cổ Tara. Duncan hóa đá. Quai hàm anh đánh cứng. Tara nhìn thấy cảnh đó qua đôi mắt anh. Anh quá đau đớn.

Tara cảm thấy mọi thứ bắt đầu quay cuồng và mất mờ đi. Những khuôn mặt cô không nhận ra xen lẫn với màu sắc bên trong căn lều, tất cả quay mòng mòng. Bóng đêm bao trùm lấy cô.

Giọng của Amber xuyên qua lớp sương mù. “Vào ngày này giờ này hãy gọi phép thuật thiêng liêng.”

Chị đang rơi vào trạng thái ảo giác. Chị sắp chết rồi. Tara nhắm mắt lại và hy vọng không còn đau đớn nữa.

Những lời nói của Amber vẫn văng vẳng trong đầu cô “Vào ngày này giờ này hãy gọi phép thuật thiêng liêng” liên tục không dứt.

Đột nhiên, không khí lại trở về hai buồng phổi của Tara.

Sự bất ngờ khiến cô mở bừng hai mắt. Lại một luồng không khí nữa. Không phải do Grainna.

Grainna tiếp tục khiêu khích Duncan, “Ta sẽ chứng kiến hai người chết lần lượt từng người một và bị rút hết máu trước khi ta rời khỏi đây. Từng người một, ta sẽ tiêu diệt không sót một kẻ nào trong gia đình người.”

Lưỡi dao lại cứa thêm một nhát nữa lên cổ Tara, dòng máu ấm nóng từ từ chảy xuống.

Duncan tiến về phía trước, nét mặt phùng phùng giận dữ.

Lưỡi dao nhấn sâu hơn.

Anh khựng lại.

Lùi ra đi! Tara bảo.

Những gương mặt cô nghĩ là ảo giác bảo cô lắng nghe.

Amber đang đọc thần chú.

Cơ thể cô lại đón nhận không khí, và với lòng biết ơn vô bờ cô làm hết sức để che giấu cảm giác của mình.

Khi lưỡi dao được nhấc ra, đủ để cô có một cơ hội sống sót. Tara vùng chạy thoát khỏi bàn tay Grainna.

Duncan. Chạy đi. Duncan.

Bị bất ngờ, Grainna vội túm lấy hai chân cô.

Tara lấy hết sức lực vùng ra.

Duncan vùng gượng.

Con dao tuột khỏi tay Grainna và văng ra sàn.

Duncan xông tới, ngăn giữa Grainna và Tara. Ánh mắt anh nhìn thẳng vào kẻ thù. Anh lại vùng tay lên lần nữa. Lần này một khối lửa xuất hiện trong lòng bàn tay anh.

Grainna đứng im thách thức.

Tara cảm thấy sức kiềm tỏa của Grainna lên cơ thể yếu ớt của mình.

Mụ khẽ nhếch mép.

Tara liên tục đưa mắt sang Duncan rồi đến Grainna.

Khối lửa tắt ngúm. Duncan vội đưa tay ôm lấy cổ họng mình.

Khi anh khụy xuống sàn, Tara biết là anh đang cố lấy không khí để thở. “KHÔNG!”

Grainna cất lên tiếng cười đầy ma quái.

Tara ngã xuống bên cạnh Duncan.

Đôi mắt đẹp luôn nhìn cô nồng nàn giờ lấp đầy sự kinh hãi. Máu từ cổ cô rơi thành giọt xuống ngực anh.

Giọng nói của Amber trở nên róng riết hơn. “Vào ngày này giờ này hãy gọi phép thuật thiêng liêng.”

Các khuôn mặt vẫn chờn vờn khắp bên trong căn lều. “Nhanh lên”, họ lên tiếng. “Đuổi được mụ ta đi hay không là tùy thuộc ở con. Chúng ta không thể làm lại lần thứ hai.”

Tara áp hai bàn tay lên mặt Duncan. “Vào ngày này giờ này hãy gọi phép thuật thiêng liêng.” Cô hôn lên môi anh. “Thở đi, Duncan!” Cô hét lên, “Thở đi, khốn kiếp.”

Đầu anh ngoặt ra sau.

Grainna cất tiếng cười khùng khục.

“Vào ngày này giờ này con xin gọi phép thuật thiêng liêng. Hãy giúp anh ấy thoát khỏi sự khống chế của mẹ ta, xin cho anh ấy thở lại được.”

Ngay lập tức anh bắt đầu thở trở lại.

Tara hớn hển, “Cảm ơn.”

“Không”, Grainna thét lên, “Sao người dám?” Mẹ tìm lại được con dao và xông tới chỗ hai người.

Tara quay người lại, thấy mẹ đang đến gần. Cô nhấc bàn tay đầy máu của mình lên. “Dừng lại.” Cô hoảng hồn nhìn những gì Grainna làm.

Nhưng nó kết thúc rất nhanh, chỉ trong tích tắc, và Grainna lại phăm phăm tiến tới.

Tay vẫn còn giơ ra phía trước, Tara lại bắt đầu, “Vào ngày này giờ này con cầu xin tổ tiên mang đến cho con thêm sức mạnh.”

Grainna bị ngăn lại bởi một sức mạnh vô hình và mẹ đứng sững tại chỗ. Sững sờ, mẹ đưa hai tay đâm vào bức tường vô hình trước mặt.

Bên cạnh mình, Tara cảm thấy Duncan cử động, ngoi ngóp thở. “Anh có sao không?”, cô hỏi, vẫn không rời mắt khỏi Grainna.

“Aye.” Anh khúc khắc ho.

Tara đứng lên, run run tiến về phía kẻ thù. “Bà không được quay trở lại đây nữa, Grainna.”

Duncan lao đảo đứng lên.

“Không ai muốn bà có mặt ở đây cả.”

Không khí trong căn lều chuyển động. Mỗi lúc một nhanh. Các đồ vật trong phòng bay tán loạn, rơi cả xuống sàn.

Không khí co lại. Xung quanh chuyển động.

“Ta sẽ quay lại tìm các người.”

“Bà thử xem.” Tara quay Grainna mòng mòng. Cô đặt một tay lên cổ để cảm máu, xò tay ra lập tức máu nhỏ thành giọt xuống sàn.

Với mỗi bước đi của Tara, một trong những Bô lão lại gật đầu đồng tình và biến mất. Bằng cách nào đó cô biết chính xác điều mình sắp làm.

Grainna đọc thần chú và lại đập vào mảng tường vô hình trước mặt.

“Một quãng lửa”, Tara đặt một bàn tay lên cánh tay Duncan.

Duncan phẩy tay, ngay lập tức Grainna bị vây quanh bởi một vòng tròn lửa.

“Trước đây các Bô lão đã cấm bà một lần”, Tara nói.

“Người không có sức mạnh để làm chuyện đó lần nữa đâu.” Grainna không ngừng đập vào mảng tường vô hình chặn mẹ. Một nụ cười hí hửng tràn khắp khuôn mặt mẹ.

Bàn tay Tara bắt đầu nóng hực. Cô vung hai tay lên.

Grainna dừng lại, không nhúc nhích.

“Cái thiện sẽ thắng cái ác. Hãy nghe lời khuyên của tôi, Grainna, hối cải đi.” Tara nhìn chăm chăm vào đôi mắt đầy tơ máu của Grainna, “Bà đã bị trục xuất khỏi vùng đất này, thời đại này. Bà đã bị loại ra khỏi dòng họ Druid. Bà sẽ không thể gây hại gì cho tôi được nữa. Giờ tôi sẽ đưa bà băng qua đại dương. Nếu các Bô lão đồng ý, tôi sẽ thực hiện điều đó ngay bây giờ và bà nhất định phải đi khỏi nơi đây.”

Lửa bốc cao đến tận trần nhà, xoáy tròn và nhấn chìm Grainna trong biển lửa ngàn ngạt.

Tara đứng đó với hai bàn tay chìa ra phía trước và hai mắt nhắm nghiền. Gió thổi mạnh khiến tóc cô bay dạt ra sau.

Duncan đứng bên cạnh nhìn với nét mặt kinh ngạc lẫn sợ hãi.

Trên đầu ngọn lửa xuất hiện một cơn gió xoáy, cuốn phăng Grainna đi. Tiếng thét của mụ cất lên chói tai rồi mất hút theo cùng mụ. Cơn gió xoáy tan biến đột ngột hết như lúc xuất hiện, tất cả lại trở về im lặng.

Mọi thứ trở về như cũ.

Trống rỗng, Tara lao đảo ngã về phía sau. Duncan vừa kịp đỡ lấy vợ.

Khi cô mở mắt ra, anh là tất cả những gì cô trông thấy. Họ ôm chầm lấy nhau.

“Mọi chuyện kết thúc rồi”, anh nói.

Cô thấy ôm chồng như thể vẫn chưa đủ gần. Cô cứ ôm chặt lấy anh không chịu buông ra. “Em tưởng đã mất anh rồi.”

Duncan ngả người ra hôn vào đôi môi vậy máu bầm tím của cô. “Không đời nào.” Anh lại hôn cô lần nữa, dài và sâu. Khi cô nhắm mắt, anh dứt môi ra.

“Làm sao em biết cách trục xuất mụ ta thế?”

Tara bối rối lắc đầu. “Các Bô lão. Anh không thấy họ sao?”

“Ở đây? Em thấy họ ư?”

Cô gật đầu. “Ý anh nói là anh không thấy họ?”

Duncan đưa mắt quan sát căn lều đổ nát. “Nay, anh không thấy. Không ai có thể trông thấy họ bên ngoài giấc mơ cả.”

“Vậy chắc chắn là họ muốn mụ rời khỏi đây lắm nên mới xuất hiện chỉ cách cho em.”

“Và chúng ta đã thành công.”

“Tạm thời thế thôi.” Cô lại đưa tay lên cổ nơi máu vẫn còn rỉ rả chảy. Ừ, chỉ tạm thời thôi. Cô thở ra một hơi thật dài, lùi lại và nhìn vào dấu vết cháy đen nơi sàn, rồi nhìn lên chồng. “Mình về nhà thôi anh. Con chúng ta đói rồi.” Cô đặt một tay lên bụng mỉm cười.

Bên ngoài căn lều, Duncan dồn ngựa lại, đặt thân người mềm oặt của Lancaster lên lưng con tuấn mã của anh ta và ngắm vợ mình đang đứng nhìn chăm chăm vào nơi mà mới nãy đây là nhà tù của cô.

Chỉ có gỗ và đá thôi nhưng căn lều là hiện thân của Grainna.

Sự tàn ác vĩnh cửu của mụ.

Tara lại giơ hai bàn tay lên. Những nhánh cây xung quanh căn lều bay ào tới, lá rụng dưới đất vụt tốc lên trùm lấy căn lều. Những cây leo mọc lên với tốc độ chóng mặt, vây quanh, quấn chặt lấy đến khi không còn dấu hiệu gì của căn lều lúc trước. Chỉ trong vòng vài phút nó đã bị bao phủ bởi lá rụng và dây leo. Bất kỳ ai đi ngang qua đây sẽ chỉ còn nhìn thấy khu rừng tươi tốt và không để ý tò mò.

Duncan đỡ Tara lên ngựa, phi nước kiệu ra khỏi rừng.

Cô đi trong im lặng suốt trên đường về pháo đài. Anh để vợ tự do với những suy nghĩ của mình. Bản thân anh cũng đắm chìm trong tư lự về những chuyện vừa xảy ra.

Khi cô bắt đầu phá lên cười, anh không khỏi ngạc nhiên.

“Em thấy gì vui vậy?”

“Anh có thấy gương mặt của mụ ta không? Tạ ơn Chúa. Lại còn ‘Ta sẽ quay trở lại.’” Cô nhại lại câu nói của Grainna. “Hah. Và em thì ngờ mình xem TV quá nhiều.”

“Mụ ta có thể sẽ quay trở lại thật. Ta không có cách nào để biết chắc được.” Lời Duncan khiến cô hơi chột dạ.

“Nếu có vậy thì ta cũng đã sẵn sàng. Giờ thì ta đã biết khả năng của mụ rồi, mụ ta không thể dùng một chiêu đến hai lần.”

Cô nhìn chồng âu yếm. “Em đã biết được sức mạnh của mình rồi Duncan.” Tara đặt tay lên bụng, “Grainna tốt hơn hết là học cách đừng có đụng đến bản năng làm mẹ của em.”

Để chứng minh cho lời mình vừa nói Tara nhắc hai tay lên, khu rừng chợt tách làm đôi chừa một lối đi ở giữa giúp họ băng qua dễ dàng và nhìn được rõ hơn cánh đồng cỏ trải dài phía trước.

24. Chương 24

Hai bàn tay Tara liên tục vịn xoắn vào nhau. Nếu cô phải đợi lâu hơn nữa, chắc các ngón tay sẽ bị trầy da chảy máu hết mất.

Duncan cố sức để giúp vợ bình tĩnh nhưng vô ích.

Hôm nay là Giáng sinh và khi mọi người sắp sửa nhập tiệc thì Lora cảm thấy Myra sắp về tới nơi.

Con bé đã quay về, và thậm chí giờ này đang trên lưng ngựa đi cùng với Finlay, Cian và Ian.

Lora đứng bên cạnh Tara và Amber, sốt ruột đợi.

Amber mỉm cười tinh quái, thỉnh thoảng nhìn Tara như thể con bé đang giữ một bí mật gì ghê gớm sắp bùng mìn.

Có tiếng vó ngựa đồ dồn át cả tiếng trống ngực cô.

Một con ngựa đến trước tiến vào vùng sáng của ngọn đuốc bên ngoài cửa nơi họ đang đứng.

Myra mặc một chiếc váy không đủ dài để phù hợp với thời đại này nhưng lại thích hợp ở thời đại nơi cô từ đó trở về, nhảy xuống ngựa và ào vào vòng tay chờ đợi của mẹ.

Tara nước mắt tuôn tràn khi chứng kiến cánh đoàn tụ của hai mẹ con. Giây phút Myra ngược lên nhìn vào khuôn mặt chờ đợi của Tara xen lẫn với một điều gì khác nữa. Lòng Myra quặn thắt.

Tara nhìn lại cô bé đầy quan tâm.

Myra mỉm cười tự lự và khẽ lắc đầu ra dấu bảo “Em sẽ kể chị nghe sau nhé.”

Tiếng vó của hai con ngựa nữa từ từ đến gần.

Tara phải cố căng mắt nhìn xem tại sao họ lại đi chậm như sên vậy.

Tim cô đập một lúc một nhanh hơn. Cô bước xuống thêm vài bậc tam cấp nữa. Duncan cầm tay vợ để cô không bị trượt trên lớp tuyết mới.

Hai người nữa đang được đỡ xuống. Người Fin giúp trông rõ ràng là một phụ nữ, cậu nhìn xuống người đó và giữ tay mình nơi thắt lưng chị hơi lâu hơn mức bình thường.

Người phụ nữ đó dăm dăm nhìn lại cậu, gật đầu cảm ơn rồi quay về phía Tara.

Bóp chặt tay Duncan, cô thở mạnh. “Lizzy”, Tara thì thảo sững sốt.

“Lizzy?”, cô reo lên chạy ào xuống bên chị.

Mọi cặp mắt đổ dồn vào hai chị em ôm chầm lấy nhau, ai nấy đều xúc động.

Simon suốt ruột đứng đợi tới lượt mình, nhìn lần lượt từng khuôn mặt lạ lẫm xung quanh nó, và rồi bước tới.

Tara ôm ghì lấy cháu trai và hôn như mưa lên mặt thẳng bé.

“Bằng cách nào? Tại sao?”, cô hỏi.

Lizzy bật khóc. Nước mắt tuôn giàn giụa. “Chị bắt Myra phải hứa đưa chị đến đây. Chị phải tận mắt thấy em an toàn.” Lizzy nhìn Fin qua vai Tara, “Chỉ là một chuyến viếng thăm thôi, Tara. Một chuyến viếng thăm ngắn ngủi”.

Fin nhướn một bên mày, rồi quay người bước đi.

“Chị đã ở đây rồi. Đó mới là điều quan trọng.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phia-sau-mot-loi-the>